

**Susan
Johnson**

**TOCUL
SEDUCTIVE**

EDITURA ELIS

Cu inocența ei pasională, Zena Turku constituie o dulce ispită la care prințul Alexander nu poate rezista.

Dar, când dragostea ei amenință să-i anihileze purtările sale de Don Juan, prințul se retrage într-o nepăsare crudă ce o determină pe Zena să-l părăsească.

Furia că a fost abandonat, gândul că fiul său se va naște departe de el și dorul după zâmbetul Zenei îl vor determina, totuși, să plece în căutarea ei... chinuit de o singură întrebare: „MĂ VA PRIMI ÎNAPOI?”

EDITURA
ELIS
București

Susan Johnson

Jocul seductiei

Grafică copertă: Adriana Ioniță

Tehnoredactare: Claudia Vasilescu

Love Storm

© 1995 by Susan Johnson

© 1998 by EDITURA ELIS

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin Editurii ELIS!

ISBN-973-9199-52-6

Susan Johnson

Jocul seducției

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS
București
1999

Sankt Petersburg

Ianuarie 1899

— Fir-ar să fie, Amalia! șuieră prințul Alexander la urechea trandafirică aflată foarte aproape de buzele sale, în timp ce o rotea pe frumoasa blondă înaltă și cu ținută regală prin mulțimea de personaje nobile, elegant îmbrăcate și coafate, încărcate de bijuterii, care dansau în sala de bal stil rococo, ornamentată în alb și auriu, a palatului Dolgoruki. Ai spus că Benckendorf urma să părăsească orașul încă de acum trei zile!

Amalia, în seara aceasta extrem de sigură de frumusețea ei, îmbrăcată într-o rochie din catifea violet exagerat de decoltată, care părea să-i mărească silueta și a cărei trenă modernă mătura pardoseala în jurul ei, în vreme ce, condusă de Alex, se balansa impecabil printre perechile de dansatori, își ridică ochii de culoarea levănțicăi înconjurați de gene seducătoare, adresă un zâmbet timid chipului întunecat și mai degrabă neplăcut care o privea și, în șoaptă, spuse pe un ton împăciuitor:

— Dar, dragă Sacha, de unde era să știu că Boris avea să câștige două nopți la rând la mesele

de joc de la „Yacht Club“? Rămâne aici încă o seară, ca să vadă dacă norocul îi va surâde în continuare.

— Cu el trebuie să ai noroc. În viața mea n-am văzut un jucător mai nepriceput ca el, replică prințul mojicește.

Ceasurile petrecute în ziua aceea bând la „Yacht Club“ nu avuseseră ca efect moderarea temperamentului nestăpânit caracteristic Kuzan-ilor.

— Ei, iubitele, nu oricine poate avea bafta ta diabolică la cărți! zise ea, adâncindu-și privirea curioasă în ochii reci, cu reflexe aurii care se uitau spre ea.

Amalia era expertă în flirturi și seducție, și își folosisese la maximum considerabilele ei talente pentru a reține vreme de cinci luni nestatornicul interes al prințului Alexander Nikolaevici Kuzan. Legăturile acestuia durau rareori mai mult de o lună.

— Nu-i vorba de baftă, ripostă bărbatul cu chip posomorât, ci de practică și îndemânare, dobândită prin continuă exersare. După ce joci zilnic vreme de zece ani cu o mare varietate de jucători împătimiți, capeți o oarecare măiestrie. Prostul de bărbatu-tău reprezintă excepția de la regulă, conchise el.

— Boris nu are nevoie să fie inteligent, iubitele. Moșia din Urali a tatălui său produce jumătate din platina extrasă anual pe întregul mapamond.

— Minele de aur din Siberia ale Kuzan-ilor au făcut de mult inutilă preocuparea față de bani, porumbașta mea, dar familia noastră continuă să spera că va vedea la odraslele sale o oarecare capacitate intelectuală. Nu-i suficient să duci la gură un pahar sau o lingură.

Jocul seducției

— Nu fi atât de aspru, Sacha. E drept că Boris a fost întotdeauna puțin supraponderal, dar, în schimb, iată că eu apreciez cu mult mai mult virilitatea ta suplă.

Contesa Amalia Benckendorf își agită ușor trupul voluptuos, strâns lipit de silueta înaltă și musculoasă a prințului, constatând că acțiunea ei obținea efectul dorit și zâmbi satisfăcută când simți organul tot mai erectat apăsându-i abdomenul.

— Dracu' să te ia, Amalia, bombăni cu glas scăzut Alex, care de trei zile se gândea la o partidă în păt cu contesa. Ducă-se naibii, Boris! Dacă nu ne putem duce la tine, vino la palatul meu din oraș. Slujitorii mei sunt de o discreție scrupuloasă. Te voi conduce înapoi, acasă, înainte ca Boris să plece de la „Yacht Club“.

Oricât de inteligentă și iscusită în flirturi ar fi fost Amalia, asemenea marilor frumuseți care de-a lungul timpurilor obișnuiau să se înconjoare de bărbați ce se gudurau pe lângă ele, de astă-dată calculase greșit, socotind că-l dusesese de nas pe încă un admirator pe care-l putea tachina și cu care să se poată juca. Ar fi trebuit să-și dea seama. Oricine era la curent cu succesele amoroase ale prințului Alexander Nikolaevici — și acestea erau numeroase deoarece discreția nu constituia o trăsătură caracteristică a Kuzan-ilor — ar fi fost de dorit să dea dovadă de mai multă prudență. Secole de bogăție, de obișnuință de a porunci și de aroganță îi făcuseră pe Kuzani impermeabili la amabilitățile unei societăți politicoase. Se purtau după bunul lor plac, cu îndrăzneală și nepăsare, și dacă dădeau naștere unor scandaluri, niciodată nu catadicseau să le dea atenție.

În ciuda binecunoscutei reputații de nestatornicie a prințului, iegiunile de femei care-l doreau păreau să nu se lase descurajate. Cât despre el, încântat de adularea lor, își dăruia favorurile cu o generozitate democratică. Femeile frumoase și pasionate îl atrăgeau, iar el era un amant extrem de fermecător. Generos atât cu el însuși cât și cu averea sa, era nespus de irezistibil. La un singur lucru era refractar: îi displăceau profund femeile posesive și, când chipurile drăgălașe încercau să-l lingusească și să-l ademenească împotriva voinței lui, se pomeneau înlocuite fără menajamente.

Contesa Amalia nu era prudentă, și făcu exact ceea ce nu trebuia să facă. În imensa ei vanitate, crezând că-l va subjugă și mai mult pe prinț, că întințindu-i dorința avea să-l atragă și mai tare spre ea, îl tachină, refuzându-i favorurile și în a treia seară.

— În seara asta nu pot, iubitele, îmi pare rău!

Prințul Alex era un bărbat modern și experimentat — rafinat, cultivat, extrem de chipeș și incredibil de bogat. Învățase de timpuriu regulile artei de a face curte și se știa că, atunci când avea chef, curta cu amabilitate câte o femeie deosebit de frumoasă vreme de două sau patru săptămâni.

Dar nimeni, oricât de optimist ar fi fost, n-ar fi mers atât de departe încât să afirme că vreuna dintre aceste avansuri capricioase ar fi fost ale unui bărbat îndrăgostit. Noțiunea aceasta, chiar și sentimentul respectiv erau total străine firii lui fundamental egoiste și dornice de a-și satisface propria plăcere.

Alex se bucurase de farmecele voluptuoase ale Amaliei vreme de cinci luni — ceva fără precedent — tocmai fiindcă acele farmece erau voluptuoase.

În pat, ea era exact antiteza zeiței cu păr auriu, rece și distantă, pe care o înfățișa în public. Era o destrăbălată sălbatică, nesățioasă, iscusită și desăvârșită, a cărei pricepere tehnică, împreună cu înclinațiile sale firești, depășea deseori imaginația și, în mod cert, extrăgea din străvechiul dans al dragostei cele mai profunde plăceri senzuale.

— Nu poți sau nu vrei? întrebă Alex pe un ton disprețuitor și rece, fără a greși nici un pas în timp ce aluneca fără efort prin mulțimea de dansatori.

— Dacă aș putea aș veni, Sacha, susură Amalia mințind.

— Atunci vino la palatul meu. Voi avea grijă să fii acasă în două ore, zise el scurt.

Pentru prima dată, în mintea Amaliei apăru o urmă de îndoială. Propunerea de două ore se asemăna, în mod crud, mai mult cu un rendez-vous cu o prostituată sau cu o țigancă decât cu o femeie de a cărei frumusețe și personalitate să fi fost vrăjit prințul.

— Îmi pare rău, Sacha, realmente nu pot, murmură Amalia.

Și continuând în stilul cu care avusese atâta succes în trecut, îi oferi pe sub genele dese o privire caldă și ispititoare.

— Cățea! explodă furios Alex.

Desprinzându-se din brațele ei, se răsuci pe călcâie și străbătu cu pași apăsați încăperea, împingând și izbind cu umărul pentru a-și croi drum prin mulțime, într-un mod lipsit de cele mai elementare maniere.

Superba contesă Benckendorf fu abandonată în mijlocul sălii de bal, în timp ce capetele tuturor

oaspeților aflați pe o rază de șapte metri se răsuciră ca să se holbeze la ea, la auzul insultei neechivoce a lui Alex.

Sub arsura insultei, temperamentul Amaliei explodează.

Blestemat fie sufletul negru al lui Sacha! O să plătească pentru ceea ce-a făcut în seara asta! Își jură în sinea ei cu furie.

Făcând apel la întreaga ei demnitate, își strânse buzele încercând să mimeze un zâmbet politicos, își înalță bărbia cu contur clasic și părăsi cu pași lenți ringul de dans, încercând să ignore freamătul malițios și disprețuitor al bârfelor, care izbucniră imediat, după o scurtă tăcere plină de uimire.

Alex coborî în goană scara de marmură acoperită cu un covor roșu ce ducea spre foaierea de la parter, neluând în seamă capetele întoarse spre el și privirile speculative care îi însoțeau plecarea grăbită. Odată ajuns în foaiere, pocni din degete spre a chema un fecior care să-i aducă pelerina de zibelină, iar în timp ce așteptarea i se părea nesfârșit de lungă, clocotea în sinea lui de o furie cumplită.

Nemernica, afurisita de curtezană ticăloasă, care își folosește împotriva mea meșteșugurile ei iscusite. Am așteptat-o două nopți! Dumnezeuule Sfinte, doar nu am nevoie de o femeie chiar în asemenea hal. Pentru mine femeile sunt o necesitate, dar niciodată nu constituie o obligație. Pot să supraviețuiesc foarte bine fără Amalia; cugeta el, în timp ce prefăcătoriile ei atâta-toare continuau să-l facă să fiarbă de mânie. La dracu', pe insule există țigănci cu sutele și, dacă-i vorba, și o mulțime de fete și tinere soții din lumea bună, tot atât de dornice să-mi fie pe plac. Și totuși... Amalia e al dracului de bună la pat.

În cele din urmă, feciorul sosi cu pelerina, cerându-și iertare, și Alex își potrivi pe umeri luxoasa blană. Dădu scurt din cap indicându-i feciorului că poate pleca, apoi rămase o clipă în loc, muștrându-se că-și descărca proasta dispoziție pe slujitor; vârându-și mâna în buzunar îi aruncă acestuia două ruble de aur și se scuză, explicând cu un surâs rușinat:

— Îmi pare rău, frățioare. M-a scos din fire o afurisită de femeie.

Băgând banii în buzunar, servitorul îi adresă un zâmbet larg și, cu o grăitoare înălțare din umeri, răspunse:

— Nici o femeie nu merită să te gândești prea mult la ea. Găsiți-vă o țigancă, excelență. Vă va încălzi sângele și vă va potoli enervarea.

Poate că are dreptate, reflectă Alex. Două săptămâni petrecute în refugiul meu preferat din apropiere de Moscova, cu o țigăncușă, mi-ar risipi proasta dispoziție.

Ar fi fost liniștitor să aibă câteva săptămâni de desprindere din aceste activități sociale febrile, oboșitoare, ridicole și neplăcute. El și Ivan ar merge la vânătoare de lupi. Lăsându-și gândurile să gonească anticipativ, hotăra deja în minte care dintre noile sale puști avea să le ia; și nu trebuia să uite două sau trei lăzi cu vinul foarte vechi și bun de Tokay pe care-l cumpăraseră de curând. Iar — cu perversa nestatornicie și cu imensul optimism al tinereții — Amalia fu uitată cu desăvârșire.

În clipa în care feciorul deschise larg ușa în fața lui și prințul păși afară, fiind întâmpinat de un vârtej de zăpadă spulberată, proasta dispoziție se și risipise, fiind înlocuită de așteptarea plină de bucurie

a frumuseții, tihnei și plăcerilor oferite de o ședere la țară. Îi dăduse poruncă vizitiului său, Ivan, să stea cu troica gata pregătită în fața intrării, deoarece socotise că avea să plece devreme, împreună cu Amalia.

Acum, în timp ce cobora în fugă treptele luminate de făclii îndreptându-se spre troica deja în așteptare, strigă vesel:

— Ivan! Ivan! Plecăm la Podolsk... acum, în clipa asta!

Și inima îi cânta, plină de o nestăpânită euforie.

Capitolul 2

Pe treptele de la intrare, sub fulgii de zăpadă ce cădeau ușor, se afla și o altă persoană, oaspete al balului de la palatul Dolgoruki. Dar starea de spirit a acesteia era total diferită de cea a bărbatului care se îndrepta cu atâta entuziasm către troica sa roșie și superb echipată. Acest oaspete — o femeie — era posomorâtă, oarecum înspăimântată, și când vântul se strecură în rafale reci prin faldurile pele-rinei sale ușoare, începu să tremure.

Zena Turku o însoțise la bal pe mătușa ei, baro-neasa Adelberg, cu porunca expresă de a se face plăcută generalului Skoblov, care o ceruse în căsă-torie. Oponerea, plânsetele și blestemele Zenei nu clintiseră cu nimic hotărârea mătușii sale de a o mărita cu acel general antipatic, gras, libidinos și bătrân, care, de-a lungul celor șaiszeci de ani ai săi, îngropase deja două soții. Între Zena și văduva ei mătușă nu exista nici urmă de iubire.

După ce frumoasa mamă de origine daghestană a Zenei murise cu trei ani în urmă în durerile facerii, tatăl ei se cufundase într-o disperare letargică din care nu-și mai revenise. La o săptămână după înmormântare, el, Zena și nou-născutul părăsiseră moșia prosperă și frumoasă din ținutul Astrahanului și veniseră la St. Petersburg. Încercând fără să reușească să-și alunge tristețea, baronul Turku se apucase de băutură și jocuri de noroc; numai rareori părea îndeajuns de treaz pentru a observa că Zena avea nevoie de el. În astfel de momente îi

făgăduia solemn că se vor înapoia acasă. Dar acolo nu-l așteptau decât amintiri dureroase, cărora nu le putea face față, după cum nu suporta nici vederea băiețelului a cărui venire pe lume fusese cauza morții iubitei lui soții. În zorii unei zile, în urmă cu șase luni, baronul Turku, incapabil să îndure încă o zi de viață, își dusesse pistolul la tâmplă și își zburase creierii.

Zena și micul ei frate, Bobby¹ rămăseseră singuri, cu sora vitregă și plină de răutate a baronului, care pusese stăpânire pe ceea ce mai rămăsese din averea familiei Turku, reamintindu-i Zenei încontinuu și cu dispreț că trebuia să fie recunoscătoare că avea un acoperiș deasupra capului, deoarece tatăl ei pierduse practic toate rublele la cărți.

Acum exact trei luni, când Zena împlinise optsprezece ani, mătușa ei o informase că avea să se mărite cu generalul Skoblov, dat fiind faptul că ea nu mai avea chef să întrețină o nepoată nerecunoscătoare. Spera că Zena își dădea seama cât de norocoasă era, deoarece fetele fără bani nu constituiau o partidă atrăgătoare pe piața căsătoriilor, situație la care se adăuga pata practic de neșters pe care o constituia faptul de a avea o mamă de origine cercheză.

Zena nu lua în seamă bârfele jignitoare referitoare la mama ei, fiind tot atât de mândră de farmecul moștenit de la mama sa ca și de noblețea mai convențională a tatălui său. Tatăl baronesei Turku era o căpetenie puternică din ținuturile muntoase, al cărui clan cârmuise în Caucaz secole de-a rândul.

Ultimii trei ani de după moartea mamei sale fuseseră triști și nefericiți pentru Zena, care urmărise

lenta și necruțătoarea decădere a tatălui ei, cândva atât de mândru și viguros. După moartea soției lui, abia dacă mai aducea a omul ce fusese mai înainte. Aproape peste noapte, se schimbase într-un bărbat distant, detașat, de o politețe oficială.

Baroana Adelberg o bătuse la cap întruna, amărându-i zilele, pe tânăra fată care, în acel mediu posomorât și singuratic, devenea pe zi ce trecea de o nespusă frumusețe. Rareori, pe vremea când tatăl ei încă mai trăia, el ieșea după-amiaza din camera lui și ochii i se încețoșau când distingea la fiica sa adolescentină o izbitoare asemănare cu mult-iubită lui soție. Amintirile erau sfâșietor de dureroase, și în ultimele sale luni de viață își evitase, cu brutalitate, din ce în ce mai mult, fiica.

În săptămânile dinainte de balul Dolgoruki avusese loc o furtună de certuri aprige și dure între baroana Adelberg și Zena, bătrâna furioasă sfârșind prin a amenința că o va da afară din casă dacă nu se va învoi să se mărite cu generalul. Zena încă mai șovăia. Înclina cu mai multă încăpățănare ca niciodată să facă orice — absolut orice — mai degrabă decât să-l accepte ca soț pe acel bărbat bătrân și urâcios, cu fața lui congestionată și ascuțită, cu ochi răi și respingători care o învăluiau în priviri atât de libidinoase. Stătuse în picioare lângă ea în fiecare seară, șoptind fraze dulci care, venind din partea unui bărbat ce-i putea fi bunic, erau lubrice; atingând-o într-un mod familiar și dezgustător, atunci când mătușa ei nu se uita spre ei; privind-o fără a se ascunde cu un rânjel pofticios în timp ce o informa pe baroneasă că dorea ca logodna să fie scurtă.

Faptul de a fi fost nevoită să danseze în seara aceasta cu generalul întărise și mai mult hotărârea

Zenei de a se împotrivi cu orice preț căsătoriei cu el. O ținuse în brațe într-un mod prea intim, apăsându-și de toracele ei pântecul flasc; și scuturându-se de scârbă, Zena trebuise să facă apel la toată voința ei ca să nu fugă de pe ringul de dans. În secunda în care muzica încetase, se rugase să fie scuzată câteva clipe ca să-și rearanjaze coafura și, practic țâșnind din încăpere, coborâse în goană scara și, sub un brusc imbold, ceruse să i se înapoieze mantia, necesitatea de a se depărta de bătrânul general depășind orice considerente legate de politețe.

Trecuseră câteva minute de când stătea Zena pe treptele palatului, gândindu-se înnebunită la vreo soluție posibilă, prin care să scape de viitorul pe care i-l plănuiuse mătușa ei.

Vreme de o clipă îi trecuse prin minte chiar și să se arunce în Neva, dar alungase repede ideea când realizase că rezultatul unei sărituri de pe pod pe sloiurile ce acopereau râul ar fi fost probabil picioare frânte și o moarte lentă prin înghețare. Zena era încă destul de însuflețită de optimismul tineresc pentru a prefera viața și nu moartea. În orice caz, Bobby avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Având o minte plină de energie, un trup tânăr și sănătos și o personalitate bogată în resurse, cu siguranță va fi în stare să supraviețuiască. Avea să supraviețuiască! Dar mai întâi trebuia să facă în așa fel încât folosindu-și istețimea să ajungă cât de departe de St. Petersburg, de o mătușă răzbu-nătoare și de un pretendent libidinos. Și evaluând la rezezeală foarte puținele opțiuni disponibile pentru o femeie de optsprezece ani care mai avea de îngrijit și un frate în vârstă de trei ani, se opri la o decizie: avea să se ducă la bunicul ei, în munți. Avea să-l găsească ea în vreun fel.

Capitolul 3

— Ivan! Ivan! Trezește-te!

Tânărul nobil își zgâlțâia vizitiul adormit, care, înfodolit în păturile de blană ale trăsurii, se lăsase furat de somn.

— Ivan, trezește-te! Plecăm spre Podolsk. Hai mai repede!

Prințul cel înalt și brunet chicotea cu indulgență în timp ce-l scutura viguros pe voinicul țăran.

Podolsk — asta era desigur destul de departe de St. Petersburg! socoti în sinea ei Zena, într-o fracțiune de secundă. Odată decizia luată, se pregăti să-l abordeze pe necunoscut. Apoi ezită, educația de o viață întreagă opunându-se unei purtări atât de nerușinate. Însă când văzu că vizitiul se trezise de-a binelea și caii se cabrau în hamurile lor, alergă cu disperare spre silueta îmbrăcată în blănuri de zibelină și se agăță de brațul ei.

Surprins, prințul se răsuci în loc, și ochii lui cu reflexe aurii și gene dese o învăluiră într-o privire apreciativă pe fata zveltă care stătea în picioare în fața lui, înfășurată într-o capă de cașmir cenușie, foarte uzată, bordisită cu blană de miel neagră.

Creștetul capului ei abia dacă-i ajungea până la umăr, și spre privirea lui se înălța un chip frumos și delicat, cu ochi mari, de un albastru închis și rugători.

— Ei bine? zise el impasibil.

Cu un gest confuz, Zena ridică o mână, dând la o parte o șuviță de bucle castanii care-i căzuse peste frunte, și cu o mișcare nervoasă a capului ei

grațios își scutură spre spate lungă cascadă a părului.

— Vă rog, domnule...

Vorbea găfâit în franceză; se întrerupse, apoi trase adânc aer în piept și se avântă iarăși:

— Vă rog, domnule, n-ați putea... n-ați putea să-mi îngăduiți să merg împreună cu dumneavoastră la Podolsk?

Sub privirea îndrăzneată și deliberat scrutătoare a prințului își coborî pleoapele și își ținu răsufierea, chinuită de stânjeneală și nerăbdare. *Oh, Dumnezeule, cum de am putut să decad atât de mult încân să-i cer unui necunoscut să mă ia în trăsura lui?* O copleși rușinea; apoi, printr-o șovăitoare oscilație a îngrijorării ei nervoase, mintea îi efectuă o schimbare totală, disperarea alungându-i orice scrupule ce-ar fi îndemnat-o să ezite. *Sfântă Fecioară, ce mă fac dacă el spune nu? Isuse, bunule, fă-l să zică da, și până în zori o să ajung departe de St. Petersburg și de respingătorul general.*

Alexander Nikolaevici o privea atent și rece pe tânăra fată. Cu frumusețea ei delicată și inocentă, nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Totuși, nu era neobișnuit de tânără pentru a fi femeie de stradă. Multe dintre acestea își începeau meseria la doisprezece sau treisprezece ani. La șaisprezece, ea era probabil o veterană cu experiență, și peste încă trei ani frumusețea ei avea să nceapă să se ofilească. Aceste frumoase flori ale nopții se veștejeau rapid.

— Așadar vrei să călătorești cu mine spre Podolsk. De ce? întrebă el, în timp ce ochii lui îi examinau cu insolentă silueta de la cap până la picioare, revenind apoi la chipul ei palid.

— Nu... nu pot spune de ce, îngăimă Zena.

În mod evident, fata nu e îmbrăcată pentru a supraviețui mult timp în noaptea aceasta cu temperaturi sub zero grade. gânde prințul, măsurând-o calm cu ochii lui căprui-aurii. Și dacă ar lua-o cu el, asta l-ar scuti de osteneala de a se duce până în insule ca să găsească vreo țigăncușă care să-l înveselească.

Sub privirea lui dură Zena se făcu mică.

Trăsăturile domnului aveau o vagă expresie de animal de pradă — asemenea unei feroce pantere negre, frumoasă și tototdată înspăimântătoare. Era un chip fără urmă de blândețe sau milă, însă de o frumusețe sălbatică ce-ți atrăgea privirea.

O imperceptibilă înălțare a umerilor săi largi dădu de înțeles că prințul luase o decizie.

— De ce nu, micuțo? întrebă el pe un ton indiferent, târăgănând cuvintele, oferindu-i curtenitor brațul și ajutând-o să urce-n troică.

Zena se lăsă să cadă pe maldărul de blănuri moi, cu inima încă bătându-i nebunește. Prințul se tolăni comod alături de ea, și peste câteva secunde străbăteau cu toată viteza străzile largi, în galopul amețitor al cailor.

Prințul nu-i adresă nici un cuvânt însoțitoarei sale, gândurile concentrându-i-se asupra câtorva lucruri de care avea nevoie pentru călătorie.

Când ajunseră la impunătorul palat din marmură trandafirie al Kuzan-ilor de pe cheiul Nevei, prințul îi dădu lui Ivan câteva instrucțiuni laconice, apoi o ajută pe Zena să coboare și o conduse spre intrare. Ușile duble din bronz, bogat ornamentate, se deschiseră înainte ca ei să apuce să le atingă.

Alex îl informă pe un majordom englez cu ținută impecabilă că avea să plece imediat către Podolsk și că nu voia decât să-și schimbe hainele de seară.

— Rutledge, arată-i te rog, domnișoarei... ăă...

— Turku, se grăbi ea să răspundă.

Și pe urmă, temându-se că numele ar putea fi recunoscut, se corectă repede:

— Domnișoara Turknaminen.

— Rutledge, domnișoara Turknaminen va dori, fără îndoială, să se reîmprospăteze puțin înainte de drum. Condu-o în camera de oaspeți decorată cu albastru și trimite-i o cameristă.

— Foarte bine, domnule prinț, răspunse majordomul, studiind-o pe Zena cu o privire apreciativă.

Servitorii palatului Kuzan erau obișnuiți cu apariția subită, ca însoțitoare a stăpânului lor, a unor femei frumoase și pitorești și, ca de atâtea ori în trecut, Rutledge făcu față situației cu noblețe.

— Vă rog, domnișoară, nu mai mult de un sfert de oră. Nu-mi place să aștept și sunt nerăbdător să pornesc la drum, rosti Alex pe un ton răstit.

Familiarizat cu purtările grosolane ale întregului neam al Kuzan-ilor, Rutledge o conduse pe Zena în camera ei și o întrebă politicos dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu... mulțumesc, murmură Zena, intimidată de noblețea acestui majordom glacial.

Revenind la parter, Rutledge înălță o sprânceană în timp ce o informa pe administratoarea casei cu privire la „musafira” prințului.

— Doamnă Chase, am văzut noi o mulțime de... hm... persoane feminine intrând și ieșind din dormitorul tânărului stăpân, dar, de obicei, știa cum le cheamă.

— Până mâine dimineață va ști și numele celei de-acum, ripostă sec doamna Chase, în timp ce așteptau la capătul de jos al scării, pentru eventualitatea că prințul ar avea de gând să le dea unele instrucțiuni înainte de plecare.

În mai puțin de zece minute, Alex reapăru pe palierul de deasupra, îmbrăcat simplu într-o cămașă de mujic de culoare crem, încinsă cu un brâu roșu peste o pereche de pantaloni din cașmir negru îndesați în cizmele din piele de căprioară frumos brodate; părul îi era dat spre spate în neorânduială, deoarece în graba cu care își schimbase veșmintele, degetele răsfirate îi ținuseră loc de pieptene.

— A trimis Ivan un mesager care să rețină trenul de Moscova?

— Da, stăpâne.

— Tânărul bucătar este pregătit?

— Da, domnule, și este deja în drum spre Vauxhall-ul¹¹ Moscovei.

— Au plecat puștile și vinurile mele?

— Desigur, domnule. Mai doriți și altceva?

— Nu, vă mulțumesc amândurora; sunteți foarte eficienți.

Prințul începu să umble cu pași mari prin hol, în timp ce Rutledge și doamna Chase rămăseră tăcuți, în poziție de drepti. Când străbătu pentru a treia oară pardoseala, Alex își izbi nerăbdător palma cu mânușile și remarcă îmbufnat:

— Până acum trebuia să fie gata! Trimiteti, vă rog, pe cineva să-i spună să se grăbească.

La dracu! ocări în sinea lui. Există oare vrece femeie care să fie punctuală? Îi mai dau cinci minute și apoi plec. O să găsească ea pe cineva care s-o ducă până la Podolsk.

Tocmai când firea lui iute începea să clocoțească, Zena coborî în fugă treptele și, gâfâind, își ceru scuze pentru întârziere:

— Îmi pare rău, domnule, dar căldura focului era nespus de plăcută, și pantofii erau uzi și...

Prințul întrerupse cu grosolănie această litanie înșfăcând-o de braț și împingând-o repede spre ușă.

— Da, da, bine, nu-i nimic, trebuie să ne grăbim. Trenul e reținut special pentru mine. Haide, iute!

— La revedere, prințe Alex! strigară în cor Rutledge și doamna Chase.

— La revedere! Voi fi plecat vreo două săptămâni în caz că întreabă de mine părinții mei.

În câteva clipe ieșiră pe ușă, coborâră treptele și se instalară în troică.

— Domnule... rosti Zena cu timiditate.

— Ce este? replică Alex cu bruschețe.

Erau în întârziere, după cum constată el cu neplăcere, și aveau să se facă așteptați mai mult decât de obicei.

— Trebuie să fac o oprire.

— Trebuie?! repetă prințul pe un ton provocator, indignat de o asemenea cerere.

Zena remarcă fulgerul de revoltă din ochii lui și plecându-și pleoapele, reluă cererea cu un firicel de voce:

— Vă rog, domnule, nu va dura mult.

Naiba să le ia de femei! blestemă el în gând, mereu încă o oprire, ba încă un bagaj, sau încă un minut să-și aranjeze cofsurile. Oftând în sinea lui, se gândi că trenul îl mai așteptase și până acum, iar micuțul „bagaj“ părea foarte spășit.

— Bine, micuțo, oftă el. Unde vrei să mergi?

Zena îi dădu adresa, pe care Alex i-o transmise vizitiului, și în scurt timp se aflară pe strada îngustă care trecea prin spatele casei mătușii sale.

— Mă întorc imediat, domnule. Vă mulțumesc foarte mult că ați oprit, zise Zena dintr-o suflare.

Și azvârlind blănurile cu care era învelită sări jos din troică mai înainte ca vreunul dintre bărbați s-o ajute.

Deschizând fără zgomot ușa bucătăriei, Zena urcă pe furiș scara de serviciu până la camera copiilor de la al treilea etaj. Casa era tăcută, dar trebuia să se grăbească.

Strânse câteva din lucrurile lui Bobby într-o legăturică, apoi îl înfășură într-un pled călduros pe băiețelul de trei ani adormit, îl luă în brațe și se strecură în liniște afară din casă. Copilul continua să doarmă, netulburat, și în timp ce închidea ușor ușa bucătăriei, Zena lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

— Vă mulțumesc că m-ați așteptat, domnule, spuse, urcând în troică cu prețioasa ei povară.

Prințul moțăise ușor, rezemându-și capul brun pe catifeaua matlasată. Întredeschise ochii și se uită la tânăra față. Ochii aurii se îngustară imperceptibil. *Dumnezeule sfinte... un copil?! Are un copil!* Alex se ridică brusc în capul oaselor și se holbă mirat la chipul îngeresc al băiatului adormit.

— Nu puteam să plec fără el, domnule, șopti Zena cu glas rugător, îngrozită de expresia furioasă de pe fața frumoasă a bărbatului de lângă ea.

Alex încercă să domolească temerile fetei repli-când în mod mecanic:

— Nu, bineînțeles că nu. Ah... ei, bine, acum... așadar, se pare că suntem gata de drum. Ivan, pornește!

Caii porniră îndată într-un galop vioi.

— El este tot ce am pe lume, domnule, îi explică Zena cu calm bărbatului tăcut și sever care stătea alături de ea.

— Înțeleg, micuțo, o încredință Alex politicoș.

Dar, fir-ar să fie, ocări în sinea lui, asta chiar că întrece orice măsură. În mod cert era ceva nemai-întâlnit ca o femeie de stradă să-și ia cu ea plodul într-o călătorie de afaceri.

Capitolul 4

Drumul până la gară fu străbătut într-o goană nebună, răsuflarea cailor ridicându-se în spirale fierbinți în aerul rece și proaspăt. Ivan fluiera și-i încuraja pe frumoșii murgi să mărească viteza, iar obrajii Zenei deveniră trandafirii sub biciuirea vântului rece.

— Ivan, cară tu țâncul, porunci prințul când ajunseră la intrarea în gară.

Toți pasagerii erau de mult în vagoane și peronul gării era gol. Alex îi oferi Zenei brațul și se îndreptară spre vagonul de un cenușiu deschis, împodobit cu blazonul familiei Kuzan, lângă care așteptau câțiva funcționari de la căile ferate.

— Bună seara... ăă... bună dimineața, excelența voastră. Totul este pregătit, declară unul dintre ei, în timp ce lua cu toții poziție de drepti, pocnindu-și călcâiele.

Își feriră toți cu discreție privirile de la copilul pe care-l purta slujitorul prințului, însă, până a doua zi la amiază, întregul St. Petersburg avea să afle că prințul călătorea cu o tânără femeie cu un copil.

— Mulțumesc, răspunse Alex absent, fiind obișnuit să călătorească ca un prinț.

Această siguranță de sine dezinvoltă era rezultatul a sute de ani de privilegii ale Kuzan-ilor.

Ivan îi dădu copilul Zenei și o ajută să urce în vagon, după care se îndreptă spre grupul funcționarilor pentru a împărți cadourile ce asigurau, în parte, respectul acestora.

Când prințul deschise ușa, Zenei îi scăpă o ușoară exclamație de uimire la vederea bogăției

opulente. Trei feciori, bucătarul-patiser și o cameristă așteptau ordinele prințului.

O înclinare din cap abia perceptibilă a prințului o aduse în fața lui pe cameristă.

— Culcă-l pe copil în micul dormitor albastru, Mariana, și rămâi cu el, rosti prințul.

— Dar, domnule... începu Zena.

— Poftim? întrebă el rece, nefiind obișnuit ca oamenii să-i comenteze dorințele. Fii liniștită, draga mea, Mariana se pricepe foarte bine la copii.

Mariana zâmbi radioasă și întinse brațele să ia copilul. Zena decise că era mai înțelept să nu înceapă călătoria printr-o scenă, așa că își încredință frățiorul cameristei tinere și durdulii, care părăsi încăperea cântându-i încetișor copilului adormit.

— Și acum — zise Alex afabil, mulțumit că problema fusese rezolvată spre satisfacția lui — te-aș ruga, domnișoară... ăă...

— Turknaminen, dar, vă rog, domnule, spuneți-mi Zena.

— Ah, da, un nume încântător și mult mai simplu decât... Ei, bine, Zena, îmi dai voie să-ți iau pelerina și să-ți ofer un puncu fierbinte ca să te-ncălzești? Feodor, e gata puncuul acela?

— Da, excelență.

— Perfect. Adu castronul și lasă-l pe masă. Pe urmă te poți duce la culcare.

Alex umplu cu lichidul fierbinte două cupe din argint și-i oferī una Zenei.

— Nu cred c-ar trebui, domnule, murmură ea șovăitor, simțindu-se stânjenită că se afla singură cu prințul.

— Prostii, domnișoară, ești înghețată. Băutura aceasta te va încălzi. Măcar încearcă, insistă Alex.

— Bine, dar numai puțin, consimți Zena, hotărând în sinea ei să bea o înghițitură și pe urmă să stea trează până când aveau să ajungă la Moscova.

Alex se lăsă să cadă într-un fotoliu, tolănindu-se comod, ținând în mâini cupa caldă și întinzându-și picioarele lungi. Printre pleoapele lăsate o studia pe tânăra femeie ce stătea vizavi de el. În mod cert nu arăta ca o femeie de stradă — cel puțin nu ca una cu succes. Rochia ei, dintr-o mătase ușoară, era demodată de mai bine de doi sau trei ani, și puțin strâmtă peste piept, de parcă ar fi fost primită de pomană. Și pantofii de dans văzuseră zile mai bune, iar șiragul îngust de perle din jurul gâtului ei suplu era foarte modest. Poate că podoaba îi fusese dăruită de vreun protector cu câteva anotimpuri în urmă, și nici un altul nu-i luase locul. Fața deosebit de frumoasă, încadrată de bucle grele castanii, începea să prindă culoare pe măsură ce punciiul cald și focul ce trosnea în mica sobă de porțelan își făceau efectul.

Alex sorbi în tăcere delicioasa băutură, apoi își umplu iar cupa.

Deoarece în tăcerea tulburată doar de ritmul roților fata părea să devină din ce în ce mai nervoasă, încercă, oarecum la nimereală, să-i alunge stânjeneala printr-o conversație banală. Dar cum ea răspundea la întrebările lui prin fraze ambigue, se cufundă din nou în plăcuta lui somnolență.

La urma urmei, își zise cu sufletul împăcat, din partea ei nu era vorba decât de o propunere de afaceri, iar din punctul lui de vedere ea reprezenta doar un recipient pentru viitoarele lui cerințe fizice. așa că nu era nevoie de nici o prefăcătorie sau flin

políticos. Așadar, ceva foarte convenabil, conchise Alex recunoscător sorții.

În mod ciudat, nu simțea nici o poftă sexuală, ceva cu totul neobișnuit pentru el în prezența unei femei frumoase. Poate că de vină era înfățișarea copilăroasă a acestei frumuseți delicate. Probabil că nu cântărea mult peste patruzeci și cinci de kilograme, și chiar cu pantofi cu tocuri înalte abia dacă-i ajungea la umăr. Pentru el, fetele tinere nu constituiseră niciodată un capriciu deosebit, preferințele lui îndreptându-se în mod categoric spre femeile în plină înflorire, voluptuoase, înalte și îndeajuns de plinuțe, în așa fel încât să știi că ai în brațe o femeie. Vrăjitoarea asta mică și drăguță îi amintea foarte mult, ca înfățișare și timiditate, de o vrăbiuță delicată. *Cum dracu' supraviețuise pe străzi cu această uimitoare lipsă de agresivitate — trăsătură atât de caracteristică celei mai vechi meserii din lume?* Cu toate acestea, aerul ei de „nevinovăție vulnerabilă“ era atrăgător.

În liniștea vagonului și cu ochii aceia reci cu reflexe aurii fixați asupra ei, Zena se simțea ca și cum ar fi fost prinsă într-un scenariu de-a „șoarecele și pisica“. Înfățișarea de o frumusețe sălbatică a prințului, dimensiunile lui înfricoșătoare, ținuta arrogantă — toate acestea contribuiau s-o intimideze.

Trebuie să rămân trează până la Moscova, și pe urmă, împreună cu Bobby, voi putea să plec.

Cu toate acestea, când Alex îi oferi încă o cupă o bău, iar pleoapele începură să i se închidă. Două porții din lichidul acela tare pe un stomac aproape gol, plus ora târzie, se uniseră pentru a face să nu și le poată ține deschise.

După încă zece minute în care urmărise starea de imensă epuizare a Zenei, Alex îi sugeră să se ducă la culcare.

— Domnișoară, ești aproape adormită. Dormitorul se află în spatele primei uși la stânga. Te rog să te instalezi comod.

Ea se mișcă într-o amețeală somnoroasă generată de băutura alcoolică, ora târzie și solicitarea nervoasă din acea seară, amintindu-și vag indicația: prima ușă pe stânga. Odată intrată în încăpere, se îndreptă drept spre patul din lemn de mahon sculptat, și se prăbuși în el, așa cum era, îmbrăcată, rămânând trează doar atâta timp cât să-și tragă peste ea o cuvertură.

Deși era târziu, prințul încă nu era gata de culcare. Mai rămase două ceasuri, golind pe îndelete conținutul castronului cu puncti și imaginându-și miile de distracții plăcute pe care i le ofereau domeniile sale rurale. Apoi gândurile îi zburară spre fermecele Zenei, și starea lui de spirit neînchinată spre sex se modifică treptat.

Alex își scoase cizmele, se ridică alene și se întinse cu mișcări leneșe. Îndreptându-se spre dormitor, își descheie centura și cămașa de mătase lăsându-le neglijent să cadă pe podea, în timp ce-și continua drumul spre plăcerile ce-l așteptau în brațele drăguței femei.

Dumnezeule, femeia a adormit cu toate vesmintele pe ea! Era într-adevăr epuizată.

Alex simți o scurtă muștrare de conștiință la gândul de-a o trezi, dar dorința ce i se aprinsese în vintre nu voia să se domolească. *Nu o voi ține mult timp trează și, la urma urmei — socoti el în mod rațional — femeia avea să fie plătită bine pentru întreruperea somnului ei.*

Zena dormea pe spate, cu un braț aruncat peste cap, cu obrajii îmbujorați și cu șuvițele de păr cas-

taniu răspândite într-o bogăție de bucle pe perna de dantelă. Cuvertura de catifea fusese dată parțial la o parte, din cauza căldurii, iar respirația fetei era liniștită și ușoară.

Ochii lui Alex trecură de la frumusețea fermecătoare a feței la pielea lăptoasă a sânilor plini ce i se înălțau în toată splendoarea, împinși cu fiecare răsuflare deasupra decolteului strâmt. O tărie vibrantă pulsa în pantalonii lui, erecția insistentă anticipând senzațiile viitoare. Își scoase pantalonii deveniți prea înguști, și bărbăția lui se eliberă ca un arc — tare, dreaptă, fremătând. Rămase în picioare, gol — un munte de bărbat, bronzat, cu umerii lași și un torace ce se îngusta, coborând în mușchi văluriți până la abdomenul plat și șoldurile strâmte.

Patul se încovoie sub greutatea lui Alex când acesta se așeză cu grijă pe margine, se aplecă și începu să descheie cu mișcări line șirul de nasturi mici de pe corsajul Zenei, până când sânii ei superbi fură eliberați din strânsoarea rochiei.

Dând ușor cămașa garnisită cu dantelă la o parte, el își înclină mult trupul și sărută blând un sfârc trandafiriu. Zena scoase prin somn slabe gemete de plăcere, asemănătoare cu torsul unei pisici mulțumite, în timp ce Alex continua să practice ușoara excitare în care era atât de expert.

Niciodată nu considerase sexul ca pe o cucerire, o izbândă sau o realizare, ci mai degrabă ca pe o plăcere ce trebuia împlinită, sporită și dusă până la limitele ei maxime înainte de a fi consumată. Cu atingeri nespuse de dulci ale vârfurilor degetelor, mângâie pielea caldă și parfumată a gâtului ei, umerii, rotunjimile catifelate ale sânilor, alintând ușor

fiecare sfârc trandafiriu până când amândouă se înălțară perfect drepte.

În profunzimea somnului ei, mintea Zenei plutea fericită în acest paradis de plăceri, visul părându-i-se încântător. De pe buze îi scăpau suspine ușoare, născute din pură senzație, ca răspuns la aceste vibrații noi, intense și nespuse de plăcute.

Alex îi descheie cu îndemânare copcile fustei, dezlegă panglicile jupoanelor și chiloților ei, scoțându-i-le cu ușurință de pe trupul inert și dezvăluind splendida frumusețe a corpului ei. Răcoarea de o clipă a aerului ce-i scâldea pielea dezgolită făcu să fluture pleoapele Zenei, dar când Alex se aplecă să-i sărute ușor obrazul, ea surâse dulce și adormi din nou. Cu o atingere blândă, degetele lui rătăciră peste pânțele ei, se împletiră liniștitor în cârlionții mătăsoși și se strecurară mângâietor în căldura dintre coapsele ei docile. Desfăcând labiile catifelate, degetele lui fine explorară și sondară cutele alunecoase până când ajunseră la micul loc sensibil pe care-l căuta, și cu o atingere ușoară ca un fulg îl mângâie cu delicatețe până când respirația Zenei se modifică, devenind precipitată și agitată, iar șoldurile începură să i se zvârcolească ritmic, trupul ei întinzându-se spre izvorul acelei senzații imperioase.

Culcându-se lângă ea, Alex se aplecă să-i sărute buzele fremătânde, la început cu blândețe, dar apoi mai insistent, limba lui gustând dulceața gurii ei în timp ce îi rostogolea trupul sub-al lui, apăsându-se tare în ea.

Ochii Zenei se deschiseră brusc. Cu o reală panică se uită în ochii fierbinți cu reflexe aurii. Nu era un vis! Înnebunită de groază, își dădu seama

că acele senzații nu erau un vis! Nevoia de a țipa îi încordă gâtul, dar buzele lacome ale lui Alex absorbiră sunetul, în timp ce mâinile lui experimentate ațâțau focul din sângele ei.

Zena încercă să ignore plăcerea fierbinte care o invadează atunci când Alex îi supse ușor sfârcul unui sân și protestă slab:

— Vă rog, domnule... este o cumplită eroare. Vă rog... trebuie să vă opriți!

Oarecum mirat, Alex își ridică o clipă capul. În timp ce-l străbătea un fior, oftă încet:

— Draga mea, spuse el cu blândețe, e prea târziu ca să mă opresc.

Cu un gest plin de tandrețe, îi mângâie părul și se aplecă să-i sărute buzele fierbinți, simțindu-i ezitarea care precedea capitularea finală.

Degetele lui suple se strecurară în miezul ei cald și umed, mângâind micul locaș al plăcerilor până când șoldurile ei se arcuiră involuntar, dorind mai mult din acea nespusă bucurie de care se simțea cuprinsă. Minte ei cedă, iar trupul preluă conducerea.

Și astfel, în loc să se depărteze de acel bărbat primejdios și lipsit de scrupule, Zena întinse mâinile spre trupul puternic și zvelt culcat peste ea, înconjură cu brațele umerii musculoși, și îl trase febril mai aproape de ea, dorind să se contopească cu virilitatea lui fierbinte.

Nevoia lui fiind la fel de stringentă, Alex se lăsă cu toată greutatea trupului peste ea, și penisul lui vibrant sondă umezeala ei, în timp ce șoldurile Zenei îl ispiteau cu mișcările vechi de când lumea. Întâmpină o mică rezistență și creierul lui amețit de băutură rămase perplex vreme de o clipă, dar

patima sa înfierbântată și insistență îl îndemnă să meargă mai departe. Dorea cu disperare să se piardă în trupul ei, să liniștească pasiunea care o făcea să respire sacadat, să obțină ușurarea preaplinului penisului său.

Împinse cu putere înainte.

Un țipăt de durere și spaimă umplu mica încăpere, readucându-l brusc pe Alex într-o neobișnuită stare de trezie.

Doamne Dumnezeule... o virgină! se dezmetici mintea lui încețoșată de aburii băuturii.

Zena suspina tăcut în timp ce organul erectat al lui Alex o umplea. Îl învăluia o căldură umedă, stârnind o pasiune deja trezită.

Dumnezeule, ce plăcută era atingerea ei — strânsă și învăluitoare — în vreme ce sfârcurile ei se înfingeau în pieptul lui, și pielea ei părea catifelată sub vârfurile degetelor lui.

Își alungă temerile de moment — fecioarele nu erau stilul lui; prefera experiența la pat, dar acum era prea târziu... pentru amândoi.

Buzele lui mângâiară ușor obrajii Zenei, ștergându-i lacrimile cu sărutări, în timp ce se mișca mai lent înăuntrul focului ei senzual. Nu se grăbea, observând, cu experiența unui maestru, momentele în care Zena se mișca și se zvârcolea și clipa în care îi ieșea în întâmpinare, și atunci când simți că era copleșită de orgasm, își eliberă sămânța caldă înăuntrul ei.

În momentul acela Zena nu avea deloc sentimentul vinovăției. Plăcerea era atât de deplină încât se simțea plutind într-o stare de euforie de nedescris, dorind să nu se miște niciodată din patul acela moale și cald.

Alex se rostogoli alături de ea, luând-o în brațe. Și pe urmă, cu trupurile sătule, rămaseră îmbrățișați.

Realitatea se năpusti necruțătoare asupra ei: *Ce am putut să fac? Cum de mi-am îngăduit asemenea libertăți? Oare am devenit o stricată?* Pe urmă, firea practică și rațională a Zenei depăși ușoara stare de isterie. *Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu e sfârșitul lumii... și a fost mult mai bine decât dacă aș fi fost nevoită să mă culc cu generalul acela bătrân și demn de dispreț!*

Dar în clipa următoare fu invadată de un profund sentiment de rușine — prințul o va socoti cea mai decăzută destrăbălată, dacă practic îl implorase să se elibereze în brațele ei.

Cum am putut îngădui senzațiilor fermecătoare să primeze înaintea buneii educații?

Zena îl privi pe sub pavăza genelor pe bărbatul care îi răpise virginitatea cu atâta dezinvoltură. Era tulburător de frumos: trăsături fine, aristocratice; o gură cu buze pline și senzuale; păr negru, lung și buclat; o piele bronzată și netedă peste mușchii reliefați. Când mâna lui se rezemă posesiv pe șoldul ei, privirea îi fu atrasă de strălucirea unui smarald enorm, care o făcu să devină conștientă de contrastul dintre situațiile lor.

El era fermecător, bogat, expert în arta seducției, remarcă Zena cu tristețe. Era clar că se făcuse de râs; simțea că moare de rușine.

Smaraldul sclipi când mâna lui Alex dădu la o parte buclele umede de pe obrazul Zenei.

— Îmi pare rău, micuțo, că ți-am produs durere. Habar n-am avut că asta era prima ta seară ca femeie de stradă. Aș fi putut fi mai blând.

În momentul următor, prințului i se oferiră câteva informații uluitoare, dintre care pe multe ar fi preferat să nu le afle niciodată.

— Nu sunt femeie de stradă, domnule.

Sprâncenele negre ale lui Alex se uniră brusc.

Drăcia dracului. În ce m-am vârât?!

— Sunt fiica baronului Turku, din Astrahan. Tatăl meu a murit acum șase luni și mătușa mea s-a străduit să mă mărite cu generalul Skoblov.

Alex dădu drumul unui oftat de ușurare — cel puțin nu existau rude apropiate cărora să le dea socoteală imediat.

— Dumnezeule Sfinte! Vulturul acela bătrân trebuie să aibă aproape șaptezeci de ani! exclamă el îngrozit.

— Șaizeci și unu, domnule, și până acum a reușit să îngroape două neveste, rosti Zena cu glas calm. Eu nu voiam să devin soția lui, dar mătușa mea insista, așa că am fost nevoită să fug. Frățiorul meu și cu mine vom...

— Frățiorul?! Îngăimă Alex. Copilașul nu-i al tău? Întrebă complet zăpăcit.

Și pe urmă realizează că nu avea cum să fie al ei — el însuși abia o dezvirginase! Un sentiment clar de teamă și un întreg complex de senzații nepiăcute îl copleșiră pe tânărul prinț.

La dracu'! Asta nu e noaptea mea norocoasă!

— M-ai ademenit cu bună știință! o acuză el tăios.

— Nu te-am ademenit! ripostă cu înverșunare Zena. Domnișoarele modeste și de familie bună nu-i ademenesc pe bărbați! se răsti ea.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord, drăguța mea, deoarece am cunoscut multe tinere doamne modeste și de familie bună, replică Alex rece, dintre care o sumedenie m-au ademenit până la... hm... aceeași concluzie mulțumitoare de care tocmai

ne-am bucurat noi doi. Dacă se respectă plictisitoare conveniențe, toate sunt cât se poate de îngăduitoare.

Alex oftă nemulțumit.

Doamne, pentru care din păcatele mele plătesc acum?

— Ce să fac eu cu tine? Încerci să faci un bine și să ajuți pe cineva și uite ce se întâmplă! Oricum, draga mea, constitui o problemă extrem de neplăcută, declară Alex pe un ton acuzator.

— Ați putea adopta modul onorabil de a acționa, domnule, căsătorindu-vă cu mine, sugeră timid Zena.

— Ha! Nu-i cunoști pe Kuzani, micuțo! replică Alex disprețuitor. Nu pot să neg numeroasele defecte ale Kuzan-ilor, dar pot să te asigur că prostia nu se numără printre ele.

Prințul susținea obișnuita apreciere bărbătească, atât de practică, referitoare la lipsa de importanță a virginității.

— Veți dori să vă căsătoriți într-o bună zi, insistă Zena. I-ați dăruit unei soții copii frumoși, șopti Zena, aruncând o privire spre chipeșul bărbat de lângă ea. Nu vreți copii?

— Am copii, replică el.

Logica lui rece părea inatacabilă. Zena abandonă subiectul discuției.

Alex se săltă într-un cot și scrută cu o privire plină de reproș frumusețea dezgolită de lângă el.
Oare femeia intenționează să se plângă tatălui meu?

Se mai întâmplase așa ceva, iar părintele său putea fi uneori al dracului de principial în ceea ce privea morala.

Oare mătușa acestei tinere va încerca să mă silească să mă însor? Cel puțin în privința aceasta,

eu și tata suntem de acord reflectă Alex cu un oftat plin de recunoștință.

Tatăl lui nu considera că ar fi fost necesar ca Alex să se gândească la căsătorie, de vreme ce nu avea decât douăzeci și patru de ani.

Fir-ar să fie! ocări Alex printre dinți.

Trebuia să fi pus niște întrebări, mai ales că niciodată nu văzuse vreo domnișoară respectabilă din lumea bună cu sâni atât de plini și superbi, sau cu șolduri atât de fermecător rotunjite, sau — *la dracu!* — cu o pasiune atât de îmbătătoare și lesne de ațâțat.

În timp ce ochii cu reflexe aurii ai lui Alex treceau peste trupul feminin fără cusur, un tremur cald, născut adânc înăuntrul lui, semnală trezirea unei pofte carnale, și întinse mâna să mângâie rotunjimea fermă a unui sân fraged și fermecător.

Gândurile neliniștitoare și șovăitoare ale Zenei fură risipite de atingerea senzuală a degetelor prințului, care făcu ca simțurile să i se aprindă brusc ca o flacără luminoasă. Deschise gura să protesteze, dar buzele lui calde și fragede i le acoperiră pe ale ei cu blândețe. Zena ridică brațele ca să respingă pieptul musculos ce o acoperea, dar în mod inexplicabil, independent de voința ei, acestea se încolăciră în jurul gâtului lui Alex.

În chip de scuză pentru faptul de a-i fi produs suferință anterior, prințul se strădui să-i ofere acum numai plăcere, sărutând și mângâind fiecare zonă sensibilă — buzele, gâtul, sânii — și Zena avu impresia că universul dispăre. Buzele lui îi pecetliră fiecare porțiune a trupului, zăbovind și ațâțând până când respirația ei deveni scurtă și precipitată și șoldurile i se arcuiră, căutând încă o dată unirea

cu bărbatul acesta, străduindu-se să umple golul arzător și vibrant.

— Nu te grăbi, dușka¹, șopti. Avem destul timp.

Zena scânci jalnic când Alex se depărtă de ea și întinse brațele, implorându eliberarea. Dar el dădu la o parte brațele rugătoare și reluă lent subtila mângâiere, petrecându-și degetele prin cârlionții ei mătăsoși, desfăcându-i coapsele delicat și mângâind interiorul lor satinat.

Zena era din ce în ce mai umedă, pe măsură ce valurile pasiunii creșteau tot mai mult și foamea ei sporea.

Alex își aplecă fața spre coapsele ei și își reze-mă capul de pânțelele ei. Îi sărută părul pufos și apoi atinse cu buzele cutele catifelate ale porților de intrare spre paradisul ei — vibrante, pline, umflate.

Ochii Zenei se deschiseră mari, înspăimântați.

Ce făcea?! Nu trebuia s-o sărute acolo!

Întinse mâinile și încercă să dea la o parte capul invadator. Nepăsător la eforturile ei, însă, Alex explora labiile externe, lingând, sărutând, mușcând ușor, până când bătăile inimii ei începură să-i bubuie în urechi. Apoi Alex desfăcu încet labiile și limba lui sondă umezeala miezului ei lăuntric până când găsi mica stea călăuzitoare a dorinței. Și când o atinse acolo, Zena crezu că o să moară. Fu invadată de valuri explozive de pasiune tumultoasă, în timp ce Alex sugea cu delicatețe și mângâia cu limba perla ei trandafirie.

Trupul Zenei se zvârcolea, scuturat, tremur după tremur, de valurile dorinței.

Când fu sigur că va exploda din cauza acelei isterii senzuale tot mai acute, Alex își potrivi trupul

¹ Dușka: inimioară, sufletețel. (n.t.)

Între coapsele ei catifelate și își înfipse penisul întărit și vibrant în trupul ei, cu lăcomie.

Coapsele Zenei se strânseseră sălbatic în jurul lui, contopind ambele trupuri într-o îmbrățișare primitivă. Dorea ca forța și energia, blândețea și atingerea senzuală a acestui bărbat să-i umple simțurile.

Mâinile lui Alex coborâră să-i cuprindă șoldurile, și se înfipse cu toată foamea în trupul ei dulce. Gura lui se închise peste a ei, și ea gemu sub buzele lui invadatoare când fu străpunsă de lancea explozivă a iubirii lui.

Când atinse climaxul și vraja inundă fiecare fibră a ființei sale, Zena scoase un țipăt de împlinire brută, primitivă.

Mult mai târziu, când pulsul lui încetă să mai bată nebunește, Alex se rostogoli de pe trupul ei, culcându-se pe spate și lăsând să-i scape un fluierat lung și grav, în semn de apreciere respectuoasă.

— Niciodată, dulce porumbiță, niciodată în viața mea nu am mai întâlnit vreo fecioară cu sânge atât de fierbinte, șopti el. Ce noroc că te-am găsit, micuțo! Vacanța noastră va fi magnifică!

Chicoti la gândul mării desfătări de care avea să se bucure îndrumând o astfel de pasiune novice.

Expresia de intensă satisfacție de pe chipul prințului și insinuarea obscenă făcură să tremure inima Zenei, cuprinsă de rușine. El nu ar fi sugerat așa ceva decât dacă o considera decăzută și demnă de cel mai mare dispreț.

Deoarece Zena nu luase niciodată parte la viața de petreceri a societății aristocratice din St. Petersburg, nu știa că legăturile amoroase și vacanțele destinate domolirii patimilor nu erau doar apanajul

femeilor de stradă și al celor decăzute. Dacă aranjamentele puteau fi ascunse cu o discreție acceptabilă, cei din clasa nobiliară se dovedeau a fi participanți foarte dornici.

— N-aș putea pleca în vacanță cu dumneavoastră, domnule, murmură Zena stânjenită. Mi-e foarte rușine că am cedat avansurilor dumneavoastră, domnule.

— Rușine?! întrebă Alex, mirat de destăinuirea ei. Trupul tău a răspuns, pur și simplu, dorințelor lui firești. Era obligatoriu să se întâmple cândva. Uite ce-i, scumpa mea, dă-mi voie să te asigur, pe baza unei vaste experiențe, că, în societatea frivolă și păcătoasă în care evoluez eu, virginitatea este tot atât de rară și iluzorie ca și inorogul din poveste.

Poate că am exagerat un pic, cugetă Alex, *dar nu cu mult.* Exista destulă virginitate, desigur, însă în general aceasta era asociată ochilor sașii, trăsăturilor urâte sau grăsimilor pe care nu le puteau ascunde nici mătasea și nici corsetele. Făcea impresia că singurul motiv pentru care o frumusețe ispititoare ca aceea a domnișoarei nu fusese răpită până acum îl constituise faptul că stătuse retrasă în casă, deși după câte înțelegea el, bătrânul general se străduise din răspuțeri să remedieze acest lucru, chiar înainte de logodnă.

Alex recunoștea nedreptatea fundamentală în ceea ce privea cucerirea femeilor, însă o recunoștea parțial — adică aproba doar ideea supunerii femeii față de dominația bărbatului. Cu un real dispreț aristocratic față de conveniențele societății, nu se simțea deloc îndemnat să reziste imboldului de a dezvirgina o fecioară. Toate femeile erau un vânat plăcut, indiferent de vârstă, rang sau situație

socială. Prințul era în stare să defloreze o virgină cu aceeași nonșalanță cu care ar fi călărit-o pe cea mai depravată târfă. Era, pur și simplu, o necesitate, o extraordinară plăcere, uneori un joc vioi, iar alteori nimic mai mult decât o dorință fizică imperioasă, care se cerea domolită. Era tot atât de firesc ca a respira și a mânca, și numai toanele lui erau cele care determinau direcția privirilor lui libertine. Niciodată nu s-ar fi gândit să posede cu forța o femeie — și, la drept vorbind nici nu avea de ce; femeile lui erau dornice să-i facă pe plac.

— Nu plânge, draga mea, o consolă Alex ștergând lacrimile ce șiroiau pe obrajii Zenei. Dormi, o îndemnă liniștitor, strângând-o în brațe. Măine dimineață te vei simți mult mai bine.

Zena lăsă cuvintele consolatoare să-i șteargă temerile cumplite.

Măcar generalul cel respingător a fost lăsat în urmă, gândi ea cu ușurare, înainte de a se cufunda într-un somn adânc în brațele prințului.

Părea că nu trecuseră decât câteva minute, deși în realitate se scurseseră mai multe ore, când o bătaie puternică în ușa îl trezi pe Alex.

— Da, ce este? întrebă el buimac.

— Copilul e bolnav, excelență, răspunse din spatele ușii un glas de femeie îngrijorat.

— Venim imediat, răspunse Alex, acum pe deplin treaz.

— Trezește-te, micuț! îi șopti Zenei la ureche.

Zena deschise languros ochii și își petrecu alene brațele pe după gâtul lui, căutându-i căldura trupului.

Pentru o virgină, remarcă el, fata asta avea un instinct categoric plăcut.

Îi desprinse cu grijă brațele din jurul gâtului său și spuse cu blândețe:

— Draga mea, cred că fratele tău este bolnav.

Cuprinsă de panică Zena se ridică brusc în șezut, cu ochii plini de spaimă.

Alex începu să scotocească într-un dulap de lângă pat și, în final, se întoarse spre ea ținând în mână un halat de un roșu țipător.

— Îmi pare rău, celelalte sunt ale mele... total nepotrivite. Culoarea asta e de prost gust dar măcar este o îmbrăcăminte pentru femei.

Zena îmbracă halatul, îi legă cordonul și își trecu rapid degetele prin buclele răvășite, așteptând să se îmbrace și Alex. Acesta deschise ușa și, cu un gest al mâinii, arătă de-a lungul coridorului îngust.

— A doua ușă spre capăt. Sper că nu-i ceva grav, adăugă el, cu simpatia cerută de conveniențe.

Bobby zăcea ghemuit în poala cameristei, respirând greu și neregulat.

— Dumnezeuule! strigă Alex speriat. Respiră cu greutate. Oprim trenul și o să căutăm un medic.

— Vă rog, domnule, nu va fi nevoie, încercă Zena să-l liniștească. Lui Bobby i se-ntâmplă deseori asta iarna. Are pieptul foarte sensibil. Dacă vom aduce în camera lui o oală cu apă fierbinte care să degaje aburi se va simți în curând foarte bine.

Alex puse pe goană trei rânduri de servitori și, în mai puțin de cinci minute, un samovar mare bolborosea cu furie în mijlocul încăperii, aburul ridicându-se în spirale subțiri spre tavan. Umezeala satură în curând spațiul mic al camerei și, când băiatul se cufundă în sfârșit într-un somn odihnitor, Alex îl culcă în patul lui și îi dădu cameristei instrucțiuni severe să-i cheme dacă ar reîncepe respirația hârâitoare.

Când reveniră în camera lui Alex, acesta o culcă pe Zena în pat și o înveli cu gesturi blânde. Părea

complet epuizată. Lăsându-se să cadă pe marginea patului, prințul zise pe un ton grav:

— Bobby are nevoie de un doctor. Trebuie să găsim unui de cum ajungem la Moscova.

Zena aprobă dând din cap, știind prea bine că serviciile medicului aveau să depășească posibilitățile ei materiale actuale.

— Dacă ai vrea să te mai gândești cu privire la a-mi oferi compania ta, aș fi fericit să-i fac un serviciu lui Bobby...

La auzul îndrăzneței oferte, Zena își plecă privirile.

— Haide, micuțo! Gândește-te cum se va ameliora sănătatea lui Bobby. Știi doar că nu poți pierde a doua oară ceva ce deja s-a pierdut în mod irevocabil.

Văzând tulburarea din ochii ei, nu se simți tocmai în largul lui. Alungând remușcarea de moment, continuă pe un ton vioi:

— Și, oricum, față de generalul Skoblov, eu sper că sunt mai... hm... mulțumitor.

Un zâmbet scurt îi apărură pe buze, dar fu întâmpinat de o tăcere mormăntaiă. Zena se întorsese cu spatele la el și se uita la perete.

— Voi face dragoste cu tine în lumina soarelui și la străiucirea focului, porumbața mea, murmură Alex pe un ton persuasiv în buclele ei.

Zena ezita, nevrând să recunoască că era gata să-l însoțească pe fermecătorul prinț oriunde... absolut oriunde.

— Gândește-te la Bobby, repetă Alex, răsucind-o cu fața spre el. Tusea o să-i dispară. Va avea tot ce se poate cumpăra cu bani.

Dându-și seama cât de profundă era dragostea Zenei pentru frățiorul ei și cât ținea la sănătatea lui, Alex lovea acolo unde era ea vulnerabilă.

— Acceptă măcar să-mi fii oaspete câteva zile, până când Bobby se va simți mai bine. Uite, îți făgăduiesc că nu mă voi atinge de tine.

Cel puțin nu înainte ca tu să dorești asta.

Își desfăcu larg brațele într-un gest sincer de împăcare și îi zâmbi cuceritor.

Zena se întoarse și-l cercetă cu privirea, uimită de această capitulare subită, nesesizând siguranța și mulțumirea de sine care motiva promisiunea lui.

— Foarte bine, zise ea cu calm, explicându-și că făcea asta pentru Bobby, dar știind în adâncul sufletului ei că se mințea singură.

Prințul își îngădui un ușor zâmbet de triumf.

— Excelentă decizie, scumpa mea, o fericită el. Peste patruzeci de minute ajungem la Moscova.

Capitolul 5

Alex îl ținea pe Bobby înfășurat bine în cuvertura de zibelină cuibărit în brațele sale, în timp ce Zenei, în ciuda înfățișării ei sărăcăcioase dar din respect pentru faptul că părea să fie mama copilului pe care îl purta prințul, i se oferi ca escortă brațul șefului de gară. Pe prinț îl așteptau două troici elegante, înconjurate de un cordon alcătuit din polițiști în uniforme negre. Întreg acest omagiu slugarnic fu primit cu dezinvoltură și cu un calm perfect de către Alex, care toată viața avusese parte de un astfel de tratament respectuos.

Ivan distribui salutul generos al prințului materializat în sute de ruble ceea ce avu ca rezultat sporirea interesului tuturor funcționarilor prezenți.

Fură ajutați să urce într-o troică vișinie și înveliți bine cu numeroase blănuri.

În ciuda situației incorecte și a gravelor încălcări ale regulilor din noaptea precedentă, Zena nu se putea împiedica să simtă o exaltare voioasă. Ea și Bobby urmau să fie în curând împreună cu bunicul lor, și acesta va avea grijă de ei. Totul decursese destul de bine.

Cei trei cai înhămați la troică erau nerăbdători să pornească la drum. Prințul se aplecă spre Ivan ca să-i dea instrucțiuni, iar Zena îl privi, admirându-i pentru prima dată trăsăturile la lumina zilei.

Când Alex se rezemă brusc de spătarul scaunului și îi zâmbi alene, Zena fu descumpănită că fusese surprinsă uitându-se la el și își întoarse privirea spre cail frumosi.

— Caii arată absolut superb! exclamă ea pe un ton admirativ, simțind nevoia de a face conversație cu acest personaj care era practic un străin.

— Da, răspunse absent prințul, în timp ce transmitea un ultim ordin către sania din spate.

Apoi se întoarse cu fața spre Zena. La vederea chipului ei frumos, încadrat de o cascadă mătăsoasă de bucle castanii, a ochilor albaștri, mari și fermecători, a senzualiei guri-fragede și trandafirii, i se tăie respirația și repetă calm, gândindu-se la femeie și nu la cai:

— Superb. Într-adevăr, absolut superb, zise el întinzând mâna s-o mângâie pe obraz, dar rămase cu ea în aer când Zena se feri speriată.

Dându-și capul pe spate, el izbucni într-un răs tineresc.

— Iartă-mă, *dușka*. Am făgăduit să nu te ating, nu-i așa? O scăpare de moment. Te rog să nu te crispezi. Haide să fim prieteni.

O învăiui în cel mai fermecător zâmbet al lui, iar Zena se pomeni înapoindu-i și ea zâmbetul, neputând rămâne imună la magnetismul lui irezistibil, asemenea zecilor de femei dinaintea ei.

Prințul îi făcu cu ochiul și, interpretând corect zâmbetul ei, concluzionă impasibil:

— Așadar suntem prieteni. Ivan, pornim!

Și caii țâșniră într-o clipă pe străzile aglomerate ale Moscovei.

Îngăduindu-și luxul de a avea pe cineva care să aibă grijă de ea, Zena se cuibări mai bine sub biănuri. Știa că nu avea dreptul să fie atât de fericită, ținând seama de situația „inacceptabilă” în care se afla, dar totuși așa se simțea. Aruncând o privire furișă spre Alex, remarcă pe un ton vesel:

— Nu-i așa că dimineața e minunată?

— Într-adevăr minunată, răspunse el, încercând să ignore durerea de cap pe care o resimțea în urma mării cantități de alcool pe care o consumase noaptea trecută.

Și va fi realmente perfectă după ce te voi convinge să vii iar în patul meu, adăugă el în gând.

Alex întoarse capul spre însoțitoarea lui și tresări de durere. Afurisitul de cap îl chinuia tot mai rău. Își sprijini capul de canapeaua de catifea și închise ochii.

— Vă doare capul, domnule? întrebă Zena îngrijorată. O limonadă cu miere îi făcea de obicei extrem de bine tatălui meu, sugeră ea plină de solitudine.

Ca răspuns, Alex mormăi ceva neinteligibil, gândurile sale tinzând către un remediu mai puternic, pe bază de alcool.

Puștoaica asta afurisită este totuși uimitoare, cugetă el cu admirație, nici urmă de isterie, nici csmiorcăială. E remarcabilă pentru modul în care se adaptase situației.

Deoarece replica mormăită a prințului nu părea să încurajeze conversația, Zena se cufundă în tăcere în timp ce caii goneau pe drumul acoperit de zăpadă ce șerpuia prin păduri de mesteceni, lăsându-se pradă propriilor sale gânduri.

Zena știa că ar fi trebuit să se simtă foarte ticăloasă și spășită că se lăsase sedusă într-o manieră atât de degajată. De pe buzele prințului nu se auzise nici o scuză sau tăgăduială politicoasă. Era șocant de dezinvolt în legătură cu întreaga întâmplare.

Să fii oare atât de necoaptă la minte și așa de credulă încât chipul izbitor de frumos al prințului și trupul lui înalt și musculos să-mi poată suci capul?

Sunt oare atât de depravată și incapabilă să apreciez toate sensibilitățile de ordin superior încât climaxul tumultuos al actului de iubire să-mi fi îmbunătățit opinia cu privire la acest bărbat? E o greșeală înspăimântătoare dacă mă simt fericită că mă aflu în tovărășia acestui prinț elegant și fermecător, în loc de a evita obscenitățile grosolane ale generalului Skoblov?

Nu știa nici ea cum, dar era incapabilă să facă apel la minimum de seriozitate și, în ciuda oricărei critici înțelepte din partea societății și ale propriei conștiințe, colțurile gurii Zenei se arcuie într-un zâmbet luminos.

Restul călătoriei se desfășură în tăcere. După o oră de trecere rapidă prin păduri de pini și mesteceeni, Ivan opri troica pe creasta unei coline la poalele căreia se întindea o vale largă, străbătută de meandrele unui râu.

Alex deschise încet ochii și contemplă priveliștea magnifică.

— Ah, am ajuns! Un sentiment plăcut, nu-i așa, Ivan?

După părerea lui Ivan toată perioada petrecută în oraș era o pierdere de timp. Crema societății nu prezenta nici o atracție, și săptămâni de-a rândul așteptase cu o răbdare de fier cuvântul care avea să-i trimită spre sud.

— E cel mai frumos loc din lume, Sacha! răspunse el cu familiaritate, fiind mai mult decât un servitor pentru prinț.

Ritualul nu se modifica niciodată. Acesta era căminul lui Ivan și el știa că era refugiul preferat al stăpânului său. Întotdeauna se opreau pe creasta colinei și schimbau acele fraze, mereu identice — un străvechi și îndrăgit obicei la reîntoarcerea acasă.

De fiecare dată când se înapoia aici, prințul se întreba de ce fusese atât de prost încât să plece. Acesta era singurul loc din lume în care se simțea învăluit realmente într-o atmosferă pașnică și odihnitoare.

În timp ce bărbații schimbau replicile familiare, Zena admira priveliștea cu ochii mari. În fața ei se întindeau niște domenii de o nespusă măreție. Un palat impunător, în stil neobaroc, se înălța maiestuos în mijlocul unui teren despădurit. În apropiere, un sat ca din povești, alcătuit din case zugrăvite și împodobite cu sculpturi țărănești se aduna în jurul unei biserici construite din lemn.

— Dumnezeule! exclamă în șoaptă Zena. Este splendid! Înțeleg de ce vă place aici.

— Stră-străbunicul meu n-a priceput niciodată noțiunea de intimitate. Concepția lui despre farmecul rustic se apropia de acela regal. Cu excepția cazurilor când întreaga familie se află aici, eu prefer să mă instalez într-o mică dașa, situată în josul râului. Bineînțeles, dacă preferi...

— Oh, nu, îngăimă Zena. Alegerea dumneavoastră este cât se poate de potrivită... negreșit dașa.

— Ei, bine, Ivan, în cazul acesta dă-i drumul spre dașa, ordonă Alex.

Nu după multă vreme, casa mare din lemn, împodobită cu ornamente din lemn sculptate țărănește, îi întâmpină la capătul unei alei lungi mărginite de pini uriași. Ferestrele erau luminate, ușa din față larg deschisă, și o mulțime de slujitori mujici se revărsară din clădire spre a fi de ajutor.

Alex sări jos din troică, se întoarse să-i ajute pe Zena și pe Bobby și, ținând în brațe copilul abia

trezit din somn, le-o prezentă pe Zena tuturor acelor slujitori prietenoși și guralivi.

— El e Bobby, le explică apoi cu un zâmbet cald, care noaptea trecută a fost foarte bolnav și are nevoie de puțină odihnă și îngrijiri.

Din mulțime se înalță un murmur plin de simpatie și îngrijorare. Dar apoi veselia reveni.

— Îngăduiți-mi, stăpâne să exprim mulțumirea noastră că vă avem iar aici, rosti un majordom înalt.

— E plăcut să fiu aici din nou, Trevor, de asta pot să te asigur, răspunse Alex cu un oftat de mulțumire.

Fiul risipitor, gândi Zena, simțindu-se foarte singură în mijlocul acelei mulțimi fericite.

Dar în clipa aceea Alex îi adresă surâsul lui cald și îi alungă singurătatea.

— Vino, Zena, o să-ți fac turul proprietății.

Alex prezentă cu mândrie farmecele rustice ale dașei ce avea douăzeci de camere, lemnărie lustruită, mobilier lucrat de mână, dantele și broderii, iar miresmele florilor aduse din serele domeniului principal pluteau dulce în fiecare cameră.

Scurtul tur o familiariză pe Zena cu poziția unui mare număr de încăperi. Ea și Bobby fură instalați în camere alăturate situate la etajul al doilea. Apartamentul prințului se învecina cu camera ei, cu o ușă de comunicare între cele două încăperi.

— Ei, și acum să mergem la masă, iar până vom termina noi de mâncat va fi și medicul aici. Ar trebui să ajungă într-o oră.

— Vă mulțumesc foarte mult, rosti Zena recunoscătoare.

— E o nimica toată, draga mea, replică Alex zâmbindu-i.

Apoi se întoarse spre Bobby care-l privea atent cu ochi mari și liniștiți și-l întrebă:

— Care-i mâncarea ta preferată?

— Înghețată! ciripi fără ezitare giăsciorul băiatului.

— O alegere foarte bună. Și mie îmi place. Dar pentru că prepararea ei ar dura ceva timp, hai să facem o a doua alegere. Ce altceva îți mai place?

— Prăjitură neagră! veni răspunsul categoric.

— Vrea să spună tort de ciocolată, traduse Zena.

— Da' n-ai gusturi rele deloc. Hai să mâncăm!

În vreme ce Alex îl instala pe Bobby la masă, într-un fotoliu încărcat cu un maldăr de perne, o cameristă primi poruncă să facă rost de tort de ciocolată cât mai repede cu putință.

— Noi o să luăm un prânz ușor. Dacă suntem norocoși, poate vom reuși să îndesăm în Bobby, printre îmbucături de înghețată și prăjitură neagră și vreun aliment ceva mai hrănitor, o tachină Alex pe Zena în șoaptă.

Apoi, pe un ton mai serios, adăugă:

— Pari obosită. la loc, te rog, o invită el oferindu-i un fotoliu.

— Vă mulțumesc din inimă, mai spuse o dată Zena, în timp ce se lăsa să cadă în moliciunea pernelor de puf.

— Fă-mi o plăcere și nu-mi mai mulțumi întruna. Mă enervează la culme, zise Alex zâmbind fermecător. A-ți oferi ospitalitatea dașei până când se va face bine Bobby este cel mai simplu lucru din lume, o asigură el pe Zena.

Sub masca ospitalității lui dezinvolve se ascundeau cele mai dezonorante intenții, dar avea destul timp la dispoziție ca s-o atragă în patul lui. Prințul

se mulțumea deocamdată s-o facă pe Zena să se simtă în largul ei. Pentru o virgină neștiutoare fusese o femeiușcă al dracului de focoasă. *Nu va trece multă vreme și o voi avea iar*, își spunea Alex. Și această siguranță de sine era sporită de goana femeilor care de-a lungul atâtor ani îl vânaseră cu ardoare.

Prăjitura neagră sosi în scurt timp, urmată de un prânz copios, care mulțumi pe toată lumea, inclusiv pe Bobby.

Mâncarea liniști oarecum zvâcnetele dureroase din tâmplele lui Alex, dar ceea ce-i era cu adevărat necesar era puțin somn.

— Aș putea sugera o scurtă siestă? Sunt al dracului de obosit și noaptea trecută n-am prea dormit.

Realiză că trebuia să-și țină gura abia când obrajii Zenei căpătară o nuanță trandafirie. Orice comentarii suplimentare n-ar fi făcut decât să accentueze stânjenitoarea scăpare, așa că prințul continuă cu nonșalanță:

— Dacă ești amabilă să mă scuzi, eu mă duc să mă odihnesc.

— Cred că Bobby și cu mine vom trage în curând un pui de somn, asta după ce îl vom aștepta pe medic, rosti Zena încercând să adopte tonul nonșalant folosit de Alex.

— Uitasem de el. Așadar, pe diseară.

Alex se ridică în picioare și, în timp ce ieșea din sufragerie, înhăță o sticlă de coniac de pe servanță. Se gândea la eventualitatea că, dacă domnișoara ar fi avut chef să-i țină companie în timpul siestei, era necesar să-și poată aduna energia pentru a...

Capitolul 6

Medicul apăru în scurt timp și recomandă odihnă, supe calde și aburi pentru pieptul lui Bobby.

Acest tratament îl urmase și Zena până acum, dar se simți mult mai liniștită auzind că inflamația lui Bobby nu avansase la stadiul de pneumonie.

După plecarea doctorului, Bobby și Zena adormiră, trezindu-se spre sfârșitul după-amiezei.

Zena stătea relaxată într-un fotoliu și îl privea cu un zâmbet încântător pe băiețelul durdului care se juca fericit în mijlocul camerei, înconjurat de o sumedenie de jucării pe care le adusese Mariana.

— Constat că Mariana a găsit jucăriile, remarcă Alex rezemându-se nonșalant de cadrul ușii.

Ridicând privirea spre gazda ei, Zena remarcă, cu o ușoară tresărire a inimii, virilitatea de netăgăduit a prințului și recunoscă că era imposibil să rămână imparțială față de înfățișarea lui atrăgătoare.

— Da, Mariana a fost de folos. Bobby n-a văzut niciodată atât de multe jucării, replică ea iute, încercând să imprime tonului o răceală politicoasă — încercare ratată în prezența seducătorului ei, imperinent de frumos.

Ale cui erau jucăriile acestea? se întreba amin-tindu-și remarca prințului prin care recunoștea că avea copii. *Să se fi aflat copiii lui aici, în dașa? Sau îi aducea doar în vizită?* presupuse ea, simțind inexplicabile împunsături de gelozie.

— Văd că jucăriile surioarei mele sunt încă o dată de folos. Bobby pare încântat, rosti Alex pe un ton vesel.

Intră în încăpere, se lăsă jos pe podea, alături de Bobby, și începu să asambleze piesele unui complicat scrânciob rotitor.

— Aveți o soră mai mică? întrebă Zena plină de interes.

— Da, o soră mai mică și doi frați și încă o soră mai mare, răspunse Alex fără să-și ridice privirile.

Alex captase interesul lui Bobby și acum îndruma două mânuțe durdului, ajutându-le să mânuiască o mică manetă de lemn.

— Bravo, Bobby! îl încurajă, când maneta alunecă în locașul ei.

— Încă una, taticule. Bobby mai face una! strigă entuziasmat băiețelul.

— Vă rog să-l iertați, prințe, se scuză stânjenită Zena. De când a murit tatăl nostru, el spune „taticule“ oricărei persoane care poartă pantaloni, fără nici o deosebire, explică ea precipitată.

— Este în perfectă ordine, o asigură Alex liniștitor pe Zena, care era în mod evident necăjită de acea greșeală a copilului.

Dumnezeule, e un reac de când n-am mai văzut o femeie îmbujorându-se de rușine, reflectă el. Și în stă al dracului de bine.

Era o schimbare plăcută față de scenele preabinecunoscute lui, dintre un bărbat care se gândește cum să seducă și o femeie pregătită să fie sedusă.

— Când ai fost crescut împreună cu patru frați și surori, toți cu purtări revoltătoare, nimic nu te mai surprinde... și cu atât mai puțin un copii de trei ani. Sunt convins că resimte lipsa tatălui său, adăugă Alex pe un ton grav, pe deplin conștient de norocul pe care-l avusese putându-se bucura de căldura și afecțiunea unei familii iubitoare.

Încercând să-i distragă atenția de la gândurile ei posomorâte, Alex o îndemnă cu blândețe:

— Haide, ajută-ne. Avem nevoie de încă o pereche de mâini ca să construim afurisitul ăsta de aparat. Dă-te mai încolo, Bobby, fă-i loc surorii tale.

Bobby îi dădu cuminte ascultare, bătând ușor cu palma covorul, lângă el.

— Vino aici, Zena, lângă mine. Facem un sclânciob uite-atât de mare, zise el desfăcându-și larg brațele, ca să-și illustreze afirmația.

Zece minute mai târziu, roata era montată în întregime, și niște pasageri mici din lemn se bucurau de o rotire vertiginoasă și lipsită de griji, în timp ce Bobby învârtea roata cu energie.

Mariana întrerupse această plăcută scenă de familie, apărând cu cina lui Bobby. Îl așeză pe Bobby într-un scăunel și încercă să-l ajute să mănânce.

— Ajutol, tăticule, ajutol, tăticule! țipă Bobby tare și insistent.

Și când Mariana vru să-i pună în gură o lingură de păsat de ovăz, închise gura cu buzele strânse. Auzindu-l pe Bobby țipând iarăși după „tăticul“ lui, Zena tresări din nou, rușinată, iar camerista se uită șovăitor spre prinț.

— Hai, dă-mi mie lingura. O să-l hrănesc eu pe Bobby. Vrei, te rog, când pleci, să-i spui lui Trevor să aducă puțină șampanie?

Alex se așeză pe un scăunel, conceput anume pentru copii, silindu-și picioarele lungi să stea într-o parte, ca să nu răstoarne masa.

— Acum deschide gura mare, Bobby, îl îndemnă el pe băiat, ținând în aer o lingură de terci.

Și începu jocul.

Trevor aduse șampania răcită, umplu două pahare și se retrase. Zena se tolăni pe pardoseală, bucurându-se de spectacolul ce se desfășura în fața ochilor ei. Bobby râdea în timp ce Alex introducea mâncarea în gura copilului. Din când în când, acesta insista ca și Alex să mănânce păsat. După ce se termină mâncarea, Bobby se întoarse la jucăriile lui, iar Alex se tolăni pe covor lângă Zena.

— Păsatul de ovăz și șampania nu reprezintă concepția mea despre noțiunea de rafinament culinar, glumi el, schițând o grimasă. Trebuie să te rog să păstrezi cel mai mare secret cu privire la această combinație, pentru că dacă vreunul dintre prietenii mei află despre ea, mă pot aștepta ca, pe viitor, sute de castroane cu păsat de ovăz să-și facă apariția în cele mai nepotrivite momente.

— Nu vă temeți, domnule, puteți avea deplină încredere în discreția mea. Deși — adăugă Zena chicotind ușor — expresia dumneavoastră de resemnare stoică era formidabil de comică atunci când înghițeți bărbătește lingurile acelea de terci.

Amintirea o făcu să izbucnească iar în râs.

Oare am băut deja prea multă șampanie, se întrebă în treacăt, sau asta se datoră doar plăcerii de a râde din nou, după atâta vreme?

— De-a lungul anilor, m-am pomenit cu destulă regularitate în situații ridicole, așa că râzi cât poțtești, draga mea. Sunt totalmente imun, glumi Alex voios, în timp ce reumplea ambele pahare.

După ce goliră cea de-a treia sticlă de șampanie, Zena îl culcă pe Bobby, iar ea și Alex coborâra în sufragerie, unde cina deja îi aștepta. Zena remarcă la un moment dat, oarecum îngrijorată, că Alex începea cea de-a doua sticlă de vin de când se așezaseră la masă.

În timp ce destupa sticla, Alex observă privirea ei alarmată și explică pe un ton calm:

— Este lucru știut de toată lumea că până la a șasea sticlă sunt foarte stăpân pe mine și demn de încredere: Fii liniștită, draga mea, nu devin niciodată un om cu care să nu te poți înțelege.

Și, rostind minciuna, îi adresă un zâmbet cald.

Pe măsură ce se desfășura cina, Alex o delectă pe Zena cu anecdote și bârfe amuzante despre moda de la St. Petersburg. Era spiritual, inteligent, nespus de degajat, fermecând-o pe tânăra femeie tot atât de ușor ca și pe celelalte femei din viața lui.

Fetița asta tânără și dulce avea să fie în curând a lui, dar nu vedea nici un motiv să o zorească. Dacă — și în mintea lui acel dacă constituia doar o chestiune de timp — domnișoara urma să facă prima mișcare, lui, ca gentleman, îi revenea datoria de a răspunde la inițiativa ei.

Deocamdată se mulțumea s-o admire, ochii lui cu reflexe aurii fiind singurii care, prin lucirile de dorință, îi desconspirau intențiile, învăluind-o pe Zena asemenea unui vrăji amețitoare.

Încercând să-și recapete controlul și să alunge ispititoarele amintiri pe care le evocau ochii arzători ai prințului, Zena întrebă brusc:

— Spuneți-mi, domnule, sunteți sau nu de acord cu ideea reprezentării țărănimii în dumă?

Înțelegând corect motivul pentru care Zena recursese la această schimbare de subiect, Alex își ascunse zâmbetul de satisfacție în spatele paharului cu vin și răspunse cu seriozitate:

— Nu-i decât o chestiune de timp până când o dumă — o dumă activă — să devină o realitate. Deoarece țărănimea reprezintă o mare majoritate a populației, da, este esențial ca țaranii să fie reprezentați în dumă.

Îndeplinindu-i dorința de a aborda subiecte de conversație respectabile, prințul continuă să dezvolte subiectul ales de ea.

— Țarul nu este chiar eroul cu minte isteță al intelectualității, așa cum l-am putea dori din... spunea Alex, explicând tendințele reacționare care împiedicau crearea unei forme cât de firave de guvern reprezentativ, când un glas feminin strident se auzi foarte clar, străbătând din holul de intrare prin ușile duble închise ale sufrageriei.

— Vă spun că insist să-l văd! cerea vocea femeii.

Întrerupându-se doar o clipă, doar cât să dea de înțeles că auzise cererea aceea isterică, Alex își continuă fraza:

— ...partea unui monarh. Din nefericire, țarul se află și sub influența lui Von Plehve, care are idei excesiv de reacționare. Tare aș fi vrut ca Witte să nu cadă în dizgrație. Ți place Witte, draga mea, sau îl consideri prea mercantil?

Când Zena tocmai se pregătea să răspundă, Trevor intră rapid în sufragerie închizând ușile după el și începu să șoptească la urechea prințului fraze repezite, din care Zena reuși să prindă doar crâmpoie:

— O anumită femeie nu vrea să priceapă cuvântul nu, stăpâne.

Și Trevor continuă să explice cu îngrijorare:

— ...foarte supărată, mă tem.

Prințul înclină din cap abia perceptibil, rosti o frază ritoasă din care Zena auzi distinct „apartamentul meu“, îi mulțumi scurt lui Trevor și porunci să i se aducă coniac și cafea, după care îi zâmbi Zenei.

— Scuză-mă, draga mea, o mică neînțelegere. Așadar, unde rămăsesem? Ah, da... părerea ta despre Witte?

Bând coniac și cafea, Alex continuă să se poarte cu ospitalitatea unei gazde perfecte, explicând amănunțit modul în care familia lui se interesa de satele învecinate cu domeniile lor, de funcțiile și utilitatea consiliilor țărănești.

Fără a ști de ce, Zena se simțea iritată la gândul că o femeie îl aștepta pe Alex în dormitorul lui. Recunoștea că felul în care își petrecea Alex serile nu era treaba ei. Cu toate acestea, faptul evident că prințul nu se grăbea să ajungă la etaj îi crea o ciudată plăcere.

Instinctul feminin fu mai puternic, provocând o stranie modificare a comportamentului Zenei, care căpătă o ușoară nuanță de ademenire. Această schimbare subtilă nu trecu neobservată de prinț, care era familiarizat cu întreaga gamă de mijloace competitive folosite de femei. Era încântător să vadă cum făptura șovăitoare și nesofisticată se oferea cu atâta timiditate. Alex rămase o bună bucată de vreme bucurându-se de captivanta companie a Zenei. În definitiv, știa foarte bine cine se afla la etaj, în apartamentul lui, și aprecia că doamna Askov putea să aștepte.

Zena își sorbea cafeaua. După ce consumase mai multe pahare de coniac, Alex sugerează să se ducă amândoi la culcare.

După ce constatară că Bobby dormea liniștit, prințul o însoți pe Zena până la ușa dormitorului ei, se apropie de ea și îi ridică fața, ca și cum s-ar fi pregătit s-o sărute, urându-i noapte bună. Era atât de aproape de ea, încât Zena putea să-i vadă

pulsul bătând regulat sub pielea netedă și bronzată a gâtului. Alex o privi mai curând scrutător, dar își coborî mâna și râse încetișor.

— O mare tentație, porumbuțo, dar am promis să nu te ating. Noapte bună, Zena!

Și se îndepărtă spre camera lui. Zena rămase în picioare, tulburată și mirată, după ce dorise ca Alex s-o sărute, deși în același timp simțea că nu era chiar corect din partea ei să aibă astfel de gânduri. Alex ajunsese la ușa camerei lui și o deschise. O rază de lumină se furișă pe coridor și Zena tresări când auzi șoapta prințului:

— Tamara, îngerul meu! exclamă Alex cu căldură. Ce surpriză plăcută!

Ușa se închise cu un mic pocnet și Zena rămase pe coridor clocotind de furie. Năpustindu-se în camera ei, își azvârli veșmintele de pe ea și se aruncă în uriașul pat. O vreme destul de îndelungată stătu trează, ascultând zgomotele înfundate din camera alăturată ce îi asaltau urechile. „Îngerul“ era în mod cert genul care își exprima vocal pasiunea și gemetele de plăcere și țipetele de încântare asediau simțurile femeii furioase care zăcea în încăperea vecină.

Târfașă afurisită, blestemă Zena mânioasă în sinea ei, nu poți să taci odată?

Ca și cum ar fi auzit-o, zgomotele încetară, în afară de scârțâitul patului.

Chiar n-au de gând să termine? bombănea Zena furioasă.

Indignată, își acoperi capul cu două perne și începu să plângă lacrimi de frustrare până când se cufundă într-un somn zbuciumat.

Capitolul 7

Bobby o trezi la respectabila oră de nouă dimineața, când Mariana nu mai reuși să-l rețină. Zena se îmbracă repede și coborî pe urmă cu Bobby la parter, pentru micul dejun.

Aproximativ o oră mai târziu, când ei își terminau gustarea, în încăpere intră un prinț Alex palid și obosit, ce se lăsă să cadă într-un fotoliu, își întinse picioarele lungi înainte și îi comandă ursuz lui Trevor o cafea fierbinte cu frișcă și un pahar de coniac.

Bobby se dăduse jos de pe scaunul lui și acum stătea drept în fața lui Alex, scrutând solemn trupul pe jumătate prăbușit în timp ce Zena îl privea și ea încruntată.

— Tăticu' joacă împreună cu Bobby! ceru băiețelul, trăgându-l de mână.

— Lasă-l în pace, Bobby, se răsti Zena nervoasă. E clar că e obosit, continuă ea cu perfidie, incapabilă să-și ascundă resentimentul din glas.

Drept răspuns la proasta dispoziție a musafirei sale, Alex înălță ironic o sprânceană, dar nu replică în nici un fel remarcii tăioase, fiind prea obosit, înainte de a-și bea cafeaua și coniacul, ca să se angajeze într-un duel verbal.

— Tăticule, jucăm! insistă Bobby, neținând seama de mustrarea Zenei.

Alex îl trase pe băiețel pe genunchii lui și-i șopti ceva la ureche. Ochii lui Bobby se deschiseră larg de entuziasm, sări jos de pe genunchii lui Alex și

se repezi afară din cameră cât de repede îi îngăduiau piciorușele lui scurte, strigând-o tare pe Mariana cu glăsciorul lui pițigăiat.

— Despre ce-i vorba?

— Așează-te pe genunchii mei și o să-ți șoptesc și ție la ureche, o provocă Alex, desfătându-se de fulgerul de mânie cu care-l săgetară ochii aprinși ai Zenei.

— Poți fi sigur că n-o să fac așa ceva! replică ea cu acreală. Să nu-ți închipui că sunt la fel cu „îngerul” tău, încheie ea cu asprime.

Alex își îngustă ochii și murmură gânditor:

— Așa e, porumbițo, nu semeni deloc... ești mult, mult mai bună, rânji Alex.

— Ah! exclamă Zena indignată la auzul acestei remarci îndrăznețe.

Dar fu nevoită să-și piece ochii sub privirea atotcunoscătoare cu care o țintuia Alex. Amintirea reacțiilor ei din noaptea petrecută în tren făcea ca o discuție în contradictoriu să fie penibilă.

Trevor apărură la momentul potrivit cu coniacul și cafeaua, iar Zena își mușcă limba încercând să-și rețină replica usturătoare pe care i-ar fi plăcut să i-o dea.

Luând o gură de cafea, Alex simți cum sângele începe să-i curgă mai repede prin vene și concluzionă, cu optimism, că nu va muri în dimineața aceasta.

Trebuie ori s-o văd mai des pe doamna Askov... ori să n-o mai văd deloc. Doamne, cât sunt de obosit! gândi el, închizând ochii.

Tărăboiul făcut de o cavalcadă formată din Bobby, Mariana și doi feciori ce cărau un imens

cal de lemn îl făcură pe Alex să deschidă ochii și să privească cu o reală încântare frenezia și zâmbetul luminos cu care călărea băiețelul. Se întrebă cu un zâmbet în colțul gurii dacă bătrânul Pașa se bucura că fusese scos de la naftalină.

După ce noutatea calului păli, Alex se jucă de-a „tăticul obosit“ cu Bobby. Jocul consta în simplul fapt că Bobby se cățara peste Alex în timp ce acesta zăcea pe pardoseală, recuperându-și forțele.

La vremea prânzului, rezervele de energie ale lui Alex erau aproape reîncărcate. Frumusețea senzuală a Zenei, atât de aproape — atunci când lua și ea parte la joaca lor — încât ar fi putut s-o atingă, făcu necesară o schimbare a poziției, deoarece pantalonii lui din piele deveniseră extrem de incomozi. Ca să-și ascundă erecția, Alex se rostogoli pe burtă, întrebându-se pentru ce se abținea, când ar fi preferat de-o mie de ori mai mult să ridice fustele Zenei și să se afunde în trupul ei chiar acolo, pe pardoseală.

Alex le dădea celor doi sfaturi despre modul de asamblare a unor jucării, întinzând uneori brațul ca să ajute la găsirea vreunei piese, alteori rezemându-și capul pe brațe și moțând o vreme. De asemenea, admira farmecele Zenei printre genele lăsate, fapt ce-i intensifica și mai mult erecția. Înregistrând imaginea sânilor ei generoși și obraznici care aproape se revărsau din corsajul rochiei strâmte, își notă în minte să-i cumpere altă îmbrăcăminte, socotind că numai privirea lui avea dreptul să admire sânii ei magnifici — cu o neobișnuită pretenție masculină de posesie, fără precedent în obiceiurile lui.

La rândul ei, Zena se uita cu priviri furișe la bărbatul incredibil de atrăgător tolănit atât de aproape de ea. Fiecare nerv din trupul ei era conștient de prezența lui și, dacă ar fi îndrăznit, ar fi întins mâna să-l atingă.

Dumnezeule Sfinte, genele astea negre și dese ale lui sunt indecent de lungi pentru un bărbat!

Pe măsură ce se apropia seara, prințul, fiind supus unei stări chinuitoare datorită apropierii de o femeie superbă pe care făgăduise să n-o atingă, își scormonea mintea în căutarea unei ieșiri din această dilemă.

Penisul lui erectat se întărea continuu, înnebunit de nevoia de a se elibera.

Își dăduse cuvântul fără tragere de inimă — dar și-l dăduse — și onoarea îl obliga să și-l țină dar — *la naiba cu toate!* — nu putea să umble prin casă în starea asta de cumplită erecție. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-și respecte cuvântul, nu era și el decât un bărbat care — *Doamne Dumnezeule* — își refuza pentru prima dată în viața lui o femeie.

La dracu', nu mă simt deloc în stare să duc această coexistență frățească!

Apoi își îndreptă gândurile asupra momentului și locului exact în care avea să-și golească erecția vibrantă și insistentă. Nici un sentiment de vinovăție.

Capitolul 8

Înălțându-și ușor privirea, cu fața luminată de un ușor zâmbet de mulțumire, Alex o făcu să tresară pe Zena care-l privea scrutător. În ochii lui apăru o sclipire veselă și surâsul i se accentuă devenind un zâmbet tot mai larg și puțin ironic, pe măsură ce îmbujorarea invadea obrajii tinerei domnișoare, mai înainte ca ea să-și întoarcă repede ochii în altă parte. Interpretând corect roșeața Zenei, înclină să creadă, încântat, că — din câte se părea — atracția era reciprocă.

Zena se simți cuprinsă de un fior de neliniște când privirea începu să-i fie tot mai des captivată de strălucitoarea tulburătoare a ochilor aurii ai prințului. Când Alex propuse o plimbare cu sania ca să-l amuze pe Bobby, Zena primi imediat cu mare plăcere invitația, sperând să-și abată gândurile de la preocuparea ei foarte stânjenitoare.

— O plimbare cu sania pare ceva minunat! exclamă Zena puțin cam prea voios, sărind în picioare plină de nerăbdare.

În scurtă vreme erau instalați cu toții comod în sanie. Ivan îi conduse în micuța piață a satului și, când opriră, sania fu înconjurată imediat de țărani zâmbitori și vorbăreți. Prințul avea câte un cuvânt voios pentru fiecare, adresându-li-se tuturor pe nume și, vreme de douăzeci de minute, se sporovăi intens, în timp ce Alex se interesa și era informat despre ce se mai întâmplase de la ultima lui vizită, cu două luni în urmă.

— O să rămân aici o vreme, asigură Alex gloata de țărani încântați. Dar acum vom porni la drum înainte ca tânăra domnișoară și copilul să înghețe.

Își flutură mâna în semn de „la revedere“ către mulțimea ce se dădea la o parte să facă loc și, în curând pădurea tăcută îi înconjură în timp ce drumul șerpuia printre pini întunecați.

— Evident că sătenii vă simpatizează, remarcă Zena în vreme ce umbrele înserării se accentuau.

— În copilărie am petrecut mult timp aici și, de când părinții mei mi-au dăruit domeniul la cea de-a șaisprezecea aniversare a mea, am locuit aici mai multe luni pe an, bucurându-mă de pace și liniște. Uite, Bobby aproape a adormit. Și apropo, continuă Alex, am lăsat instrucțiuni să se pregătească sauna. În copilărie, ori de câte ori răceam, sauna era remediul imediat și cel mai eficient. Dacă vrei să-l duci pe Bobby înainte de a merge la culcare, îți garantez că va dormi neîntors.

— Este o idee bună. Vă mulțumesc încă o dată că vă gândiți la Bobby, zise Zena recunoscătoare.

— Sunt obișnuit să am în preajmă copii. Copilăria ta, spre deosebire de a mea, cred că a fost foarte liniștită, fără o grămadă de frați plângăreți și zgomotoși. A fost singuratică? se interesă Alex cu sinceritate.

— Nu a fost singuratică, chiar dacă n-am avut frați. Am avut o copilărie realmente fericită. Părinții mei petreceau mult timp cu mine și se iubeau foarte mult. De fapt, papa s-a îndrăgostit de maman într-un mod cu totul neobișnuit, se lăsă Zena furată de amintiri. A văzut-o pentru prima dată cu prilejul unei călătorii prin munți, când cerceta migrarea triburilor. A fost dragoste la prima vedere și *papa* a luat-o cu el.

— Așa, pur și simplu?!

— Potrivit tradițiilor triburilor montane nu era ceva ieșit din comun. Se răpește mireasa și apoi i se plătește familiei pentru ea. Iar *maman* a fost plătită cum se cuvine. Apoi n-au mai avut nevoie de nimeni altcineva decât unui de celălalt. Cred că așa se explică de ce s-a prăbușit *papa* atunci când *maman* a murit născându-l pe Bobby. N-a mai putut, literalmente, să trăiască fără ea. Nu era în stare să suporte realitatea fără *maman*. Și se învinuia mereu pentru moartea ei — dacă n-ar fi fost sarcina ea ar mai fi trăit.

Pe măsură ce amintirile acelor ani dificili reînviu, frumoșii ochi ai Zenei se umpleau de lacrimi. Simțea dureros de mult lipsa părinților ei. Zena nu avea decât optsprezece ani.

Când Alex îi observă buzele tremurătoare, se întinse spre ea și o cuprinse în brațe.

— Amintirile sunt prea dureroase, *duška*. Plângi și o să te simți mai bine, murmură el blând.

Uitându-se în jos, la nefericita fată, se simțea bătrân și grijuliu. Poate că ar trebui s-o trimită la bunicul acela din munți. În mod cert așa ar fi trebuit să facă. În ultimii ani avusese o viață grea. O privi iar, remarcându-i frumusețea desăvârșită și simțindu-i sub palme trupul cald.

Și vocea conștiinței se risipi în fața unui val de sănătoasă poftă carnală.

Drace!

Nu se simțea chiar atât de bătrân și grijuliu.

Cuvintele blânde și brațele puternice care o țineau strâns învinseseră rezerva Zenei și zăgazul lacrimilor se rupse, acestea începând să-i șiroiască pe obraji.

După câteva minute suspinele se domoliră și Alex se apucă să-i ștergă urmele de lacrimi cu propria batistă.

— Sunteți foarte bun, șopti Zena încercând să schițeze un surâs.

— Cu riscul de a fi impertinent, porumbița mea, mi se pare că ai realmente nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, murmură el încet pe un ton serios dar cu o inflexiune în voce care o atenționează pe Zena cam la ce fel de „grijă“ se gândea Alex.

— Nu vă faceți griji, domnule, sunt obișnuită să fac față răspunderilor ce-mi revin, replică Zena pe un ton politicos. Mă voi descurca foarte bine, adăugă ea cu hotărâre. Iar când voi ajunge la bunicul meu totul se va aranja, zise Zena, încercând cu stângăcie să se desprindă din îmbrățișarea prințului, care o ajută, desfăcându-și brațele cu tact.

În unele privințe, reflectă el, ești încă un copil care înfruntă lumea cu naivitate. Și degeaba crezi tu, scumpa mea, că te vei descurca. Din nefericire, lumea este plină de vulturi prădători care abia așteaptă să se năpustească la o bucășică atât de succulentă cum ești tu. Mai bine eu decât ei, concluzionează el cu candoare și simț practic.

— Desigur, draga mea, cum crezi tu, rosti el cu voce tare cuvintele opuse total gândurilor sale. Și acum, ia spune-mi, zise el pe un ton ștrengăresc, care-i mâncarea ta preferată? Ciocolată fierbinte și pâine prăjită? Budincă de orez cu scorțișoară și lapte? Tarte cu căpșuni și frișcă? Spune-mi ce-ți dorești și Valentina va prepara pentru cină mâncarea ta preferată. Cred cu tărie că atunci când viața devine posomorâtă trebuie să te răsfeți. După cină îl voi lua pe Bobby la saună și până dimineață

răceala lui va fi mult ameliorată. Hai, *duška*, relaxează-te!

Alex înconjură grijuliu umerii Zenei cu brațul și o strânse la pieptul lui. Ea nu se retrase, ceea ce-l făcu să respire ușurat.

— Ți-e destul de cald? o întrebă, aplecându-se spre ea și zâmbindu-i.

— Mi-e foarte bine, răspunse Zena, oftând mulțumită și rezemându-se de umărul lui. Cornuri calde cu gem de mure și mult unt, șopti cu seninătate.

— Poftim, dragă? întrebă Alex aplecându-se și mai mult ca să-i înțeleagă murmurul.

— Cornuri calde cu gem de mure și unt topit, asta-i tot ce vreau, repetă ea, visătoare.

— Atunci cornuri cu gem de mure vei avea! Dă-i zor spre casă, Ivan; ne e foame!

Zena se odihnea în căldura plăcută a îmbrățișării lui Alex și se gândea mulțumită, dar și cu un tremur ascuns că el se asemena cu un prieten, o mamă, un tată și un iubit — numai mângâiere, blândețe și siguranță.

În același timp, Alex socotea pragmatic: *Tot ce am de făcut este să fiu prieten, mamă, tată și iubii blând totodată. Nu voi mai avea mult de așteptat. La noapte va fi a mea. A face dragoste în saună e, de altfel, unul dintre modurile mele preferate de distracție* — reflecta cel mai notoriu libertin din St. Petersburg.

Capitolul 9

După ce mâncară, Zena îl duse pe Bobby la saună, iar o oră mai târziu, în timp ce ea își ștergea părul ud, Bobby adormise deja pe o bancă lungă de lemn.

— O să-l duc eu pe Bobby în pat, doamnă, zise Mariana apărând fără zgomot.

— Nu-i nevoie, Mariana. O să-l duc eu.

Mariana chicoti, schimbă o privire stânjenită cu o altă servitoare, își mută greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, dar nu plecă.

— Ce nu-i în ordine, Mariana, întrebă Zena, nedumerită.

— Iertați-mă, doamnă, dar prințul mi-a ordonat...

— Uf, foarte bine! Aici nu poți ridica un deget fără a fi controlat! Sunt convinsă că motivele prințului sunt bine intenționate.

— Da, doamnă, rosti Mariana grav, făcând o reverență rapidă și dispărând apoi pe ușă cu Bobby și cu cealaltă servitoare după ea.

Zena se înfășură într-un prosop mare și moale și se lungi pe una din băncile late.

Trecu ceva timp până să-și adune energia ca să se înapoieze la dașă. După ce șterse aburul de pe o oglindă mare, începu să-și perie buclele răvășite, încercând să-și aranjeze cât de cât lungile cosițe castanii.

— Fir-ar al dracului! ocări ea enervată când peria se încurcă din nou, trăgând-o dureros de păr.

— Pot fi de ajutor, domnișoară? întrebă un binecunoscut glas puțin răgușit.

Zena se răsuci brusc în loc și întinse repede mâna să-și ia rochia.

— Dă-mi voie, murmură prințul, înaintând spre ea cu un halat bleu pal în mână.

Cu o politețe studiată îl ținu până când Zena și-l trase pe umeri și când își lăsă brațele în jos, mâna lui atinse ușor pielea catifelată a sânului ei.

Zena tresări de parcă ar fi fost arsă.

Prințul stătea nemișcat, în timp ce ochii lui aurii, având acum o expresie de animal de pradă, sorbeau din priviri formele opulente ale Zenei, ce se distingeau ispititor prin țesătura moale. Culoarea caldă a materialului sporea frumusețea albastrului închis al ochilor Zenei.

— Ai ochi frumoși, murmură Alex. Foarte frumoși, se corectă gânditor.

Dumnezeule, ce ochi are — te ademenesc, te intrigă, te ispitesc și-ți taie respirația, gândi el înfierbântat, făcând un efort herculean să se abțină, încercând să păstreze o atitudine politicoasă și un ton neutru.

— Mi-am făcut griji. Bobby dormea deja, iar tu nu te înapoiaseși. Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa?

— Nu, domnule, îngăimă Zena. N-ar fi trebuit să vă îngrijați. Am mai rămas un pic să lenevesc, explică ea repede, înălțându-și privirile spre ochii care o învăluiau într-o lumină aurie.

Mesajul pe care-l citi în adâncimile lor înfierbântate o făcu să roșească.

Strânsa apropiere de prinț, arzătorul mesaj din ochii lui și sentimentul de forță suplă și reținută emanat de el produsese o cumplită tulburare în simțurile Zenei, ce se zbăteau cu disperare să-și păstreze echilibrul. Cu un gest dezinvolt, Alex în-

tinse mâna spre ea. Speriată, Zena se retrase cu un pas. Un zâmbet amuzat flutură pe trăsăturile perfecte ale prințului, care, cu o mișcare lentă arătă spre capul ei, spunând:

— Peria. Te voi ajuta să-și descurci părul.

— Da... da... peria, se bâlbâi Zena.

— Dă-mi, te rog, peria, replică Alex pe un ton liniștitor. Promit că n-o să-ți produc nici o suferință.

Dublul înțeles îi întări și mai mult erecția. Își pierdu puțin din sângele rece și, discret, își mută greutatea trupului de pe un picior pe altul.

Fir-ai să fi de prost! Ce te-a apucat să-i faci promisiunea aia stupidă?! se ocâî el. Dracu' s-o ia de treabă! Îi mai dau cinci minute și, dacă în timpul ăsta nu-mi cade în brațe, la naiba cu integritatea. O violez.

Supusă, Zena îi înmână peria, punând capăt, fără să știe, unor gânduri criminale. Apucând-o cu blândețe de umeri, Alex o răsuci cu spatele la el și începu să perie ușor buclele lungi, oprindu-se din când în când să descurce cârlionții încâlciți.

Zena se relaxă sub mișcările lente și prelungi, închise ochii și zâmbi mulțumită că scăpase de sarcina insuportabilă a descurcatului părului.

— Scuză-mă, dar acum s-ar putea să te trag puțin de păr; este aici o încâlceală de nedescris.

Când se aplecă mai aproape de ea, dându-i la o parte buclele lungi, răsuflarea lui caldă atinse obrazul ei, trimițându-i fiori de-a lungul șirei spinării. Încercând să desfacă șuvițele încurcate, degetele lui bronzate îi atinseră ușor ceafa, și Zena se cutremură în timp ce un val fierbinte începea să i se răspândească în corp. Zâmbetul prințului se accentuă — se părea că trupul ei nu era deloc nepăsător.

Simțurile Zenei, abia trezite, o făceau să dorească să atingă trupul acela viril și puternic, așa cum dorise de o sută de ori în ziua aceea. Dar, cu o perversitate feminină, voia ca el s-o dorească.

Oare nu e deloc atras de mine? Sunt oare mai puțin ispititoare decât „îngerul” din seara precedentă? Cu câteva minute în urmă, ochii lui păruseră să transmită un mesaj arzător, sau, în tulburarea mea, i-am interpretat greșit expresia?

Simțindu-se jignită de dezinteresul prințului și, cu o schimbare totală de atitudine, tipică femeilor, se adresă imaginii lui Alex reflectată în oglindă pe un ton de ușoară tachinare:

— Este doar o datorie de gazdă, domnule?

— Ai prefera să fie altceva? murmură prințul persuasiv, învăluind-o într-o privire pătrunzătoare.

O ușoară îmbujorare îi indică prințului că se înțelegeau unul pe celălalt. Lăsă peria deoparte, îi cuprinse umerii și o întoarse încet cu fața la el; îngropându-și degetele în cascada părului ei îi sărută delicat buzele calde și întredeschise. În timp ce-i mângâia gura trandafirie, glasul lui coborî până la nivelul unei șoapte ispititoare:

— Ai fi vrut să fie altceva, dulce *duška*? o întrebă el, în vreme ce mâinile lui alunecau în jos, de-a lungul spatelui ei zvelt, mulând trupul ei delicat și supus la formele dure ale propriului său trup.

Alex gemu când sexul lui dur se îngropă în moliciunea trupului ei. Degetele experimentate îi descheiară halatul. Apoi mâinile lui averse urcară pe brațele ei până-i ajunseră pe umeri, dând la o parte țesătura și coborând-o de-a lungul brațelor, lăsând-o să cadă pe pardoseală. Atingerea mâinilor lui calde îi aprinse sângele. Desfăcu cu un gest brusc faldurile prosopului cu care era înfășurat, acesta urmând halatul ei pe pardoseală.

Mâna lui Alex cuprinse ca-ntr-un căuș sânul ei dezgolit și ferm, ridicându-l cu blândețe până când buzele lui gustară sfârcul roz, ca un boboc de trandafir. Ochii Zenei se închiseră când un fior de plăcere îi străbătu trupul ce fremăta.

Capul brun al prințului rămase înclinat cât timp ronțai și supse ușor ambele vârfuri trandafirii, acum întărite sub buzele lui. Zena își ținu răsuflarea și se rezemă de brațul puternic care o susținea, desfătându-se la fiecare nou val de plăcere ce i se revărsa în vene. Privi în jos, la părul castaniu și ondulat și ridică mâinile tremurânde să-l mângâie.

Atunci, mâna lui Alex, ocupată cu mângâierea sânilor ei în timp ce mușca ușor sfârcurile, alunecă în jos, de-a lungul pântecelui ei și i se strecură între coapse. Degetele lui suple se jucau cu intrarea umedă și înrouată a miezului ei cald, mângâind pielea mătăsoasă ce vibra de dorință, făcând-o să scoată un geamăt tremurat de capitulare.

Alex își ridică lent capul și privi în ochii albaștri, încinși de pasiune.

— Spune-mi că mă dorești, zise cu glas răgușit.

Scotând mici sunete de desfătare tot mai profundă, Zena se agăță de Alex cu o insistență ce-i tăia respirația.

— Spune-mi, repetă el cu fermitate, având nevoie de acel pretext pentru a-și menaja onoarea.

Buzele lui Alex se închiseră peste ale ei. Limba lui i le supseră ispititor, apoi se cufundă în profunzimile catifelate ale gurii ei dulci. El își schimbă poziția trupului ca s-o țină mai aproape, presându-i trupul de al lui. Buzele calde și dornice ale prințului o făcură să scoată un geamăt înfocat. Ridicând capul, Alex îi așteptă răspunsul. Zena îi căută gura, dar el se trase înapoi.

— Spune-mi!

Cu gura la câțiva centimetri de a lui, Zena abia suflă:

— lubește-mă!

Doamne, cât așteptase cuvintele astea!

— Plăcerea e de partea mea.

Șoapta îi gădilă urechea și gura lui o întâlni pe-a ei cu o imensă desfătare. Alex o culcă pe pardoseală și când începu să onoreze cererea domnișoarei, îi reveni zâmbetul. Îi sărută gâtul, sânii, pânțele și coapsele. Sub gura și mâinile lui sensibile și iscusite, valuri de dorință tot mai mari invadau simțurile Zenei. Degetele lui o aduseră până pe o culme febrilă, mâinile lui i se strecurară sub șolduri, și gura lui o atinse acolo unde se jucaseră degetele abile. Zena simți o răsuflare caldă și o limbă ce mângâia blând locașul dorinței sale și se cutremură convulsiv în timp ce unde pârjolitoare o purtau până pe marginea extazului.

Zena se lipi lacom de el, implorându-l cu ochi cuprinși de o pasiune frenetică:

— Te rog, te rog... nu mă lăsa să aștept!

Alex scoase un chicotit ușor.

— Răbdare, porumbița mea. Dezbracă-mă! îi porunci, ridicându-se de pe ea.

La auzul ordinului aspru, Zena se înfioră brusc. Se ridică în șezut, silindu-se să redevină complet conștientă, revenind din profunzimile patimei ei fierbinți. Întinse ascultătoare mâna și începu să descheie cămașa de mătase a prințului, trăgându-i-o ușor de pe umerii musculoși. Își plimbă vârfurile degetelor peste pieptul lui lat, alunecând delicat de-a lungul mușchilor trunchiului său.

Un junghi dureros se răspândi în tot trupul lui Alex, făcându-l să-și țină respirația.

— Ești foarte îndatoritoare, pisicuța mea, rosti el greu într-o șoaptă răgușită.

Alex își petrecu degetele peste buzele dulci și umede. Zena se cutremură cuprinsă de extaz.

— Acum cizmele! zise el.

Zena îngenunche imediat să-i scoată cizmele. Îi era foame de el. Vederea sânilor ei plini ce se legănau în timpul încercării ei de a trage încălțăminte strâns mulată pe picioarele lui, aduse la noi dimensiuni penisul agitat al lui Alex.

— Și pantalonii, ordonă el când sarcina fu îndeplinită, dar mai întâi o răsplată pentru eforturile tale.

Alex întinse mâna și înfipse adânc două degete în dulcea ei intrare. Zena gemu când începură să apară mici explozii de desfătare, și senzațiile nespuse de plăcute se răspândiră prin fiecare nerv al ei, încordat la maximum.

— Ai ajuns deja la momentul acela, micuța mea înfierbântată? murmură Alex triumfător. Hai, iubito, mai ai pantalonii, iar pe urmă voi fi fericit să-ți satisfac acea dorință.

Zena se grăbi să descheie nasturii pantalonilor din piele, și după oarecare dificultate reuși să-i scoată. Inima i se zbătea între coaste, și arșița din venele ei părea s-o sufoce. Barbăția lui Alex se ivi liberă, mare, vibrantă și rigidă, falusul în erecție ridicându-și capul gros, arcuit și fierbinte.

Tremurând de anticipare, Zena privea hipnotizată membrul uriaș, șoptind ca în transă:

— lubește-mă, te rog... iubește-mă!

— Așa de îndrăzneță ești acum? o tachină Alex.

Mâna ei se întinse șovăitoare și se închise în jurul sexului lui umflat. Alex nu-și putu reprima

geamătul. Licărirea ironică de mai înainte din ochii lui se transformase acum în două flăcări aurii.

Rostogolind-o pe Zena sub el, îi desfăcu rapid coapsele cu genunchiul și se împlântă în ea cu putere. Prima apăsare puternică o pătrunse până în cea mai adâncă profunzime și Zena își înăbuși un țipăt sfâșietor, în timp ce Alex rămase lipit de pânțele ei câtă vreme orgasmul ei se dezlănțui în valuri răscolitoare de pasiune fierbinte.

Când simți că se domolesc convulsiile ei, Alex se mișcă ușor.

— Pisicuță lacomă ce ești, n-ai auzit niciodată despre plăcerea așteptării? șopti el. Ține-mă în tine, micuțo, ține-mă... și în curând vei țipa din nou.

Încet și cu extremă grijă se abținea, înfigându-se cu mișări lente și prelungi. Respirația Zenei începu să devină precipitată, și ea îl ținea pe Alex strâns îmbrățișat. Gâfâia lipită de umărul lui, și fiecare nerv îi era încordat și tremura. Se contopea cu el, mică și delicată în brațele lui, și dorința lui spori, crescând într-un mod cu totul nou, mai tandru — încă intensă, dar blândă — îndemnându-l să se miște înăuntrul ei asemenea unei mângâieri pătrunzătoare. Pe măsură ce sporea intensitatea cu care o dorea, penisul lui devenea și mai mare. Zena simțea forța nesățioasă ca pe un foc arzător, și se deschise, neputincioasă în fața pasiunii lui pline de fermitate. El se înfigea tot mai adânc, atingând însuși miezul ființei ei, iar Zena se agăța de el, venind în întâmpinarea foamei lui. Se agăța de el cu o dragoste cumplită, arzătoare, pentru acest bărbat necunoscut, până când, brusc, cu o cutremurare pătimașă, simțiră amândoi forța explozivă a extazului.

Alex depuse un sărut pe buzele ei, murmurând blând:

— Pisicuță dulce, dulce și drăgălașă!

Douăzeci de minute mai târziu, prințul purta în brațe o foarte supusă și frumoasă femeie, ducând-o în dașa, urcând la etaj, spre dormitor.

Capitolul 10

Peste câteva minute, Alex se opri în fața patului său sculptat cu baldachin, ținând în brațe trupul cald al Zenei.

Se tolăni în pat, ținând-o lipită de el și căută pe pipăite, în întuneric, tabachera lui cu tutun turcesc. Punându-și o țigară între buze, întrebă politicos „Te deranjează?” și, fără a mai aștepta răspunsul Zenei, aprinse țigara și trase un fum lung în piept.

— Dacă n-aș cunoaște prea bine realitatea, se auzi glasul lui meditativ, — dar nu-i nici o îndoială că eu ți-am răpit virginitatea — aș fi înclinat să cred că nu erai deloc inocentă. Oare romanele femeilor dau instrucțiuni atât de limpezi? o tachină el. Aveam impresia că toate poveștile astea sunt numai suspine, priviri languroase și iubiri platonice.

— Aveți perfectă dreptate în privința romanelor, conveni Zena. Am încercat să citesc câteva, dar fasoanele caraghioase ale eroinelor sunt realmente prea idioate pentru a fi înghițite. Lectura mea s-a axat în schimb pe clasici și pe scrieri istorice.

— Hm... mormăi Alex, de-a dreptul mirat. Descopăr la tine o cu totul altă latură... din câte se pare, nu ești numai o femeie frumoasă și fermecătoare, zise Alex ușor ironic. Cred că ești și puțin intelectuală.

— Întotdeauna am fost fascinată de istorie, domnule. Un gust pe care tata mi-l încuraja.

— După cum vezi, tatăl meu și un lung șir de Kuzani desfrânați au încurajat la mine alte gusturi. Oricum, ești prima femeie care recunoaște că citește.

— Asta mi se pare ciudat, domnule, rosti Zena mirată. Consider că lectura este una dintre plăcerile mele preferate.

— Doamne Sfinte, te rog, te implor, încetează cu acest „domnule“.

— Foarte bine, dom... prințe Kuzan?

— Dumnezeu! Numele meu este Alexander Nikolaevici Kuzan. Cei din familie îmi spun Sacha. Prietenii îmi zic Arcașul, iar cunoștințele Alexander Nikolaevici.

— Arcașul?! Ce nume ciudat! Vă place să trageți cu arcul? întrebă Zena cu o privire inocentă.

În glasul lui se simți un zâmbet vag.

— Nu în mod deosebit, dar uneori este amuzant. Oricum, gata cu „domnule“. Sacha, de acord?

— Da, dom... da, Sacha, răspuse Zena cu timiditate.

Degetele lui începură să rătăcească ușor peste mijlocul și șoldul ei, desenară un traseu catifelat pe interiorul coapselor și hoinăriră leneș în sus, să mângâie sâni voluptuoși, oprindu-se să dezmierde sfârcurile delicate. Trupul ei se încălzea lent, iar penisul lui se întărea pe măsură ce-i creștea volumul.

— Cu sau fără intelectualism, micuțo, în lumea asta există și alte roluri rezervate unei femei. Într-o bună zi vei dori să ai copii.

— Nu! răsună în încăpere răspunsul ei categoric. Intenționez să continui cercetările tatălui meu și nu am timp pentru copii:

Pe moment, reacția ei hotărâtă făcu să înceteze hoinăreala mâinilor lui Alex. Ușor mirat, el își înălță sprâncenele: să fie puștoaica atât de naivă încât să nu aibă habar de legătura dintre a face dragoste și consecințele atât de frecvente ale acestei plăceri?

Apoi își alungă din minte toate aceste gânduri și se aplecă să sărute buzele fragede ce i se ofereau, ghidându-i mâna spre instrumentul plăcerii, care, deja arcuit, vibra anticipat.

Rămaseră trei toată noaptea, făcând dragoste, bând șampanie, vorbind despre viețile lor și făcând iar dragoste.

Spre dimineață, tânăra fată, epuizată, adormi. Rezemat într-un cot, prințul o contemplă, admirându-i genele lungi și negre coborâte peste obrajii îmbujorați, coama bogată, castanie, ce se răspândise în bucle dezordonate în jurul feței delicate și trupul mignon și fragil ce strălucea alb în contrast cu clarobscurul matinal.

Se ridică din pat, simțindu-și inima cuprinsă de o duiosie inexplicabilă, și o înveli cu o pătură, după care se înfășură într-un halat și se retrase într-un fotoliu lângă foc, așteptând apariția mai mult ca sigură a lui Bobby.

Extrem de satisfăcut, prințul își petrecu dimineața distrând un băiețel de trei ani vorbăreț și plăcut, și n-o trezi pe Zena decât atunci când sosi croitoreasa adusă la porunca lui.

— Este ora două, micuțo, îi șopti Zenei la ureche, și ne cheamă datoria. Ești pregătită să accepți să se înfigă ace în tine?

— Ace?! țipă ușor Zena, trezindu-se imediat.

— A sosit o croitoreasă... de soiul acesta de ace e vorba, drăguța mea. Sadismul nu face parte din stilul meu, rosti Alex, amuzându-se de panica din ochii Zenei.

— Cro... croitoreasă?! îngăimă Zena, cuprinsă de o nouă groază. Oh, nu, dom... ăă... Sacha — se corectă ea imediat. Nu pot, m-aș simți prea stânjenită.

— Prostii! Haide, m-am plictisit de rochia asta verde.

O trase cu forța jos din pat, o înfășură în capotul de mătase și o împinse în camera de zi, ignorând protestele ei slabe.

Acestea încetară când Zena remarcă prezența unei femei îmbrăcată elegant, ce stătea în picioare la fereastră. Zena își strânse mai tare capotul în jurul trupului și îi aruncă prințului o privire disperată și înspăimântată.

Alex nu ținu seama de rugămintea din ochii ei și cu o voce calmă i-o prezentă pe croitoreasă:

— Draga mea, doamna Mvaki a consimțit cu amabilitate să-ți pună la punct garderoba.

Femeia era obișnuită cu asemenea situații, prințul apelând deseori la serviciile sale, și cum generozitatea prințului satisfăcea și curiozitatea totul era perfect.

Și de data asta prințul are de înfrumusețat una dintre „iubirile” lui ușuratece. Dar aceasta mi se pare că nu e stilul obișnuit, remarcă doamna Mvaki, evaluând-o pe Zena cu o privire scrutătoare.

Aceste reflecții rapide fură întrerupte brusc când prințul smulse capotul de pe fata speriată, lăsând-o stânjenitor de nudă în mijlocul camerei.

Ochii lui Alex luciră admirativ și se părea că atenția excelenței sale pornise în altă direcție.

Doamna Mvaki își ascunse icnetul de uimire în spatele unei tuse discrete și Alex, luându-și ochii de la frumusețea pângurită a Zenei, zise calm:

— O garderobă completă, doamnă Mvaki și... cred că ați adus câteva rochii, da?

Străduindu-se să-și recapete glasul, doamna Mvaki aduse repede un costum pentru dimineață,

din mătase bleumarin. Câteva secunde mai târziu, încheind nasturii și copcile în timp ce prințul le asista, croitoreasa își regăsi vocea și adoptă un ton de afaceri:

— Cu excepția corsajului, întreaga rochie este prea largă. Totul va trebui să fie luat la cusături.

Prințul nu ținea seama de stinghereala Zenei, străduindu-se doar să nu uite că de data asta îmbrăca o femeie respectabilă. Studie toate rochiile aduse și, ignorând privirile tăioase sau îndurerate ale Zenei, continuă să comande o garderobă superbă, cu o pricepere de expert, care nu trecu neobservată de Zena, în timp ce își făgăduia în sinea lui că, imediat după plecarea croitoresei, avea să-și dea silința pentru a o convinge pe Zena să accepte atât garderoba cât și — mai ales — caracterul de necontestat al viitoarei ei poziții în raport cu el.

Cu o fluturare rapidă a mâinii, îi dădu de înțeles croitoresei că poate pleca.

— Arăți minunat de frumoasă în rochia asta pentru ceai, din dantelă crem, zise Alex cu cel mai strălucitor zâmbet al său. *Relaxează-te, doamna Mvaki este discreția personificată și nu va sufla nici un cuvânt în legătură cu tine, se strădui el s-o liniștească. Iar dacă te supără să primești din partea mea îmbrăcăminte, consider-o ca pe un împrumut pentru care vei plăti la o dată ulterioară.*

— Bunicul meu ți-ar putea înapoia banii, sugeră Zena, șovăitoare.

— Bineînțeles, dacă așa vrei, se grăbi prințul să încuviințeze.

Zena izbucni într-un râs relaxat și vesel, deoarece gândul că va fi admirată de Sacha atunci când

se va îmbrăca cu frumoasele toalete o umplea de încântare.

Alex o trase în brațele sale și, lingându-i senzual urechea, îi șopti:

— Hai să ne înapoiem la gramofonul din camera mea de lucru și să dansăm. Arăți așa de bine în rochia aceasta încât s-ar putea să fiu în curând nevoit să ți-o scot.

Zena roși, ceea ce-l făcu pe Alex să izbucnească într-un râs vesel. O sărută pe amândoi obraji și o zori să iasă trăgând-o de mână după el de-a lungul coridorului, către camera lui de lucru.

Pentru prințul Alex începuse o foarte frumoasă vacanță.

PARTEA II

Idila dragostei

Capitolul 1

În săptămânile următoare, puștoaica fu întocmai cum și-o dorise Alex — lângă el, în brațele lui, peste el sau sub el.

La Podolsk se stabili o plăcută rutină casnică. Zilele treceau într-o veselă companie în doi sau cu Bobby: patinaj, schi, plimbări cu sania, construirea unor oameni de zăpadă, jocuri de interior. Pe scurt, se amuzau cu distracții copilărești și tinerești.

Lui Alex îi plăcea să-i facă plăcere. Bucuria ei copilărească era o priveliște amețitoare, iar noaptea ea îl amețea în nenumărate alte feluri, oferindu-i deliciile unei Venus într-o formă pământeană.

Nu conta că intenționase s-o păstreze obișnuita perioadă de opt sau zece zile. Deocamdată îi era absolut imposibil să se lipsească de compania ei. Era lipsit de importanță faptul că așa ceva nu avea nici un precedent în comportamentul lui din trecut.

Ei, bine, fir-ar să fie, e al dracului de bună la pat ca să renunț la ea atât de repede, gândea el cu ceea ce considera că este un calcul practic.

Zena nu îndrăznea deloc să gândească. Își dădea doar seama că era îndrăgostită lulea de acest libertin egoist.

Într-o dimineață însorită și strălucitoare de pe la începutul lui martie, Alex o anunță la micul-dejun că afacerile îl obligau să plece la Moscova.

— Nu te voi invita să mă însoțești, micuțo, deoarece această întrunire afurisită ar putea dura destul de mult.

De fapt, primise o convocare tăioasă din partea tatălui său, care îi cerea să fie prezent în acea după-amiază în apartamentul lor din Moscova.

Tonul biletului primit de la Nikki anunța neplăceri. Alex își scormonise ore întregi creierul, încercând să-și închipuie care dintre numeroasele lui scandaluri ieșise la suprafață, supărându-i iar pe părinții lui.

— Mă voi înapoia cât pot de repede. Hai, micuțo, zâmbește-mi!

— Sper ca întâlnirea ta de afaceri să nu fie prea plictisitoare, îi ură Zena politicoasă.

Iar eu sper ca plictiseala să fie singura mea problemă din călătoria asta. Ce naiba or căuta părinții mei la Moscova?

De obicei știa ce păcate i se reproșau, dar acum n-avea nici cea mai vagă idee.

— *Au revoir*, micuțo. La întoarcere am să-ți aduc un cadou. Ce-ai prefera? Rubine, diamante, perle?

Dumnezeule, se referă la bijuterii ce valorează c avere cu tot alâta nepăsare de parcă m-ar întreba dacă prefer caramelle sau bomboane fondante.

— Nu am nevoie de bijuterii, se grăbi ea să protesteze.

— N-ai nevoie de bijuterii?! replică Alex cu o nedumerire amabilă. Dar orice femeie are, adăugă el categoric. Poate cele mai nimerite pentru tine ar fi perlele, ca să-ți pună în valoare nevinovăția dulce.

Își flutură mâna în semn de la revedere și plecă.

Cu ușurința caracteristică tinereții, Alex reuși să alunge gândurile îngrijorătoare, imaginându-și în schimb, în tot timpul călătoriei, tot felul de bijuterii expuse pe diverse părți ale trupului superb proporționat al Zenei.

Capitolul 2

Când sosi la Moscova, Alex se hotărî să se fortifice mai întâi cu o sticlă de coniac la „Clubul Nobililor“ înainte de a da piept cu interogatoriul la care urma să fie supus.

Comandă o sticlă de coniac și își caută un fotoliu confortabil.

— Sacha!

Alex întoarse capul și-l văzu pe prietenul său Yuri venind spre el de la masa de ruletă.

— Unde dracu' ai fost? Nu-ți stă în fire să te lipsești de jocurile de noroc, zise Yuri, cercetându-l cu ochi bănuitori.

— Am fost ocupat, răspunse scurt Alex.

— Umblă zvonul că în tren erai cu o femeie. Ea te ține ocupat? Întrebă Yuri cu viclenie.

— S-ar putea, răspunse Alex echivoc.

— Ei... nu poate fi o târfă, altminteri am fi fost invitați și noi să gustăm marfa. Nu poate fi nici Amalia, deoarece am văzut-o aseară la Golițin. O fată respectabilă? Încercă Yuri neconvins.

— Acum nu mai este.

— Acum nu mai este? O virgină?! Nu-mi vine să cred! Ai fost întotdeauna împotriva lor, ziceai că în pat sunt inutile.

— Ei, bine, de fapt mă înșelam, și pe urmă a fost... ăă... prea târziu ca să mă mai opresc.

— Ai violat-o pe biata fată?! exclamă Yuri.

— Bineînțeles că nu, răspunse Alex, profund jignit. Te poftesc să-mi respecti reputația! Își îndemnă el prietenul.

— O să auzim clopote de nuntă? E blondă sau brună?

— Nu-i treaba ta, fir-ar să fie!

— La naiba, dar știi c-o păzești cu gelozie. Trebuie să fie al dracului de bună la pat. Este una de-aia focoasă?

— Las-o baltă, Yuri, zise Alex zâmbind prietenește, în timp ce se îndrepta spre un șir de fotolii de lângă fereastră.

— Hai, vreau amănunte, amănunte, îl îndemnă în joacă Yuri, urmându-și prietenul, devenit neobișnuit de reticent.

— Du-te dracului! glumi Alex.

Nelăsându-se descurajat de o purtare atât de neobișnuită, Yuri strigă, făcându-se auzit până în capătul celălalt al sălii supraaglomerate a clubului:

— Kiril, o cunoști pe cea pe care Arcașul...

— Păr castaniu, se grăbi Alex să intervină cu glas coborât. Și, da, al dracului de fierbinte.

— Nu te mai osteni, Kiril, strigă Yuri, dând din mână. Înaltă sau scundă?

— Până aici, zise Alex arătându-și umărul, oftând resemnat.

— Durdulie sau slabă?

— Slabă.

— Niciodată nu ți-au plăcut slabele.

— Nu e slabă pretutindeni.

— Unde și cum nu-i slabă? insistă Yuri, cu o privire pofcioasă.

— Dumnezeule atotputernic! exclamă Alex exasperat. Poți să vii s-o vezi tu însuși, capitulă el.

— Ce prieten bun! exclamă Yuri, cu un zâmbet larg. Credeam că n-o să mă mai inviți niciodată!

Curiozitatea și priceperea lui de cunoscător în materie de femei îl îndemnau s-o vadă cu ochii lui

pe acea femeie care reușise să dicteze un asemenea comportament prietenului său.

Tolănindu-se în fotoliile de piele neagră, Alex rosti pe un ton ușor posomorât:

— În după-amiaza asta am o întrevedere cu *papa*.

Yuri fluieră ușor.

— Asta nu miroase a bine. Despre ce-i vorba?

— Să fiu al naibii dacă știu. Îți poți aminti de ceva deosebit ce am făcut în ultima vreme? Am fost nemaipomenit de liniștit și m-am purtat neobișnuit de bine, dacă e să-mi ceri părerea.

— Îmi displace profund să par atât de convențional, Sacha, răspunse Yuri oftând ironic, dar eu cred că respectabila virgină are de-a face cu convocarea ta.

— Doamne Sfinte! Așa crezi? exclamă Alex. Dar a spus că nu are familie; presupui că m-a mințit?!

Yuri pufni pe nas, zeflemitor.

— Oare nu toate femeile mint, prostănac afurisit ce ești? Din partea altcuiva poate că m-aș fi așteptat la așa ceva, dar, nu zău, Sacha, naivitatea nu face parte din stilul tău.

— La dracu'! explodează prințul cu indignare.

Lui nu-i trecuse nicicum prin minte că în relația lui cu Zena ar fi existat ceva rău. În definitiv, dacă dorea, ea era liberă să plece. Dacă i-ar fi spus cineva că el o făcea nefericită, ar fi fost uimit și n-ar fi crezut.

— La dracu'! repetă el. Ne împăcăm de minune. De ce să stricăm un lucru bun? replică el în glumă.

Uitându-se la ceas, Alex trase o ultimă dușcă din sticlă și se ridică din fotoliu.

— Hai la săpuneala părintească, zise, trăgându-nând cuvintele. Trebuie doar să-mi amintesc să

am atitudinea spășită care se cuvine și să zic „Da, domnule“ și „Nu, mamă“ la intervale potrivite.

— Noroc, Sacha! N-aș vrea să fiu în locul tău nici pentru un milion, își exprimă prietenul său simpatia. Totuși, voi veni în curând să-ți văd femeiușca aceea focoasă, zise Yuri, zâmbind șmecherește.

— Cu condiția că vei privi fără să atingi, zise Alex. Pisicuța asta e a mea în exclusivitate.

.....

Alex fu condus în salon, bombănind în sinea lui:

Fir-ar să fie, am douăzeci și patru de ani și pot să mă culc cu cine vreau. Nu e deloc o problemă care să necesite un consiliu de familie!

Respirând adânc, Alex intră în încăpere, o salută pe *maman* cu o sărutare pe obraz și îi adresă tatălui său o înclinare politicoasă a capului. Alisa, stând pe o canapea îmbrăcată în brocart, își ridică spre fiul ei privirile zâmbitoare și pline de dragoste.

Măsurându-l rapid din ochi pe Alex, cu o încredințatură severă, Nikki rosti scurt:

— Sper că ești încă sănătos!

Luat prin surprindere de această întâmpinare bruscă, Alex simți că hotărârea lui bine intenționată, de conciliere, se evaporă dintr-o dată.

—Bineînțeles. Există vreun motiv pentru care n-aș fi? întrebă el cu grosolănie.

— Desigur, considerând că se știe că femeile de stradă sunt dăunătoare sănătății, răspunse cu sarcasm Nikki.

— O predică, tată? zise Alex pe un ton țâfnos.

— Dragă Nikki, interveni repede Alisa pe un ton împăciuitoare, sunt sigură că Sacha are o explicație rezonabilă, dacă măcar îi vei da șansa să ți-o ofere. Sacha, dragule, nu vrei puțin coniac, sau ceai?

— Da, aș prefera coniacul, *maman*, se strădui Alex să răspundă politicos, înfrânându-și mânia ce-i sclipea în ochii aurii.

Alisa turnă vreo trei degete de coniac într-un pahar pe care i-l înmână chipeșului ei fiu.

Luând paharul oferit, Alex se uită la expresia îngrijorată a mamei sale, și spuse cu blândețe:

— Serios, *maman*, sănătatea mea e excelentă.

— Pentru cât timp? interveni tatăl său, caustic.

Replicând prompt la sarcasmul tatălui său, Alex răspunse iritat:

— De când ai început să-mi supraveghezi relațiile amoroase?

— De când am auzit zvonuri despre această femeie de stradă, i-o întoarse Nikki enervat.

— Nu vreau să par necuviincios de față cu *maman*, zise Alex trăgănând cuvintele și înălțând o sprânceană, dar nu cred că ești tocmai dumneata persoana indicată pentru a condamna o astfel de purtare.

— Controlează-ți limba, băiete. Știi foarte bine că aventurile mele au încetat când am cunoscut-o pe mama ta, care acum este foarte îngrijorată pentru tine. Iar pe mine mă îngrijorează faptul că tu aduci în familia noastră o târfă. Și spun asta pentru că ți-ai eclipsat toate excesele de până acum. Dacă nu mă înșel, rosti Nikki pe un ton caustic, precedentul tău record era de două săptămâni. Cred că acum ne apropiem de cea de-a șaptea săptămână, dacă socotelile mele sunt corecte, continuă tatăl său glacial. Presupun că realizezi că nu mă bucur aflând că numele unei femei de stradă este legat în mod serios de al tău.

— O asemenea vigilență părintească mă irită. Șapte săptămâni, zici, spuse Alex gânditor. Foarte

edificator. Eu n-am ținut socoteala, recunosc el, zâmbind amar. Dar poți sta liniștit, nu mă atrage ideea de a mă căsători, domnule.

— Atunci te poți distra în continuare, cu binecuvântarea mea, atâta timp cât este vorba doar de o distracție, rosti Nikki pe un ton mult mai calm acum, când se convinsese că zvonurile sunt nefondate. Ai nevoie de bani? își întrebă fiul cu o reală grijă părintească.

— Nu, mulțumesc. Am destui.

— Sunt sigur că ești primul Kuzan ce dă dovadă de un asemenea simț al economiei. Alisa, draga mea, — adăugă Nikki făcând cu ochiul — ne putem mândri că am crescut un astfel de exemplu de chibzuință bănească?! Acum plec, adăugă Nikki, recăpătându-și veselia. I-am promis lui Cernov câteva ore de bacara. Mă voi înapoia acasă la timp pentru a lua masa împreună cu tine și copiii, draga mea.

Și părăsi încăperea.

Bătând cu palma perna de brocart de lângă ea, Alisa rosti cu blândețe:

— Stai cu mine, câteva clipe, dragule, și termină-ți băutura. Și spune-mi, cine este de fapt această tânără?

— Nu-ți face griji, *maman*. Nu-i nimic, e doar încă o femeie.

— Tatăl tău era foarte îngrijorat. Ești sigur că nu ai intenții serioase în legătură cu femeia asta?

— Serioase? repetă Alex, arcuindu-și ironic sprâncenele. Eu n-am intenții serioase în legătură cu nimic, continuă el chicotind. Am doar douăzeci și patru de ani. *Au revoir, maman*, adăugă aplecându-se să-și sărute mama.

Ușurat că scăpase doar cu atât, Alex porni cu pas viori să-i cumpere Zenei cadoul promis. Troica începu să dispară sub grămada de cutii, cutiute și pachete ce creștea văzând cu ochii.

În cele din urmă, ieși din magazinul de bijuterii „Fabergé”, ținând în mână câteva cutii din lemn alb, căptușite cu catifea albă — semnul distinctiv al unei achiziții „Fabergé”.

Alex reuși să găsească un loc unde să se așeze, printre multitudinea de pachete, și i se adresă vizitului cu o voioșie ștremgărească:

— Nu menaja caii, Ivan! Tânjesc după delicia de la dașă.

Când, peste două ore, caii plini de sudoare opriră în fața intrării, ferestrele acesteia străluceau de o lumină caldă, aurie. Alex le porunci servitorilor să care pachetele în camera lui de lucru.

În clipa în care Alex păși în holul de intrare, un băiețel se repezi spre el și îi înconjură picioarele cu brațele lui durdulii.

— Tăticule! Tăticule! Unde-ai fost? țipă Bobby.

— M-am dus să-ți cumpăr câteva jucării, răspunse Alex vesel, luându-l în brațe.

— Jucării?! Arată! Să vadă Bobby, țipă iar băiețelul nerăbdător.

Zena stătea retrasă în umbra scării, neputându-și reține fericirea de a-l ști pe Alex din nou acasă. Fără el, ziua fusese nesfârșită. Împotriva voinței sale, în ciuda tuturor intențiilor ei, desfrânatul acesta nepăsător îi cucerise inima. Îi simțise nespuse de mult lipsa. Era suficient ca el să intre într-o încăpere pentru ca dispoziția ei sufletească să-și ia avânt spre înălțimi ametoare.

Scrutând holul cu o privire cercetătoare, Alex o zări pe Zena și, îndreptându-se spre camera de lucru, îi înlănțui mijlocul cu brațul liber și se aplecă să-i ureze bun găsit printr-un sărut.

— Vino să vezi jucăriile lui Bobby și cadourile pe care ți le-am adus ție. Mi-a fost dor de tine, micuța mea, rosti el strângând-o ușor la piept.

Alex îl lăsă pe Bobby jos pe covor și, în timp ce mâinile miciute sfâșiau hârtia, îl ajută pe băiețel să desfacă panglica. Din învelișul de poleială se ivi un tren miniatural auriu, și ochii Zenei se deschiseră larg, neîncrezători.

— Sacha! reuși să exclame ea uimită. Este din aur! Dumnezeule, este din aur!

— Nu-ți face griji, micuțo, funcționează, afirmă el cu indulgență, în vreme ce pe chip i se așternu un zâmbet ușor. Uite, pui trenul în mișcare cu cheia. Poți să răsucești cheia asta, Bobby? Am să-ți arăt eu cum se întoarce.

— Aici sunt câteva lucruri pentru tine, pisicuțo. Sper să-ți placă.

Pe măsură ce Zena deschidea numeroasele cutiute, ochii i se măreau față de o asemenea cheltuială excesivă, în timp ce i se revărsau în poală coliere de perle, clipsuri cu smaralde și pandantive cu rubine.

— Îți plac? întrebă Alex pe un ton calm, ascunzându-și zâmbetul de plăcere pe care i-l producea încântarea ei evidentă.

— Dacă-mi plac! exclamă Zena șoptit, cu obrajii inundați de lacrimi. Dar, Sacha... nu le pot primi. Sunt mult prea scumpe, protestă ea ușor.

— Prostii! Dacă vrei să-mi faci o plăcere al naibii de mare, rosti Alex aplecându-se să-i șteargă cu

blândește lacrimile, te-ai putea gândi să porți colierul pentru cina de mâine. În seara asta vom face un picnic aici, în fața focului, și vom asculta țipetele voioase ale plodului acesta care se pare că e hotărât să-și încerce toate jucăriile.

Seara se desfășură întocmai cum dorise Alex, sfârșindu-se în același mod senzual prevăzut de el. În noaptea aceea, frumoasa delicată și voluptuoasă din brațele lui scoase țipete ușoare, eliberându-se până la saturație, în vreme ce-i aprindea iar și iar dorința.

Capitolul 3

A doua zi dimineața, la zece și jumătate, tocmai când își terminau micul-dejun, în holul de intrare se auzi zgomot de voci.

Peste câteva clipe, în prag se ivi Yuri emanând aer proaspăt și sănătos.

— Nu pierzi timpul, nu-i așa, Yuri? întrebă leneș Alex, înălțând o sprânceană.

Întorcându-se spre Zena, făcu prezentările:

— Zena, aș vrea să faci cunoștință cu unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Yuri Petrovici Bolotnikov.

— Este o deosebită plăcere să vă cunosc.

Yuri o privi drept în ochi pe Zena, zâmbindu-i cureritor în timp ce se apleca elegant spre mâna ei. Era un bărbat înalt, chipeș, cu ochi albaștri și păr blond, de o frumusețe masculină slavă. Zena nu se putu împiedica să reacționeze pozitiv la căldura personalității lui.

— Bună dimineața, Yuri Petrovici, zise ea, acordându-i bărbatului înalt și blond un surâs luminos, pe jumătate timid.

— Ce minunat de plăcută atmosferă intimă, gânduri din pragul ușii un glas de femeie, cu accente erotice.

Apariția spectaculoasă a contesei trezi imediat în Zena o senzație de teamă și jenă, în timp ce Alex își reținu tresărirea pe care i-o provocase sosirea ei și îl blestemă în gând pe Yuri pentru cruzimea lui.

Amalia se îndreptă spre Alex alunecând cu o grație felină. Evitând încercarea ei de a-l îmbrățișa

luându-i ambele mâini înmănușate într-ale lui, o privi cu răceală.

— Ce cauți aici, Amalia? o întrebă cu o evidentă lipsă de curtoazie.

— Vai, dragule! Mi-a fost atât de dor de tine! murmură ea punându-și tot sufletul în cuvinte.

— Las-o baltă, Amalia, replică Alex calm.

Apoi, cu o politețe plină de nepăsare, începu să facă prezentările de rigoare. În vreme ce femeile se salutau — Amalia cu o dulce malițiozitate, iar Zena nesigură și stânjenită — Alex aruncă pe deasupra capetelor lor o privire încruntată și întrebătoare spre Yuri, care, drept răspuns, înălță din umeri, în chip de scuză. Alex îi făcu semn cu capul spre măsuța cu băuturi și rosti cu voce tare:

— Coniac, Yuri?

Când prietenul său ajunsese lângă el, Alex turnă două porții generoase și întrebă furios:

— Ce dracu' îți închipui că faci?

— Dumnezeule, să nu-ți imaginezi că eu am plănit chestia asta. Aseară, la Demidoff, am pomenit faptul că-n dimineața asta aveam să trec pe aici, și Amalia a insistat să vină și ea; îmi pare rău.

Alex respiră adânc și goli paharul de coniac.

— Nu-i vina ta, rosti prințul cu blândețe. Uită toate astea și hai s-o salvăm pe Zena de ghearele aurite ale Amaliei.

În timp ce ei se apropiau, Amalia gângurea dulce ciupindu-l pe Bobby de bărbie:

— Și al cui băiețel ești tu?

Bobby se holba la acea față necunoscută, prea șocantă și mult prea apropiată de a lui, se înghesuia timid în fotoliul său și se agățase de brațele tapițate ale acestuia.

— Îl sperii pe sărmanul băiat, Amalia. Încetează, spuse Alex în șoaptă, aplecându-se și luându-l pe Bobby în brațe.

— Tăticule! strigă băiețelul cu ușurare, îngropându-și capul în umărul lui Alex.

Sprâncenele lui Yuri se înălțară până-i ajunseră la rădăcina părului, Amalia scoase un icnet, iar Zena îndreptă spre Alex ochii cuprinși de panică.

— Să nu leșini, Amalia, veni Alex în ajutorul Zenei, preluând conducerea. E doar o formulă de alint copilărească, iar Bobby este fratele mai mic al Zenei. Zena și Bobby sunt vechi prieteni de familie, care se odihnesc aici un scurt timp, întreprinzându-și călătoria spre sud. Curiozitatea ta este satisfăcută, Amalia?

Considerând că explicația dată era mai mult decât merita Amalia, se întoarse brusc către prietenul lui.

— Ce zici de o partidă de biliard, Yuri? Împreună cu doamnele. Amalia, tu ai jucat deseori cu noi.

Dublul înțeles nu era intenționat, și Alex regretă imediat că îi scăpase, deoarece Amalia străluci de mândrie.

Yuri interveni să mascheze gafa în mod diplomatic, explicându-i Zenei că Amalia era o foarte pricepută jucătoare de biliard.

Bobby plecă împreună cu Mariana, iar cele două cupluri se retraseră în sala de biliard. Când Alex se pregăti să înceapă jocul, Amalia se așeză lângă Zena și susură cu prefăcută prietenie:

— Și acum, draga mea, spune-mi de unde vii.

Ajungându-i la ureche întrebarea insolentă, Alex decise că nu era momentul să umble cu finețuri.

Așa că îi adresă contesei o privire cât se poate de stăpânită și cu o malițiozitate evidentă în glas atacă:

— Vorbești prea mult, Amalia. Gata cu întrebările iscoditoare. Pe tine te chestionează cineva unde ți-e soțul, sau unde crezi tu că se află? Dacă-i pe așa, ți-am putea pune toți întrebări, pe care sunt sigur că nu ți-ar conveni să le discutăm, ca de exemplu: Ce dracu' i-ai spus lui Boris când te-a găsit pe terasă, la o oră târzie din noapte, toamna trecută, singurul lucru care-ți acoperea goliciunea fiind o pelerină de catifea, hm?! Sau poate ai vrea să răspunzi, mai întâi, cum de suporti să fii măritată cu porcul acela gras. Sunt convins că vei înțelege ceea ce-ți spun: nu pune întrebări și nu ți se vor pune întrebări; concluzionă Alex, ridicându-și ochii spre Amalia care îl fulgera cu o privire ucigătoare.

— Punct marcat, Sacha. Gata cu întrebările, rosti contesa cu un surâs fermecător de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Voi afla eu ce mă interesează pe alte căi, Alex! își promise ea în gând.

— Ești foarte deșteaptă, Amalia, șopti prințul, oftând ușor.

Din acest moment, Amalia își schimbă strategia, începând să flirteze și să ademenească, frecându-se de el cu nerușinare și atingându-l cu familiaritate.

Yuri încercă în mod galant să-i explice Zenei că asta era comportamentul obișnuit al Amaliei. Realiza că Zena se simțea stânjenită, străduindu-se să ignore cochetăria dulceagă ce se desfășura în fața ei.

Ceea ce-a găsit Alex e o raritate. gândi Yuri, explicându-și de ce persistase interesul prietenului său mai mult de perioada de două săptămâni, după cum înțelegea și faptul că Zena îl adora pe seducătorul ei. Simți un sentiment de milă la gândul că Alex

nu-i va oferi deloc fericirea și iubirea eternă pe care ea le-ar fi meritat.

Observând că Yuri o amuza cam de mult timp pe Zena, Alex încheie jocul cu o lovitură de maestru și, cu o înălțare disprețuitoare din umeri, spuse destul de nepoliticos:

— Mă tem că va trebui să ne scuzați. Zena și cu mine ne-am făcut planuri pentru această după-amiază. Vă doresc o călătorie cât mai plăcută, zise el, luând-o pe Zena de mână și conducând-o spre ieșire.

— Draga mea, se pare că am nimerit într-un moment foarte nepotrivit.

— Alex o dorește, deocamdată, pufni Amalia. Dar asta n-o să dureze.

— Sunt convins că ai dreptate, dar, oricum, nouă nu ne-a mai rămas decât să ne întoarcem de unde am venit! concluzionează Yuri. Hai, bătrână prietenă, nu am să te las să-ți îneci amarul în șampanie singură.

Capitolul 4

— Îmi pare rău, micuțo, spunea Alex în timp ce urcau scara spre apartamentul lor. L-am invitat pe Yuri să treacă pe aici, dar singur!

— E-n ordine, Sacha. Nu sunt obișnuită cu întrebări atât de îndrăznețe... și m-am blocat. Amalia este și ea o veche prietenă? Se purta foarte familiar cu tine.

— Nu-i o prietenă, replică Alex scurt, ci o cunoștință, draga mea. Hai să bem ceva, și pe urmă să-l găsim pe Bobby și să facem o plimbare.

În următoarele zile, Yuri se opri pe la ei destul de des.

Într-o după-amiază însorită din martie, cei trei stăteau la masă, Yuri și Alex testând calitățile câtorva sticle de vin provenite din recentul transport sosit din Franța.

— Este foarte idilic aici, Sacha. Al dracului să fiu dacă nu-i așa! Mult mai plăcut decât ritmul febril din St. Petersburg sau Moscova. Nu sunt nevoit să am maniere politicoase sau să mă feresc de capcanele unor mămicici ce țin intrigi. Ah, apropo de mămicici uneltitoare, Malekov a încurcat-o: în cele din urmă Lidia l-a înhățat și, dacă nu mă înșel, în scurt timp va fi tătic, oftă din adânc Yuri. Mă tem că asta ni se va întâmpla tuturor în final.

— Mie nu, ripostă Alex cu asprime. Eu nu-mi doresc o soție și copii.

La auzul afirmației grosolane, Yuri tresări. Țsta era Alex în ipostaza lui cea mai rea. Se uită cu jale la Zena, ai cărei obraji deveniseră stacojii. Încer-

când să ușureze evidenta stânjeneală a fetei, Yuri schimbă cu tact subiectul.

— la spune, Sacha, încă mai am dreptul la prima opțiune asupra recentei odrasle a lui Pașa?

— Desigur. Vrei să vezi mânzul? Scuză-ne, draga mea.

Alex se îndreaptă spre grajduri împreună cu Yuri, fără măcar să bănuiască disperarea pe care o cauzase.

Zena urcă la etaj cu un început de durere de cap chinuitoare și cu inima strânsă ca într-un clește de gheață ca urmare a vehementei afirmații pe care o făcuse Alex. Se culcă pe pat, paralizată de cumplita teamă că era foarte posibil ca Alex să devină în curând tată. Se împlineau câteva săptămâni de când tot refuzase să țină seama de semnele evidente. Vorbele brutale ale lui Alex spulberaseră complet orice vise copilărești referitoare la căsătorie și Zena izbucni în hohote de plâns.

Dumnezeule Sfinte, ce voi face de-acum înaintea?

O oră mai târziu, Alex, intrând cu pași mari în încăpere, o informă că Yuri plecase.

— Nu te simți bine? o întrebă prințul cu sollicitudine, apropiindu-se de pat.

— Doar o mică durere de cap, Sacha, recunoscui Zena. Nimic grav, minți ea vitejește, când de fapt în joc era întregul ei viitor.

— Odihnește-te, micuța mea.

Și degetele lui suple îi masară tâmpilele cu o încântător de plăcută ușurință, mișcându-se lin pentru a-i netezi pleoapele închise, alunecând blând pe pielea lor translucidă.

— Te simți mai bine? o întrebă Alex după câteva minute.

— Da, Sacha. Foarte bine. Și pentru că mă simt bine, spune-mi de ce te numește Yuri, „Arcașul”. Chiar îți place să tragi cu arcul? Întrebă Zena.

— Din când în când, răspunse Alex, zâmbind răutăcios la gândul unor amintiri.

— Nu-mi răspunde în doi peri. Vreau să știu, zise ea, făcând un botic drăgălaș.

— Modestia îmi interzice... zâmbi prințul, cu superioritate.

— De parcă ai ști ce-i aia modestie, ticălos egoist și îngâmfat ce ești!

— Foarte bine, oftă el cu resemnare. Dacă trebuie neapărat să știi, a fost o petrecere costumată. Eu m-am dus îmbrăcat în arcaș, unul din grupul lui Robin Hood. Petrecerea a scăpat de sub control și a urmat un concurs de futing.

— Un ce?! Întrebă Zena, ai cărei ochi albaștri se deschiseră mari de uimire.

— Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Eram tânăr și nesocotit, explică el.

— Cu cât de multă vreme în urmă? insistă ea cu o blândețe dubioasă.

— Acum un an, recunosc eu, rușinat.

— Acum un an! Asta înseamnă „în tinerețe”? Și cum anume ai câștigat concursul acela? se interesează Zena cu o dulceață acidă.

— Am regulat încontinuu vreme de douăzeci și șase de ore, răspunse el cu un zâmbet ștrengăresc. L-am bătut pe Yuri cu o oră și jumătate. Nu m-a iertat niciodată.

— Cum naiba mai arăta femeia după douăzeci și șase de ore? Întrebă Zena stupefiată.

— Ei, am fost nevoiți să le schimbăm.

— Și se uita toată lumea? Întrebă Zena îngrozită.

— Desigur.

— E dezgustător! exclamă ea cu indignare.

— Vezi, ți-am spus eu că nu trebuia să știi. Ar fi trebuit să te cunosc atunci, șopti el în glumă. Am fi putut stabili recordul doar noi...

— Nemernic demn de dispreț ce ești! izbucni Zena cu fața în flăcări. Adică am ajuns să mă... să mă consideri o... o târfă, strigă ea înecându-se de furie..

— Doamne Sfinte! protestă Alex. Nu m-am gândit absolut deloc la așa ceva. M-ai înțeles greșit, Zena, de fapt... voiam doar să spun că...

Se întrerupse în mod jalnic, recunoscând în sinea lui că nu era capabil să-și apere afirmația și că gândurile sale erau concentrate asupra unei singure imagini foarte sugestive, și, fără să vrea gura îi tresări într-un rânjel de nestăpânit.

— Te-am înțeles greșit! strigă Zena, a cărei furie deja aprinsă fu însoțită de nefericitul lui zâmbet. În mod sigur tu ești cel care a înțeles greșit!

Și apoi, schimbându-și glasul într-un susur senzual, declară cu viclenie:

— Dacă am devenit o amantă atât de desăvârșită, poate că n-ar trebui să ascund calități atât de valoroase și să mă limitez la un singur bărbat. Aș putea începe cu Yuri, ca să-l consolez pentru înfrângerea suferită.

Zena avu satisfacția să vadă cum un mușchi de lângă gura lui Alex începe să tresară și cum încheieturile degetelor i se albesc în efortul de a-și controla mânia crescândă.

— Nimeni altul decât mine nu te va atinge, reuși el să articuleze printre dinții încleștați.

— Tu ești cel care nu se va mai atinge de mine, dragule! Dacă nu te deranjează, râse ea disprețuitor.

— O să te ating oricând voi pofti! scrâșni Alex, cu ochii îngustați.

— Ba nu! susținu Zena cu o îndrăzneală nebu-nească.

— Asta îți închipui tu, și te asigur, micuța mea, că te înșeli amarnic! zise el cu o expresie cruntă, aruncând paharul de coniac ce se sparse în mii de cioburi pe pardoseală.

Mâna lui zvâcni și, înșfăcând gulerul rochiei Zenei, sfâșie delicatul material până la talie.

Prin ochii Zenei trecu o undă de uimire, înlocuită imediat cu o flacăra de mânie clocotitoare.

Înainte ca ea să scoată un cuvânt, Alex rosti pe un ton împăciuitor:

— Liniștește-te, scumpa mea! O să-ți cumpăr câte rochii vrei ca să ți-o înlocuiesc pe aceasta, zâmbi el, simțindu-se stăpân pe situație și bucurându-se de victoria lui, desfătându-se cu ispititoarea frumusețe a furiei Zenei, în timp ce simțurile lui vibrau de dorință.

— Nu, mulțumesc, poți să-ți păstrezi rochiile tale blestemate! se răsti ea.

— Nici nu-ți închipui cât de bine-mi pare... am să ți le sfâșii pe toate și te voi avea mereu goală, exact cum îmi place mie!

— O să primesc două, se grăbi Zena să riposteze.

— Deșteaptă fată, murmură Alex. Vei ajunge departe. Acum vino aici și înconjoară-mă cu picioarele tale superbe iar eu o să-mi cer iertare pentru grosolănia mea.

Zena ezită, încercând să se împace cu emoțiile ei furtunoase, în timp ce ochii ironici al lui Alex își plimbau privirile jucăușe peste trupul ei pe jumătate dezgolit.

— Ei, ce facem, o luăm de la capăt cu violul acela? Se recomandă supunerea, drăguța mea. Vino aici.

Și ea îi dădu ascultare.

Printul o trase în jos, pe pat. Uitându-se cu compasiune la femeia tăcută și profund îndurerată, îi înțelese suferința. Dar dorința lui fu mai tare.

— Ține minte că nu te împart cu nimeni. Ești a mea, rosti el cu o severitate calmă, culcându-se peste ea. Ești a mea? Răspunde-mi!

— Da, Sacha, confirmă un glăscior șoptit. Sunt, pur și simplu, încă una dintre posesiunile tale, răspunse ea cu tristețe.

— Nu doar încă una, micuțo, ci, realmente, cea mai bună achiziție a mea de până acum, răspunse el, jucându-se neglijent cu panglicile cămășii ei.

— N-o să îngădui așa ceva! ripostă Zena furioasă, încercând să se smulgă de lângă el.

Degetele lui își întăriră strânsoarea și, sub solicitarea lor, țesătura delicată se sfâșie.

Ochii aurii ai lui Alex începură să strălucească de o sclipire senzuală, de animal de pradă, brațele lui o înlănțuiră și gura lui coborî spre a ei.

Zena încercă să lupte împotriva valului fierbinte de pasiune pătimașă care o invada, chemându-și în ajutor rațiunea. Dar când brațele printului o lipiră de trupul lui și buzele calde îi șoptiră cuvinte tandre, inima ei fu mai puternică decât logica. Îl dorea. Îl iubea cu fiecare fibră a ființei sale.

Zbaterea ei încetă, buzele îi deveniră supuse și trupul ei răspunse la flacăra ce ardea în ochii iubitului ei. Corpul ei se arcură către el, și coapsele ei se desfăcură.

Și atunci el îi făcu pe plac în toate modurile în care se pricepea atât de bine.

Capitolul 5

Următoarea săptămână restabili starea de mulțumire. Programul după care se desfășurau zilele lor reveni la binecunoscuta și odihnitoarea rutină.

Stările sufletești de bucurie și mulțumire ale Zenei alternau cu cele de groază, certitudinea că purta în pânțece copilul lui Alex devenind cu fiecare zi mai evidentă și făcând-o să devină din ce în ce mai nervoasă.

În timpul unei cine dintr-una din seri, Zena se răstise cu furie la Alex, în timpul unei neînțelegeri lipsite de importanță, declarând că poate ea și Bobby ar trebui să plece. Alex știa că amenințarea ei era doar o exprimare a mândriei rănite, dar, după ce Zena se retrase, scuzându-se din cauza unei dureri de cap, se întrebă unde dispăruse copila blândă și docilă pe care o cunoscuse. Nu că i-ar fi regretat dispariția, din contră, era sătul de femei supuse, iar combinația Zenei de senzualitate și inteligență îl stimula.

Rămânând singur să termine sticla de vin, Alex decise la un moment dat că-i era dor de temperamentul fierbinte al tovarășei sale și se ridică îndreptându-se spre dormitor.

Intrând în încăpere, se așeză lângă soba de porțelan, goli câteva pahare de coniac și se dezbracă fără grabă. Zena dormea agitat, zvârcolindu-se pe patul mare de pe o parte pe alta.

Alex se strecură în pat și se aplecă să-i sărute buzele. Tot ce primi pentru blânda lui mângâiere fu o izbitură de picior în tibie, și un șuierat printre dinți:

— Nu te atinge de mine!

— Uf! exclamă el, frecându-și mânios piciorul. Doamne Sfinte, femeie, în ultima vreme îți arăți mereu ghearele și colții, ameninți și proferezi injurii! protestă el.

— Uite cât de mult îmi pasă de ce crezi tu! șuieră Zena, necruțătoare, și pocni din degete sub nasul lui. Ar trebui să-ți amintești că sunt aici tocmai pentru că am preferat să nu mă înjosesc, cu porcul acela de Skoblov! ripostă Zena fulgerându-l cu ochii ei de un albastru întunecat.

— Înțeleg. Din câte se pare, un bărbat care se culcă cu tine o face pe propriul său risc, rosti lent, Alex, amenințător.

— Dacă dorești o femeie blândă și docilă, se răsti Zena, o ai la îndemână pe stricata aia de Amalia.

— Dă-mi un răgaz de câteva minute, pisicuțo, și te pot face și pe tine blândă și docilă, se auzi glasul lui, sigur de sine și arogant.

— Aha! exclamă Zena, înecându-se de indignare. Niciodată!

— Niciodată?! repetă el, înălțându-și sprâncenele. Ai curaj să faci un mic pariu pe durata acestui „niciodată“, drăguța mea?

Ochii lui Alex se îngustară până ce deveniră două fante sclipitoare, iar încruntarea frumoaselor lui sprâncene se adânci. Își adună forțele ca să reziste atacului violent la care se aștepta. Rostogolindu-se peste femeia înfuriată, se uită în jos, la ochii ei ce-l fulgerau, și șopti printre dinți:

— Pregătește-te, iubito. Acel „niciodată“ a sosit.

Zena îi trase o palmă peste față. Alex izbucni în râs și o strânse mai puternic în brațe. Gura lui o

găsi pe-a ei într-un sărut nemilos, strivitor, ce dură până când toate gândurile raționale ale Zenei dispărură. Când termină, Alex rămase doar o clipă înăuntrul ei, se rostogoli alături de ea și adormi imediat, sătul.

În dimineața următoare, Alex se scuză de mii de ori, încercând să-i smulgă un zâmbet.

— O să fiu un exemplu de politețe, o să vezi. Dar suntem prieteni? o întrebă spășit, sărutându-i palma mâinii.

— Prieteni, șopti ea blând, și-i iertă totul.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, pe la primele ore ale după-miezei, fură întrerupți în timp ce se odihneau în bibliotecă.

— Oaspeți, excelență, anunță Trevor.

Zena tresări, dar când deschise gura să protesteze, Alex îi adresă o privire severă.

— De astă dată e rândul meu. Așa-i corect, nu găsești? Data trecută i-am gonit.

— Desigur, Sacha, răspuse Zena, zâmbindu-i puțin rușinată; ai dreptate.

Yuri și Amalia veniseră de astă-dată însoțiți de alți doi prieteni, căpitanii Loris Grudțin și Piotr Diebici. Se bea zdravăn și mult. Musafirii fuseseră cu toții prieteni cu Alex încă din copilărie, și Zena asculta posomorâtă în timp ce conversația se îndrepta spre amintiri.

— Îți amintești când balerinele pe care le-ai adus de la St. Petersburg dansau goale în teatrul vostru particular, și noi, beți cu toții, ne bucuram de spectacol tocmai când mama ta și prietena ei a trecut pe-acolo pe neașteptate? întrebă chicotind Piotr. Pariez că ai încurcat-o al dracului de rău pentru acea situație jenantă.

— Aa, cu *maman* te poți înțelege oricând, replică Alex trăgându-și cuvintele. Întotdeauna a fost un părinte foarte indulgent. Dacă l-a putut suporta pe *papa*, cred că nimic n-o mai șochează.

În timp ce se îndrepta spre salon, după cină, Amalia se strecură cu o familiaritate dezinvoltă pe canapea între Alex și Yuri.

Atingând ușor cu vârful degetelor obrazul lui Alex, îi șopti pe un ton intim:

— Sacha, scumpule, aș putea să mai capăt șampanie?

— Bineînțeles, draga mea, răspunse Alex, așezând o sticlă plină pe o măsuță de lângă Amalia.

— Îți mulțumesc, Sacha, murmură dulce Amalia, sărutându-l drept mulțumire pentru curtoazia lui.

Acum Alex era pe jumătate amețit de băutură, și prezența intimă a Amaliei i se părea familiară și firească.

— Sacha, cântă-ne ceva, propuse Piotr, fredonând câteva măsuri dintr-o melodie țigănească plină de nostalgie.

— Da, cântă-ne! Cântă-ne *Islamul*, Sacha, te rog! îl imploră Amalia cu glas mieros.

Cedând insistențelor prietenilor săi, Alex se așeză în fața clapelor unui imens pian cu coadă, și Amalia luă loc lângă el, înconjurându-i umerii cu brațul.

Zena nu mai putu să suporte vederea Amaliei, prăbușită peste Alex. Fu brusc cuprinsă de o dorință sălbatică s-o ucidă, și, când cele patru glasuri se înălțară încă o dată în ampla armonie a unui ultim cor, Zena se furișă afară din încăpere.

Când corul se încheie, Alex se uită în jur.

— Unde-i Zena? întrebă Alex brusc.

— Tocmai a plecat, răspunse Yuri. Cred că este obosită.

— Las-o să plece, interveni Amalia, insolentă. Nu zău, Sacha, arată de parcă abia ar fi venit de pe băncile școlii.

Cu o brutalitate de bețiv, Alex replică prompt:

— Dar tu câți ani aveai, stimată doamnă, când ți-ai desfăcut pentru prima dată picioarele?

— Ajunge, Sacha, se grăbi Yuri să intervină. Mai cântă ceva... ceva vesel de astă-dată.

În curând cântau toți cu glasuri răgușite voiosul cor din Păstorul Lol.

Când grupul începu cea de-a doua melodie, Yuri ieși pe furiș din cameră.

Cu pași mari, urcă la etaj și parcurse lungul coridor ce ducea la apartamentul lui Alex. Bătu la ușă și rosti încetișor:

— Sunt eu, Yuri!

După câțva timp ușa se deschise și fu întâmpinat de fața înlăcrimată a Zenei. Cuprinzând-o în brațe pe îndurerata femeie, Yuri închise ușa izbind-o cu cizma și, cu blândețe, o conduse pe Zena la fotoliul dublu din fața șemineului, pe care se așezară amândoi.

Petrecându-și un braț expert pe după umerii ei, Yuri o îndemnă să plângă și să se liniștească.

Privindu-i lacrimile ce-i șiroiau pe obraji, Yuri realizează cât de prost era Alex, cât de mult îl iubea Zena pe prinț și cât de mult o făcea Alex să sufere, fără măcar să bănuiască.

O lăsă să plângă cât voia, și când suspinele și șuvoiul de lacrimi se domoliră, îi șterse cu grijă fața.

— Totul va fi bine, o să vezi, îi făgădui el cu glas răgușit. Sunt sigur că Alex ține la tine.

— Sper că ai dreptate, oftă Zena, mai liniștită.

Și peste câteva minute, Yuri îi alungase lacrimile cu una din anecdotele lui nerușinate. Timpul trecea repede pe măsură ce Yuri se străduia să alunge nefericirea din ochii Zenei.

În vreme ce ei râdeau voioși, un glas sarcastic le întrerupse veselia:

— Ce scenă absolut fermecătoare! scrâșni Alex, cu ochii plini de mânie și uimire.

Apoi vocea lui căpătă o răceală amenințătoare.

— Ți-am spus că obișnuita noastră tradiție de a împărți totul prietenește nu o include și pe Zena. Și căzusem, parcă, de acord asupra acestui lucru. După cum probabil îți amintești, ea nu este disponibilă.

— Sacha, te rog! interveni Zena, rugător. Yuri încerca doar să se poarte drăguț.

— Te-aș ruga să nu-mi insulti inteligența, domnișoară! Dă-mi voie să-ți spun că știu exact cât de drăguț poate fi Yuri cu o femeie frumoasă. Oare am întârziat prea mult, drăguța mea, și în seara asta am fost retrogradat pe locul doi? șopti Alex mieros.

Insulta o făcu pe Zena să devină albă ca avrul.

— Ești un prost c-o tratezi pe Zena în felul acesta, Sacha! strigă Yuri mânios. Ești beat mort!

Cu o politețe de gheață ce-i cerea un mare efort pentru a-și stăpâni furia clocotitoare, Alex zise:

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai vedea de propriile tale treburi, Yuri, și acum, dacă ne scuzi, adăugă el pe un ton plin de resentimente, aș dori să schimb câteva cuvinte între patru ochi cu Zena.

Neținând seama de indignarea rece a lui Alex, Yuri i se adresă cu calm Zenei:

— Dacă ai nevoie de mine — îi spuse cu gravitate și uitându-se drept în ochii ei albaștri și tremurători — te rog să mă chemi.

— Foarte înduioșător, zău așa! aprecie Alex vorbind târăgănat și străpungându-l cu privirea.

— Vorbesc serios, Zena, zise Yuri în timp ce ieșea pe ușă. Nu trebuie decât să mă chemi.

— Ei bine, draga mea, rosti Alex, aștept să vii cu mine jos.

— Te vei descurca și fără mine, ripostă Zena.

— Da' n-am chef să mă descurc fără tine, replică el pe un ton ca de gheață. Vino la parter imediat! Îi jignești pe musafirii mei.

— O jignesc pe o stricată nerușinată ca Amalia? Nu cobor decât după ce căteaua aia încetează să se mai agațe de tine! se răsti Zena mânioasă.

— Doamne Dumnezeule, suntem doar prieteni. Nu înseamnă nimic! îi respinse Alex reproșurile.

— Pentru mine înseamnă ceva, șopti Zena cu durere.

— Ar trebui să-ți amintești, micuțo, că eu îmi trăiesc viața așa cum îmi place. Și nu dau nimănui socoteală!

Expresia lui Alex era aspră și ochii îi ardeau de furie.

— Nu-ți pasă chiar deloc de ceea ce simt eu? îl întrebă Zena cu calm. Nu-ți pasă?

Trebuia să obțină un răspuns, oricât de dureros ar fi fost.

Ochii lui aurii îi întâlneau pe-ai ei fără să clipească.

— Nu știu, zise sec. Nu vreau nevastă și copii, continuă Alex pe un ton a cărui răceală o îngrozi și o îndureră pe Zena.

— De ce nu? întrebă Zena cu glas slab, mirându-se ea însăși de faptul că se chinuia vrând să afle răspunsul.

— Nu vreau. Nu-i destul de limpede? replică el cu cruzime.

— Ba da, foarte limpede. Și în cazul ăsta, vorbi ea cu greutate, simțind că-și rupe cuvintele din inimă, ar fi mai bine dacă nu te-aș mai deranja.

— Da, poate că așa ar fi mai bine, zise Alex cu o politețe ucigătoare.

— Nu poți vorbi serios! strigă Zena, privindu-l cu ochii măriți de spaimă.

— Niciodată nu spun ceva ce nu gândesc în mod serios, replică el tărăgănându-și cuvintele.

Tăcerea din încăpere era totală. Deodată, Zena fu străbătută de un fior rece și neplăcut, simțind cum universul ei se destrăma — el n-o voia; îi acaparase inima fără a-i da nici o fărâmbă din inima lui.

Furia ce o cuprinsese realizând cât de dependentă era de acest bărbat ajunsese la punctul de criză și, acționând într-un mod absolut necaracteristic ei, ridică brațul și-l palmui peste față cu toată puterea. Apoi se răsuci în loc și se năpusti afară din încăpere, hohotind de plâns.

Ajunsă în dormitor, începu să îndese la repezeală câteva lucruri într-o valiză, în timp ce cuvintele reci ale lui Alex îi răsunau iar și iar în creier: „Nu vreau nevastă și copii“.

Își spală obraji uzi de lacrimi, își aranjă ținuta și stătu o clipă în loc, gândindu-se la ce avea de făcut: *voi pleca singură la bunicul meu și odată ajunsă acolo, voi trimite să fie adus și Bobby.*

Porni iute spre camera copiilor ca să-i explice frățiorului ei că avea să revină după el peste două săptămâni.

— Alex va fi aici, să-ți țină tovărășie până mă voi întoarce să te iau.

— Tăticu' joacă. Mie place tăticu', gângurea băiețelul.

— Da, tăticu' o să se joace cu tine, scumpule. Acum dă-mi un pupic!

Zena chemă un slujitor, îi spuse să-l anunțe pe vizitiu și reintră în camera ei; își aruncă pe umeri o pelerină călduroasă și-i ceru unei cameriste să-i care valijoara la parter.

Alex revenise la parter și încerca să înece în alcool toate sentimentele lui legate de Zena — fata devenise o pacoste și abia aștepta să scape de ea, cu toate că dorea s-o aibă lângă el zi și noapte.

Dar nici o cantitate de alcool nu putea să-i înțețoseze capacitatea de a percepe o noțiune perpetuă din viața lui: o femeie frumoasă care îl dorea.

— Amalia, iubirea mea, vino să-mi întorci paginile. Și mai adu o sticlă de șampanie!

.....

Vizitiul o conduse pe Zena până la Moscova. Fu ajutată să coboare, bagajul îi fu pus alături, pe jos, și ea îl încredință pe vizitiu că totul era în ordine.

După câteva minute, Zena observă că atrăgea atenția și, grăbindu-se să-și ridice valiza, porni cu pași lenți spre gara de sud, în timp ce o cuprindea un sentiment de deznădejde. I s-ar fi putut adresa lui Yuri, cerându-i ajutor, dar ezita, la gândul de a trece de la un bărbat la altul. Soiul acesta de viitor o înspăimânta.

Anesteziată la incredibila depresiune care o copleșea, se mișca amețită într-o lume incapabilă s-o atingă. Dacă i se vorbea, nu răspundea; dacă cineva o izbea din neatenție, nu băga de seamă; era mult prea adâncită în propria-i durere.

PARTEA A III-A

Fuga și urmărirea

Capitolul 1

La un moment dat, în lumina slabă a zorilor, Alex se întinse cu poftă murmurând „iubito“, fără a i se adresa nimănui anume, și adormi la loc.

Soarele se înălțase mult pe cerul strălucitor al unei după-amiezi înmiresmate de martie când Alex se întoarse leneș pe o parte și își aruncă un braț în jurul trupului catifelat de lângă el. Mâna lui alunecă lent în sus, mângâind un sân cald și plin. Senzația de sub vârful degetelor lui era în mod ciudat diferită de ce ar fi trebuit să fie. Nu era vorba de nici un trup delicat, zvelt și ferm. Cuprins de îndoieli, întredeschise un ochi și confuzia tulbure din creierul lui amețit se limpezi fără putință de tăgadă.

Ochii îi întâmpinară priveliștea trupului generos și opulent al Amaliei. Vreme de câteva secunde oribile nu știu cu precizie unde se afla. Memoria îi reveni rapid. Gemu încet doar pentru el și, fără zgomot, se ridică în șezut, cuprinzându-și în palme capul săgetat de junghiuri dureroase. Sprijinindu-și coatele pe genunchi, rămase câteva minute așa, muștrându-se că băuse prea mult.

Din câte își putea aminti — ceea ce, pe cinstite, era egal cu zero — avusese loc o altă ceartă cu Zena.

Oare ce 'dracu' am spus? E evident că Zena a dormit azi-noapte în altă parte. Și trebuie să scap de Amalia cât mai urgent.

Alex se îmbracă fără zgomot cu un halat, ieși pe tăcute din încăpere și, imediat, îi luă la întrebări pe cei doi servitori aflați pe coridor.

— În ce cameră este doamna Zena?

Nici unul dintre feciori nu îndrăznește să-i întâlnească privirea. Amândoi se uitau nervos ba unul la altul, ba la pardoseală, ba la vreun obiect, undeva, departe, peste umărul lui Alex.

— Ei, bine? insistă Alex enervat, când tăcerea stânjenită se prelungește.

— Ăă... nu este aici, îngăimă în cele din urmă cel mai tânăr, cu eroism.

— E afară, cu Bobby? întrebă prințul în grabă.

— Nu, domnule, răspunseră amândoi, foindu-se.

— Atunci unde naiba este? se revoltă Alex.

— Nu știm, excelență, murmurară cei doi în cor.

— Nu știți?! izbucni Alex. Cine dracu' știe?

— Ni... nimeni, prințe, bolborosi o voce tremurătoare. Vizitiul a condus-o aseară la Moscova și apoi s-a întors singur.

— La Moscova! urlă Alex.

— A lăsat un bilet, domnule, în camera dumneavoastră de lucru.

Cei doi servitori se făcură una cu peretele când Alex trecu ca o vijelie pe lângă ei și se năpusti în jos pe scări.

Scrisoarea sigilată se afla în mijlocul biroului său. Alex înșfăcă plicul și-l desfăcu cu un gest violent.

Biletul era scurt, la obiect, fără cuvinte inutile explicative:

„Bobby este prea bolnav pentru a putea să călătorească. Peste două săptămâni voi trimite pe cineva să-l ia.

Baroana Z. Turku.”

Zena a plecat! A plecat cu adevărat!

Mânia lui crescuse primejdios.

Asta numai pentru că am sărutat-o o dată sau de două ori pe Amalia...

Prefera să treacă cu vederea faptul că aceasta se afla încă în patul lui.

Am s-o aduc înapoi și am s-o țin sub lacăt. Fîr-ai să fie, cum a îndrăznit să plece?! Nu m-am săturat încă de ea!

Un trosnet de cioburi răsună pe coridor, și servitorii se uitară unui la altul temători.

— Vasul Ming, cred, zise cel mai în vîrstă. Ar fi preferabil să-l chemăm pe Ivan.

Până să vină Ivan se auziră încă două explozii de sfărîmături.

— A găsit biletul, declară sec Ivan apropiindu-se de ușa.

— Colecția Ming se împuținează, domnule, remarcă slujitorul mai vîrstnic.

— Trimite două cameriste să curețe mizeria, porunci Ivan.

În clipa aceea se auzi o nemaipomenită explozie de sticlă și lemne sfărîmate.

— ...și trimite-l și pe tâmplar...

Deschizând ușa încăperii cufundată acum în tăcere, Ivan păși înăuntru. Alex stătea în spatele biroului, cu un pahar de coniac la îndemână, încercând să-și potolească expresia mînioasă. Un vînt rece sufla prin golul care cândva fusese înfrumusețat prin uși cu geamuri.

Cînd intră Ivan, își ridică spre el privirea absentă.

— A plecat, Ivan, spuse Alex sec.

— Îmi pare rău, Sacha.

— Nu-i nevoie să-ți pară rău, replică Alex, ai cărui ochi se îngustară amenințător în timp ce-și dădea pe gât coniacul. O aduc eu înapoi.

Al dracului să fii dacă o s-o las pe cea mai frumoasă femeiușcă de la vest de marea Chinei să-mi scape atât de ușor!

După ce se îmbracă rapid și la nimereală, într-o manieră care-l îngrozi pe meticulosul său valet, Feodor, și după ce-i făcu o vizită lui Bobby, Alex porni la drum spre Moscova, în mai puțin de cincisprezece minute.

Ivan și doi grăjdari îl însoțeau în acea după-amiază pe Alex, în timp ce acesta își biciuia calul și-și înfigea fără milă pintenii în el.

Gândurile lui Alex goneau și ele. Se gândi o clipă la drumul ales de Zena, presupunând că ea avea să se îndrepte spre sud, către bunicul ei. Dar întrebările puse hamalilor și funcționarilor de la casele de bilete din gară căpătară răspunsuri din care reieșea că o femeie ce aducea cu descrierea Zenei luase trenul de noapte spre St. Petersburg. Oricât de irațional ar fi părut, era evident că ea se înapoia la locuința mătușii sale. Poate că distanța până în Caucaz o speriasă și o făcuse să renunțe.

Tânărul prinț Alex nu avea nici un scrupul s-o caute pe Zena acasă la baroana Adelberg.

Alex sosi la palatul trandafiriu de pe cheiul Nevei în primele ore ale dimineții următoare într-o dispoziție posomorâtă.

— Bună dimineața, stăpâne, îl salută Rutledge, de parcă Alex n-ar fi fost plecat vreme de două luni. Ați vrea să vă servesc micul-dejun?

— Nu, îți mulțumesc, Rutledge, mormăi Alex. Sunt într-o grabă nebună. Pregătește-mi o baie și adu-mi o sticlă de coniac.

— Cum doriți, stăpâne, răspunse Rutledge cu înțelepciune.

Rutledge aproape se izbi de o copiliță cu o claie de bucle roșcate tunse scurt, care pedala vitejește, legănându-se primejdios într-o parte și-n alta pe vehiculul cu două roți. La jumătatea holului dădu cu ochii de Alex, scoase un chiot de bucurie, sări de pe bicicletă și se repezi în brațele fratelui ei.

— Te-ai întors, Sacha, strigă ea, sărutându-l pe obraji.

— După cum vezi, porumbița mea, replică Alex cu un zâmbet voios, uitându-și pentru moment proasta dispoziție. Ei, da' ce mare ai crescut!

— Da, am șase ani acum, răspuse Natalia cu mândrie.

— În curând va trebui să-ncep să-ți gonesc prietenii. Când ați venit în oraș?

— Acum trei săptămâni și băieții sunt toți atât de proști încât niciodată n-o să am prieteni, răspuse Natalia prompt ambelor întrebări.

— Aha! O să mai vorbim noi peste zece ani, surioară! râse Alex. Atunci vei fi de părere că poate unul sau doi nu mai sunt atât de proști, când vor începe să se gudure pe lângă tine.

— Tu te guduri pe lângă noua ta metresă. Sacha? se interesă Natalia cu vioiciune.

Înecându-se cu ultimul lui hohot de râs, Alex ripostă scurt:

— Ești prea mică, puștoaico, ca să știi astfel de lucruri.

— Dar le știu, Sacha, replică ea cu seriozitate, și mai știu ceva: ai încurcat-o pentru că tata și mama au făcut cercetări în legătură cu noua ta amantă.

Alex înălță abia perceptibil o sprânceană și întrebă cu precauție:

— De unde știi?

— Am auzit, rosti Natalia privindu-l șmeche-rește. Și mama a zis că reputația ta este chiar mai rea decât fusese vreodată a tatei, și că te-ai vârat iar într-un scandal, da' tata ți-a luat apărarea. Sacha, ce-i aia o reputație? întrebă Natalia brusc.

— Este ceva ce bărbații își permit să aibă, dar femeile nu, surioară, îi explică Alex zâmbind sarcastic. Și ce mai discutau *maman* și tata?

— Păi, pe urmă, mama a zis că de astă dată e altfel, fiindcă este implicat un copil, și femeia este una de pe străzi. Trebuie să fie foarte obositor să mergi întruna pe străzi, Sacha, comentă ea cu milă.

Alex mai că se înecă.

— Și ce-a spus atunci tata? o trase Alex de limbă în continuare.

— A spus că dacă asta o s-o facă fericită pe mama, o să descopere el ce se întâmplă și că o să trimită bani pentru copil. Și atunci mama a ridicat glasul și a zis că voi, Kuzanii, vă închipuiți că aurul vostru este un pana... pana...

— Panaceu, interveni Alex, serviabil.

— Așa, panaceu, pronunță Natalia cu grijă, un panaceu pentru orice. Și pe urmă mama a început să plângă și tata a sărutat-o și a ținut-o îmbrățișată până când s-a liniștit. Dar știi și tu că tatei nu-i place când mama plânge, așa că eu cred că ești într-o mare încurcătură, concluzionă Natalia pe un ton grav.

— Unde sunt acum? întrebă Alex cu prudență.

— Ai noroc că tata e la cazarmă și mama e cu Gheorghe la croitor. Pleacă la Paris luna viitoare.

Alex socoti că va avea timp să se ocupe de Zena înainte ca vreunul din părinți să revină acasă.

Termină cu baia și cu schimbarea îmbrăcămînții într-un timp record.

leșind din camera lui și întâlnind-o iar pe Natalia îi zise:

— Fii drăguță, inimioară, și spune-le lui *maman* și tatei că s-ar putea să întârzii la cină. Am o treabă de care sunt obligat să mă ocup. Poți ține minte asta?

— Sigur că da, ripostă fetița, profund jignită.

— De fapt, bănuiesc că poți, replică Alex cu un chicotit, amintindu-și relatarea detaliată pe care o primise. La revedere, Tata.

— La revedere, Sacha. Să-mi aduci acadele!

— Nu trec pe lângă magazine cu acadele, răspunse Alex, străbătând holul.

Țopăind în urma lui, ea se aplecă peste balustradă și, neluând în seamă răspunsul lui, strigă și mai tare, în timp ce Alex cobora câte trei trepte deodată:

— Și vreau și bomboane cu nucă de cocos!

.....

Între timp, Ivan descoperise adresa mătușii Zenei și zece minute mai târziu, Alex era poftit în salonul unei case de pe Fontanka Canal.

— Cărui fapt îi datorăm această plăcere, prințe Alex? susură baroana Adelberg, agitându-și mânuțele grase și încărcate de inele.

— Unde este Zena? întrebă răstit prințul, preferând să ignore respectuoasa formulă de salut.

— Zena?!

— Da, Zena, nepoata dumitale, preciză Alex. S-a înapoiat aici?

Ochii baroanei se îngustară, și purtarea prietenoasă dispăru tot atât de repede precum o piatră azvârlită într-un lac.

— Care va să zică ți-ai pierdut prostituata! rosti ea cu sarcasm. Nu-i aici, oricum; fata asta este îndeajuns de isteată ca să știe că nu este binevenită aici. Și dacă o găsești, n-ai decât s-o păstrezi. Nu mi-o trimite înapoi!

— Fii sigură, *madame*, că nu există loc pe pământ mai puțin probabil în care s-o trimit! replică Alex glacial și, fără să salute, îi întoarse spatele.

Enervat că n-o găsisese pe Zena, se vedea acum silit să se înapoieze la Moscova și să reia cercetările de la capăt. Până atunci pista avea să fie veche de două zile. Urcă în troică dintr-o săritură și dădu ordin vizitiului să pornească spre Vauxhall-ul Moscovei, în timp ce gândurile îl asaltau.

După câteva ore de beție pot fi al dracului de grosolan. Presupun că e vina mea că a fugit. Dar n-ar fi trebuit să plece de nebună, singură. Bineînțeles că va găsi nu știu câți bărbați cărora le-ar plăcea să-și ofere ajutorul unei doamne frumoase și singure. O să-l omor pe oricare bărbat care a atins-o.

Alex prefera să nu analizeze motivele acestui sentiment de posesiune fără precedent pentru el. Voia doar s-o aibă iar pe puștoaică, asta era tot.

— Mai repede, Ivan, strigă Alex. Timpul e contra noastră și avem ceva de mers până în sud.

— Cât de departe spre sud? întrebă Ivan calm, cu obișnuita lui zgârcenie de cuvinte.

— În Daghestan. Satul bunicului ei se află în apropiere de Gumuk.

— Frumoasă regiune, fu răspunsul laconic.

Când ajunseră în gara Moscova, Trevor îi aștepta deja, și în timp ce-l conducea pe Alex la tren, începu să-i dea raportul despre îndeplinirea pregătirilor necesare, terminând pe un ton impasibil cu remarca:

— Și încă ceva, domnule. Mi-am luat libertatea de a autoriza scoaterea câtorva săculeți de ruble din biroul dumneavoastră. Se află în dormitor, pentru orice eventualitate.

— Ești o minune, Trevor! îl felicită Alex, luminându-se la față. De problema asta chiar uitasem. Cât sunt plecat, ia-ți pentru clipele tale de intimitate câteva din sticlele mele cu vin de Tokay, zise Alex sărind pe scara vagonului.

— Foarte bine, domnule, răspunse Trevor calm. Vă mulțumesc.

La vederea lui Alex, Bobby nu mai putu de bucurie și prima sută de kilometri din călătoria lor fu petrecută aranjând și rearanjând soldați de jucărie pe câmpuri de luptă imaginare desfășurate pe pat.

Când Alex îl pregăti pentru culcare, Bobby întrebă somnoros:

— Tăticule, Zena plecat. Unde Zena?

— S-a dus să-l viziteze pe bunicul vostru. Iar noi mergem tot acolo.

În noaptea aceea Alex stătu treaz, făcând planuri cu Ivan.

— Vom verifica în fiecare stație, să aflăm dacă a fost zărită, dar cel puțin de data asta cred că mergem în direcția cea bună. Va fi nevoită să închirieze o trăsură ca să ajungă de la Vladikavkaz la Gumuk. Ar trebui să nu fie greu să-i dăm de urmă la Vladikavkaz. Câte femei frumoase, încântătoare și cu păr castaniu-roșcat închiriază birje spre Gumuk? Doamne Sfinte, sper să fie teafără! Ce nebunie din partea ei să pornească într-o asemenea călătorie de una singură!

Ivan continuă să fumeze imperturbabil, mulțumindu-se să înalțe ironic o sprânceană.

— De acord, recunosc Alex, remarcându-i expresia sceptică, aşadar totul e numai vina mea. Şi nu trebuie să spui „ca de obicei“, adăugă prinţul rânjind.

Peste treizeci şi şase de ore soseau la capătul căii ferate la Vladikavkaz. Lanţul munţilor Caucaz se afla spre sud. Frumos, maiestuos, de o superbă măreţie, şi ascunzând în defileurile lui stâncoase, în văile şi pe drumurile lui izolate primejdii înspăimântătoare.

Capitolul 2

Fuga spre sud a Zenei fusese lipsită de peripeții, deoarece, chiar din Moscova, Zena făcuse cunoștință cu o țarancă bătrână și inimoasă care făcea acea călătorie pentru a-și vizita fiul aflat în garnizoană la Groznâi. Acea bătrânică dârză și vigilentă respinsese în mod eficient orice avansuri necuviincioase din partea unor bărbați îndeajuns de îndrăzneți încât să încerce să intre în vorbă cu Zena.

Ajunse la Vladikavkaz, bătrâna se târgui scurt pentru cea mai curată și solidă căruță, îngrozindu-se de propunerea Zenei de a închiria o trăsură costisitoare, cu toate că Zena nu ducea lipsă de bani.

Sub impulsul mâniei stârnite de flirtul lui Alex, Zena se servise din aurul aflat în camera lui de lucru.

N-ai decât s-o numești compensație pentru copilul tău pe care-l port în pânțele, gândise cu supărare atunci când plecase.

Căruța le legăna și le zgâlțâia înaintând rapid pe drumul bolovănos, folosit de poștalioanele ce se îndreptau spre Groznâi. Ziua era caldă și frumoasă. În sud, martie însemna primăvară înfloritoare.

În mod sigur fiul nu semăna cu mama lui durdulie și bondoacă, și Zena înțelese imediat motivul adorației materne. La Groznâi, locotenentul Vlastov le întâmpină în uniformă de mică ținută, reușind totuși să dea impresia unui domn foarte bine.

O strânse în brațe și o sărută pe mama lui cea scundă și durdulie, apoi se întoarse ca s-o salute pe

Zena printr-o plecăciune, într-un mod ce indica o foarte bună educație. Atât locotenentul Vlastov cât și mama lui nici nu vrură să audă că Zena și-ar continua drumul spre sud în aceeași după-amiază, dar ea insistă, astfel că locotenentul, curtenitor, îi făcu rost de o trăsură și de un ghid.

Doamna Vlastov apăru agitată, oferind o listă de sfaturi, plină de bune intenții dar nesfârșită, după care Zena își începu lunga călătorie spre Gumuk, unde se termina drumul poștalioanelor.

Fiecare kilometru o ducea mai departe de Alex, și Zena se ghemui într-un colț al trăsurii, indiferentă la frumusețile priveliștilor pe lângă care trecea, jelin-du-și pierderea.

În cea de-a doua zi, seara târziu, ajunse la Gumuk, unde rămase peste noapte.

În dimineața următoare, când ieși din căsuța în care dormise, fu salutată de ghidul ei localnic, Ma'amed. Acesta era un bărbat în vârstă, cam de șazeci de ani, înalt, foarte slab, cu nas coroiat și cu o expresie plină de bunătate, în ciuda trăsăturilor lui aspre. Știa puțină rusă, așa că putea să comunice cu Zena prin fraze scurte. În ajun, locotenentul Vlastov îi dăduse instrucțiuni complete. Bătrânul urma s-o ducă pe Zena la bunicul ei, Iskender-han. Ma'amed cunoștea prea bine locul unde se afla satul lui Iskender-han, precum și formidabila influență pe care o avea această căpetenie puternică a triburilor montane.

Deși Rusia era cea care governa în Caucaz — cu numele — de îndată ce te depărtai de orașele de garnizoană situate pe principalele drumuri de poștă, legea Rusiei își înceta puterea. Pe înălțimile podișului predomina legea muntelui, așa-numitul

„adat“, și căpeteniile nobile și bogate de felul lui Iskender-han domneau în ținuturile stăpânite de ei în mod tot atât de absolut ca orice rege feudal”. Legea patriarhală și puterea prinților și a bătrânilor erau mai presus de nenumăratele ordine emise din marele palat de la Tiflis, unde locuia viceregele rus al Caucazului.

Zena încălecă bărbătește pe căluțul de munte, aranjându-și fustele voluminoase și micul grup părăsi șoseaua pornind spre vest.

Deși toate acestea se petreceau în anul 1899, comerțul cu sclavi, care în Caucaz se făcuse vreme de o mie de ani, mai era încă înfloritor. Când Rusia supusese Caucazul, comerțul cu vieți omenești fusese declarat ilegal. Sub dominația rusă, plata anuală a tributului în oameni datorată sultanului Turciei și șahului Persiei încetase, însă cererea de femei și băieți din Caucaz continua să fie mare în haremurile din est.

La vedere, comerțul cu sclavi nu mai exista, însă în fapt prospera mai mult ca niciodată. Întreprinzătorii din această afacere extrem de rentabilă erau pur și simplu mai precauți acum, de când, dacă erai prins, pedeapsa era exilul pe viață în Siberia. Inutil de spus că noile riscuri însemnau o urcare corespunzătoare a prețurilor.

Când Zena și ghidul ei ieșiră din Gumuk pornind pe poteca de munte, direcția lor de drum fu remarcată de conducătorul unei bande de tâlhari, în timp ce-și sorbea pe îndelete ceaiul dulce pe prispa unei mici cabane.

Capitolul 3

Când Alex și grupul său sosiră la Vladikavkaz era ora zece seara. Un vizitiu obosit moțăia în gară și fu angajat să-i conducă pe Bobby și pe dădacă la hotel.

Prințul ar fi preferat să pornească la treabă imediat, dar Ivan îi reamintise în mod rațional că toate persoanele pe care trebuia să le chestioneze în legătură cu Zena dormeau la acea vreme, și că a pleca la nimereală într-o direcție necunoscută era ceva lipsit de înțelepciune.

La dracu'!

Îi displăcea profund să mai piardă timp. Zena avea deja un avans de două zile față de el, și acum mai pierdea o noapte.

Măcar dacă aș putea dormi, dar fără Zena lângă mine...

Își petrecu noaptea zvârcolindu-se și răsucindu-se și, înainte de ivirea zorilor, era gata îmbrăcat. Imediat ce află că Zena plecase însoțită de o bătrână spre Groznâi dădu semnalul de pornire.

Pe la ora două după-amiaza, Alex și oamenii săi se aflau la Groznâi. Datorită numelui său Alex fu servit cu promptitudine și făcu rost de informațiile care-l interesau într-un timp record.

Peste câteva minute, grupul lui Alex se și afla pe drumul spre Gumuk. Prințul conducea trupa într-un ritm sinucigaș.

Grupul ajunsese în Gumuk după două zile. Investigațiile întreprinse în oraș aduseră la cunoștința prințului atât data plecării Zenei cât și direcția în care pornise.

Noaptea și-o petrecură la niște păstori, deasupra regiunii împădurite ce domina o trecătoare muntoasă. Era prea frig pentru ca Alex să doarmă bine, deși ciobanii păreau să fie obișnuiți cu temperaturile scăzute. Prințul suportă lipsa de confort într-o tăcere vrednică de laudă, schițând doar din timp în timp câte o grimasă, dar fără a scoate o vorbă.

Când Alex se trezi la ora trei și jumătate dimineața, neputând să doarmă din cauza frigului, pământul era acoperit de brumă. Unul dintre păstori aprinse la iuțeală focul, puse în jar o oală și, în curând, obținu o supă de miel care le prinse bine tuturor. Luându-și rămas bun de la păstori, grupul se înapoie la potecă și începu imediat să urce în zigzaguri scurte o coastă de munte golașă. Spre sfârșitul după-amiezei, caii erau extrem de obosiți. Petrecuseră ziua pe un teren foarte accidentat și sub un soare dogoritor.

— Am face mai bine să ne oprim sau, în curând, vom rămâne fără cai. Deja se poticesc.

— În cazul acesta, ce părere ai dacă am face popas în valea următoare? Pășunea pare bună, zise prințul. Vom petrece noaptea acolo.

Alex se culcă posomorât pe pământ, cu șaua în chip de pernă, și se rugă să-i ajungă în curând din urmă pe Zena și pe ghidul ei.

Capitolul 4

Zena și Ma'amed își petrecuseră prima noapte într-un caravanserai din piatră.

Călătoria lor reîncepu de cu zori, în ziua următoare. Zena și ghidul ei înaintau cu spor pe căluții lor robuști de munte. Pe la mijlocul după-amiezei ajunseră în apropierea unuia dintre numeroasele defilee ce străbăteau peisajul muntos accidentat și abrupt. Ma'amed călărea în față, și intrară în strâmtoare unul în urma celuilalt, deoarece poteca nu le-ar fi îngăduit să meargă alături.

În valea tăcută răsună o rafală de împușcături și, dintr-o dată, totul deveni un haos, când calul lui Ma'amed se trase înapoi, nechezând de durere, deoarece fusese lovit în gât. Apoi se auzi o nouă rafală, și ghidul alunecă lent din șa, în timp ce pete stacojii îi apăreau pe frunte și pe piept.

Scoțând un strigăt de spaimă. Zena își smuci calul într-o parte și răsucindu-se în loc, o luă la goană. Calul galopa pe treneul accidentat cu o viteză de-a dreptul primejdioasă, și, aplecându-se mult pe grumazul calului, îi dădu frâu liber. Privind o dată înapoi, Zena se cutremură când văzu patru războinici munteni firoși, care ridicau amenințător puști și cuțite, și goneau în urma ei, râzând și strigându-și ceva unul altuia, în timp ce călăreau fără efort pe caii lor de munte.

Peste câteva minute o ajunseră din urmă, și se trezi smulsă din șa. Cu un chiot victorios, cel care o prinsese sări jos de pe cal, trăgând-o după el.

Veșmintele îi fură smulse de pe trup, lăsând-o doar în cămașă, cu jupoanele și o pereche de ghete

în picioare. Zena țipa și încerca să scape prin fugă, dar încercarea ei de evadare avu ca urmare o lovitură grea cu biciul peste umeri. Pentru moment, teama îi pieri, fiind cuprinsă de o furie cumplită. Își îndreptă trupul și, cu ochii scânteind de mânie, izbucni într-un torent de insulte, sfârșind prin a striga:

— Iskender-han o să vă taie capetele! Sunt nepoata lui!

Stăpânul biciului își coborî încet mâna pe lângă trup. O țintuia cu privirea, neîncrezător.

— Ești o ghiaură^{IV}? Nepoata lui Iskender-han?! întrebă cu glas înspăimântat.

— Așa este... asasin ce ești! confirmă ea, spumegând de furie, gândindu-se la ghidul ei mort.

Căpetenia se răsuci brusc pe călcâie și între cei patru începu o constătuire în șoaptă. Capetele se clătinau în semn de acord, în vreme ce ochii negri aruncau priviri scurte spre Zena.

Șeful se înapoie după câteva minute, aruncă peste goliciunea Zenei o burka¹ mare și, pe un ton lipsit de expresie, spuse:

— În cazul acesta mergem la Mingrelia. Acolo nu ne poate ajunge ura neîmpăcată a lui Iskender-han.

În următoarele câteva zile, ritmul înaintării lor fu forțat; micul grup zorea fără milă, mânat de spectrul răzbunării lui Iskender-han.

Tâlharii care o luaseră pe Zena captivă alegeau traseele cele mai puțin umblate. Acum nici unul dintre oameni nu o mai supăra cu nimic, căci amenințarea răzbunării lui Iskender-han era înspăimân-

¹ *Burka*: veșmânt lung folosit de femeile musulmane, care acoperă îmbrăcămintea purtată în public. (n.t.)

tător de reală. Însă odată cu trecerea zilelor de călătorie chinuitoare, Zena începu să cedeze treptat în fața oboselii și a suferințelor. Zi de zi, fiecare pas dureros o ducea tot mai departe de cătunul bunicului ei, de speranță și de ajutor. Era o cumplită călătorie în necunoscut, desprinsă de timp, și Zena era atât de înfometată și absorbită încât abia dacă mai deosebea ziua de noapte și puțin îi păsa dacă mai trăia sau murea.

Făcându-i-se milă de prizoniera sa, căpetenia bandiților îi oferă într-o zi un pumn de caise și un măr.

Potrivit legilor munților, tâlharii aceștia nu erau niște nelegiuți. Singurele îndeletniciri acceptabile pentru munteni erau fie cea de războinic, fie cea de tâlhar. Abrecii erau o castă respectată în Caucaz. Erau mândri de profesiunea lor și urau orice autoritate. Constituiau o grupare de cavaleri, chiar dacă erau cavaleri jefuitori, căutând primejdia de dragul primejdiei, furând pentru a le face daruri iubitelor și soțiilor lor. Lupta era un mod de viață.

Se înserase când coborâră drumul abrupt din apropierea Suram-ului. Călătoriseră fără oprire vreme de patru zile și, călărind încet pe străzile satului, grupul ajunsese la niște porți bătute în cuie de fier ce se deschiseră scârțâind, și calul Zenei fu condus într-o curte mare împrejmuită cu ziduri groase de piatră. În cercul de lumină al torțelor păși o siluetă înaltă, cu barbă căruntă, îmbrăcată într-o lungă pelerină albă. O privi intens pe Zena.

— Kazi, îl muștră cu glas coborât pe șeful bandiților, te-ai purtat urât cu sărmana făptură.

— Graba era necesară, răspunse scurt războinicul.

— Desigur, înțeleg. Rămâneți aici peste noapte?

— Nu.

— Foarte bine. Spuneți-mi care-i prețul și sunt de acord. Veniți înăuntru și voi porunci să vi se aducă banii.

În timp ce căpetenia descăleca, silueta înveșmântată în caftan alb pocni din degete și își făcură apariția doi slujitori.

— Duceți-o pe femeie la etaj. Să fie îmbrăcată și hrănită.

În vreme ce tâlharii ieșeau cu sacii de aur legați de șei, Zena era purtată într-o încăpere cu draperii și culcată pe un maldăr de perne de mătase. Se afla în locuința lui Mulloh Șuaib, cel mai mare negustor de sclavi din Mingrelia.

Capitolul 5

Când grupul lui Alex sosi la locul atacului, o înjurătură plină de revoltă izbucni din gâtlejul prințului, în timp ce blestemele fură aruncate asupra capetelor celor care o răpiseră pe Zena.

Căutară vreme de mai multe ore urmele tâlhărilor și, în cele din urmă, reușiră să descopere direcția pe care o apucaseră aceștia și să le urmeze.

Alex era neobișnuit de tăcut, o încruntătură îngândurată și buzele strânse accentuându-i trăsăturile feței arse de soare. El și Ivan mergeau în frunte, călărind alături, semănând ei înșiși a oameni de munte, așa cum erau îmbrăcați în pantaloni de piele de căprioară și cojoace din piele de oaie.

Vreme de aproape douăzeci de minute călărire în tăcere, expresia gânditoare a lui Alex schimbându-se doar din timp în timp, când un mușchi de pe maxilarul superior i se contracta convulsiv.

Ivan observa totul cu obișnuita lui rezervă, nescoțând nici un cuvânt. După încă vreo trei kilometri, se întoarse în cele din urmă spre Alex și-l întrebă cu blândețe:

— Ai văzut urmele ei de pași?

Alex dădu din cap în semn că da, însă nu vorbi.

— Era evident, desigur^v.

— Desigur, răspunse Alex în șoaptă.

— Nu știai? insistă Ivan.

— Nu, fu răspunsul prompt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ți-a spus? întrebă Ivan într-un murmur plin de încordare.

— Pentru ce fac sau nu fac femeile indiferent ce în viața lor? Dumnezeu, de unde să fi știut? replică Alex cu amărăciune.

— Cu ritmul impus de munteni ar putea pierde copilul. Urma este înspăimântătoare. Ai... fost primul, nu-i așa? întrebă Ivan ușor.

De astă-dată, celebra stăpânire de sine a prințului îl părăsi.

— Primul, îngăimă el, închizând o clipă ochii. Da, primul, repetă posomorât.

— În cazul acesta nu are mai mult de două luni, calculă Ivan, pe gânduri.

— Cel mult, șopti Alex cu gravitate.

Și se adânci iar în gândurile sale.

Ar fi trebuit să bănuiesc. Asta explica toate lacrimile și reproșurile și melancoliile care apăruseră atât de brusc.

Experiența lui Alex în materie de femei gravide era redusă. Durata scurtă a legăturilor lui evitase orice contact prelungit cu femeile însărcinate. Și oricum, iminentele situații de paternitate, erau întotdeauna rezolvate prin asigurarea unor onorarii pe toată durata vieții, extrem de generoase.

.....

La scurtă vreme după plecarea lui Kazi, Mulloh Șuaib urcă la etaj să inspecteze noua marfă cu intenția, de asemenea, să-i guste eventual deliciile. Veșmintele curate și hrana ridicaseră în mod spectaculos moralul prăbușit al Zenei, și Mulloh Șuaib avea să aibă o surpriză neplăcută.

— Dacă pui un singur deget pe mine — rosti cu ură noua lui achiziție, stând ghemuită într-un coif al încăperii — bunicul meu, Iskender-han, vă va pe-

depsi crunt, pe tine și pe urmașii tăi până la a treia generație, fiu de porc ce ești!

Realitatea este că Mulloh Șuaib nu supraviețuise și nu se îmbogățise în riscantul domeniu al negoțului de sclavi fără a avea o inteligență ascuțită. De îndată ce fu rostit numele lui Iskender-han, deveni cât se poate de evident că afacerea abia încheiată de el trebuia să fie anulată.

— Plecați imediat după Kazi și aduceți-mi-l înapoi! le porunci el celor doi favoriți ai săi, care se și repeziră să-i îndeplinească ordinele. Ce păcat, când mă gândesc că trebuie să mă lipsesc de farmecele unei delicatese atât de apetisante! adăugă el apoi cu un oftat, nereușind să-și ia ochii de la formele opulente ale Zenei, descoperite ispititor de veșmântul de harem: un bolero scurt și șalvari străvezii.

Nu după mult timp, în cameră intră furios Kazi și bombăni cu acreală:

— Femeile sunt întotdeauna o pacoste, și tu nu faci excepție. Vino, o să ne continuăm călătoria, îi porunci el, târând-o după el.

.....

leșind din munți pe colinele podișului, Alex intră în satul Simonethi. Oamenii săi porniră imediat în depistarea urmelor, în timp ce Alex îl legă pe Pașa în fața unei cafenele, comandă un ceai și un coniac și se lăsă să cadă obosit pe o bancă.

Când sosiră coniacul și ceaiul, dădu imediat pe gât alcoolul dar își sorbi încet ceaiul dulce, îngăduindu-și câteva minute de odihnă înainte de a-și relua cercetarea.

Reprezentantul lui Mulloh văzuse superbul cal al prințului și trăsese concluzia că ghiaurul din cafenea

trebuia să fie bogat. Poate că pe el l-ar interesa s-o cumpere pe femeia care era prizoniera lui Kazi.

Când un bărbat scund se așeză lângă el, Alex își înalță o sprânceană întrebătoare dar lipsită de curiozitate.

— V-ar interesa să cumpărați o fată?

— Nu.

— E tânără. Ați putea s-o învățați să vă satisfacă preferințele, domnule. Cele tinere sunt ușor de instruit.

— Ai dreptate, fără îndoială. Poate altă dată, replică prințul cu indiferență.

— V-ar putea încălzi patul la noapte, excelență. Când ați călărit ultima oară o fată tânără și frumoasă? insistă vânzătorul susurând sugestiv.

În urmă cu zece zile, reflectă Alex gânditor; și o mulțime de amintiri încântătoare îi năvăliră în minte.

— Nu, repetă prințul cu hotărâre, nu mă interesează.

— O să vă pară rău, excelență... o frumusețe tânără uimitoare, ispititoare, cu păr castaniu-roșcat, cu niște ochi superbi, de un albastru intens și cu o piele albă, încântătoare!

Își sărută vârful degetelor și închise o clipă ochii. Aplecându-se conspirativ peste mica masă de mozaic, adăugă:

— Și cu o cicatrice micuță, în formă de boboc de trandafir, în cel mai ispititor loc, domnul meu!

— Facem târgul, spuse prințul cu glas coborât.

Alex își înalță ochii aurii cu pleoape obosite și-i fixă pe Abdullah cu o privire rece, care făcu să încremenească zâmbetul pe chipul întunecat al acestuia.

— Du-mă la fată, porunci Alex.

Cu inima bătându-i nebunește, Alex se ridică în picioare. Era imposibil să existe două femei cu o cicatrice în formă de boboc de trandafir. Trebuia să fie Zena. Așadar era încă teafără. Îl invadează un sentiment de ușurare.

Ajungând la casa mingrelianului, Alex refuză să intre și rămase să se plimbe nervos prin curte.

Alex se răsuci brusc în loc când Abdullah se înapoie frângându-și mâinile cu disperare. Dezamăgirea lui era sinceră, deoarece felul în care decuseseră evenimentele îl făcuseră să piardă un comision substanțial.

— Mă îndurerează profund, excelența voastră, să vă informez că femeia pe care o doriți a fost vândută acum trei zile...

Alex se repezi la micul intermediar, dar Ivan reuși să-l oprească înainte de a se înfige în beregata acestuia.

— Sacha, lasă-l! Mort nu te poate ajuta! Doar el știe cine a cumpărat-o!

Clocotind de furie, Alex sfărâmă o fereastră împodobită cu un delicat filigran de fildeș și apoi se depărtă cu pași mari, părăsind curtea.

— Descoperă numele cumpărătorului!

Peste câteva minute, Ivan ieși din casă cu informațiile:

— Șeicul Ibrahim-bei. Foarte puternic, cu mare influență. Prieten personal al sultanului.

— Bun, concluzionă Alex scurt. Pornim spre acest mult lăudat șeic!

Ivan îl luă cu binișorul, încercând să-l calmeze și să-l determine să nu ia hotărâri pripite.

— Hai să ne găsim o locuință, Sacha, să ne curățăm și să decidem cum să-l abordăm pe acest șeic și cum s-o scoatem pe Zena din haremul lui.

În timp ce se curățau de murdărie, Alex și Ivan se ciorovăiră cu privire la amănuntele acțiunilor pe care urmau să le întreprindă.

— Poartă-ți uniforma: inspiră puterea imperiului rus. Uneori nici un avantaj nu-i lipsit de importanță pentru a fi folosit când ai de-a face cu aceste triburi perfide de la graniță, care își schimbă întruna aliații pentru a se adapta la împrejurări.

Așa că rămase hotărât ca prințul Alexander Nik-laevici Kuzan, cu rang de căpitan, să ceară o audiență la Ibrahim-bei în calitate de trimis diplomatic de la St. Petersburg. Însă Ivan nu reuși să-l convingă să aștepte până dimineață.

Alex simțea că moare numai la gândul că Zena ar fi petrecut o noapte într-un harem.

.....

— Hai, draga mea, încă o sorbitură de vin și poate încă o bomboană!

Zena întredeschise supusă buzele, și înghiți o gură de vin parfumat și greu^{VI}, primind apoi aca-deaua cu migdale și caise apropiată de buzele ei roșii și pline.

— Ah, frumoasa, încântătoarea mea floare, în curând te vei simți și mai bine. Ca să-ți păstrezi sănătatea trebuie să mănânci și să bei, ajunse la urechile Zenei glasul vorbitorului, în timp ce o mână sfrijită și cafenie se întinse și-i mângâie obrazul catifelat. Ești atât de docilă, iubita mea. În curând, foarte curând, vei simți în vene o căldură ce va zgudui intens această pasivitate și te va îndemna să dorești cu nerăbdare activități mai înflăcărate.

Cantaridelor din vin nu le vor trebui mai mult de încă patruzeci de minute pentru a-i invada fluxul sanguin, gândea în mod pragmatic Ibrahim. Și în

seara asta va fi a mea, reflectă Ibrahim-bei, înapoiindu-se la cortul care-i era cartier general.

Fata promitea imense desfătări senzuale. El așteptase cu răbdare trei zile, și în seara aceasta avea să se înfrupte din această femeie voluptoasă pentru care plătitise un preț exorbitant.

Cu o oarecare detașare languroasă, Zena îngădui celor două tinere servitoare să se ocupe de ea. Fu îmbăiată într-o cadă mare de aramă; părul îi fu spălat și șters bine cu un prosop înmiresmat cu un parfum de flori ce amintea de mirosul liliacului, și periat până ce deveni o coamă ondulată și strălucitoare ce-i cobora de-a lungul spatelui. Îi raseră părul de pe trup, de pe picioare și de sub brațe. După aceea fu culcată pe o canapea joasă, acoperită cu pânză, și masată cu un ulei parfumat nespus de plăcut și cald. Se zvârcolea fără astâmpăr, gemând ușor, în timp ce mâinile cafenii îi mângâiau pielea, stârnind frisoane de plăcere ce-i străbăteau întreaga ființă.

Ochii negri ai tinerelor slujnice se întâlniră pe deasupra trupului moleșit. Dădură amândouă din cap, exprimându-și acordul. Cantaridele începeau să invadeze trupul femeii. În curând, cea mai mică atingere avea să provoace o senzație senzuală.

O traseră pe Zena cât s-o așeze în capul oaselor și îi petrecură brațele printr-un soi de harnașament făcut din piele de căprioară, verde ca marea, împodobit cu inele de aur și broderii de mătase. Sub sânii se potriviră două fâșii mai late din aceeași piele colorată, cusute cu nenumărate mărgelile mici din aur. Pielea harnașamentului de pe umerii ei fu trasă ușor, strânsă bine, și sânii mari și voluptuoși ai Zenei fură trași fără milă în sus, până când ajunseră

să stea cocoțați ca doi pepeni succulenți pe raftul lat alcătuit din pielea garnisită cu inele. Sâniile ei erau încântător de plini, sfârcurile nespuse de obraznice, iar despicătura dintre ei se strângea forțat prin apăsarea harnașamentului din piele fină. Efectul general era imaginea unor fructe coapte gata de a fi culese.

Luând o casetă de cosmetice din fildeș, cele două servitoare se apucară să picteze sfârcurile trandafirii și catifelate într-o culoare de un roșu aprins, ispititor. Apoi, cele două fete petrecură o centură grea, din zale de aur, în jurul șoldurilor Zenei. Prins de o parte și de cealaltă a centurii de aur era un voal de mătase care atârna până la podea, fiind adunat în mici brățări. Picioarele Zenei fură trecute prin câte una din acele mici deschizături de voal încrețit, ambele membre inferioare fiindu-i astfel învelite transparent într-o țesătură vapoasă, de un verde strălucitor. Deoarece materialul era fixat de centură doar la nivelul șoldurilor ei, el acoperea numai picioarele, lăsându-i la vedere pielea catifelată a pântecelui, a vintrelor și a feselor, slujind ca înveliș pentru a scoate în evidență despicătura delicată și catifelată a plăcerii.

Zena fu condusă prin aerul rece al serii către cortul lui Ibrahim-bei. Fu dată la o parte o perdea grea și Zena fu împinsă printr-o deschidere în interiorul unei vaste încăperi, iluminată strălucitor cu ajutorul a sute de lămpi mici. Ca reflex la acea lumină intensă, pupilele ei se contractară instantaneu.

— Vino aici, porumbața mea, susură binecunoscutul glas mângâietor.

Păru că trece o eternitate până să ajungă la mâna cafenie întinsă spre ea. Ibrahim-bei o făcu

pe Zena să execute o rotire în fața lui, prezentând farmecele ei izbitoare și trandafirii celor doisprezece oaspeți ai săi. Apoi o conduse pe Zena de-a lungul covorului ce urca spre o mică estradă și o ajută să se așeze pe o pernă de mătase. Instalându-se alături de ea, bătu din palme și festinul începu. Mâncau pe-ndelete, Ibrahim-bei hrănind-o pe Zena cu îmbucături din fiecare fel de mâncare, în timp ce ascultau muzica dulce cântată în surdină de un mic grup de muzicanți.

Ospățul acela tihnit și lent fu întrerupt de un slujitor îngrijorat care făcu o plecăciune, îngăimând scuze:

— Ibrahim-bei, mult slăvite stăpân, cu umilință îmi cer de mii de ori iertare, dar un vizitator rus se află aici, exprimându-și dorința de a fi primit.

— Poftește-l înăuntru! Va fi primit cu toată cinstea.

Ofițerul rus intră în încăpere cu pași maiestuoși și începu să străbată distanța dintre ușă și estradă. Deodată o zări pe Zena și încremeni în loc.

Ibrahim-bei se ridicase în picioare și înainta către bărbatul înalt și musculos.

— Ah, constat, căpitane, că și dumneavoastră sunteți impresionat de frumusețea ei. O adevărată capodoperă de splendoare feminină, nu sunteți de acord?

Alex își desprinse cu greu ochii de la femeia aproape goală ce ședea languros pe pernele de satin, cu o privire distantă, pierdută în gol, și se sili să și-i întoarcă iar spre turc. Vorbind tăragănat și în aparență calm, remarcă:

— Desigur, un diamant dintre cele mai pure.

Își îndreptă statura impunătoare, se înclină cu grație și spuse:

— Sunt prințul Alexander Nikolaevici Kuzan, domnule. Scuzați-mă că vin nepoftit la petrecerea dumneavoastră.

— Ba deloc, deloc, prințe. Vă rog să aveți amabilitatea de a lua parte la ea alături de noi.

— M-aș simți onorat, Ibrahim-bei, zise Alex, încercând să-și stăpânească furia crescândă ce sporea la vederea Zenei dezbrăcată în acea cameră plină de bărbați.

— Prieteni, faceți cunoștință cu prințul Kuzan.

Și prezentările continuă, Alex răspunzând rostirii numelui fiecărui bărbat printr-un salut politicos.

— Și acum, prințe, vă rog să faceți cunoștință cu prețioasa mea achiziție. Am cumpărat-o abia cu trei zile în urmă, și a avut nevoie de o anumită cantitate de... să-i spunem „blândă persuasiune“. Prințe Kuzan, v-o prezint pe Dalila. I-am dat acest nume pentru toate motivele evidente, murmură Ibrahim pe un ton de scuză.

„Prințul-Kuzan“... cuvintele străpunseră vag vălul de ceață în care plutea Zena. Pupilele ei se deschiseră mari și gura păru să formeze cu uimire un nume — Alex — dar nu se auzi nici un sunet, iar Zena alunecă iar în lumea ei.

— Vă rog să luați loc, prințe. Dalila va dansa pentru desfătarea noastră.

Ibrahim-bei o conduse pe Zena chiar în fața estradei, la o distanță nu mai mare de doi metri de locul în care stătea Alex.

Vinul drogat cânta în venele Zenei; trupul îi ardea de văpaia unei călduri pătimașe. Dorințe carnale se nășteau și i se agitau în pânțele, și

muzica stimula și excita acele senzații tot mai intense și răscolitoare. Melodia dulce îi învăluia trupul, i-l mângâia, i-l liniștea, și îi sporea sensibilitatea, făcându-l să devină mai conștient de fierbințeala care i se răsucea și i se încolăcea în josul pântecelui.

Picioarele frumos modelate și grațioase alunecau și se roteau; brațele ei catifelate și superbe se înălțau și coborau în ritm cu muzica; sânii plini și fermecători, ținuți strâns în harnașamentul lor de piele fremătau și tremurau când se unduia provocator; sfârcurile vopsite în roșu aprins se înălțau tari pe măsură ce o străbăteau valurile de pasiune. Picăturile albe ale unui lichid dulce se prelingeau pe partea interioară a coapselor ei, și trupul îi era cuprins de o senzualitate nestăpânită.

— Ah, văd că sucurile iubirii încep să curgă. Femeiușca asta drăguță este ațâțată cum se cuvine.

Și într-adevăr, un izvor continuu de lichid alb, sidefat, mustea dintre buzele trandafirii și umflata ale vulvelor ei rase și curgeau în râulețe albe de-a lungul picioarelor Zenei.

O bătaie scurtă din palme și muzica înnebunitoare încetă.

— *Vino aici, Dalila, porunci Ibrahim-bei.*

Și Zena îi dădu ascultare, rămânând în picioare înaintea lui. Beiul întinse mâna și, cu șervetul său, șterse picăturile fluide de pe coapsele ei, urcând de-a lungul lor și mângâind locașul plăcerilor, ras și expus vederii. Sub atingerea lui, Zena se cutremură, în extaz.

Un strigăt de furie fu înăbușit în gâttelejul lui Alex, și unghiile i se înfipseră în palme. Era conștient, totuși, că nu se putea număra cu treisprezece bărbați.

— Stai între oaspetele meu și mine, scumpă Dalila, zise Ibrahim-bei, ajutând-o cu blândețe pe Zena să se așeze pe perna dintre cei doi bărbați.

Îi potrivea cu delicatețe poziția picioarelor, cu coapsele larg desfăcute și cu gleznele încrucișate, în așa fel încât vulva rasă a Zenei fu expusă vederii în mod nerușinat, cu labiile trandafirii rășfrânte și lucind de umezeală.

— Mmm... mormăi el, admirându-și realizarea. Porțile paradisiului, nu alta, și încă foarte aproape.

Ibrahim-bei își trecu un deget în susul fantei succulente, și Zena scoase un geamăt senzual. Urcând cu degetul umed de-a lungul pântecelui și peste sânii ei, Ibrahim și-l petrecu peste buzele ei rubinii și i-l înfipse în gură.

— Sunt sucurile iubirii tale, scumpa mea, care în curând vor curge în jurul penisului și testiculelor mele.

Își scoase lent degetul și și-l coborî spre sânii ei opulenți, mângâind pe rând fiecare glob alb și catifelat, strângând sfârcurile vopsite în roșu între degetul mare și arătător.

Un vaiet slab scăpă de pe buzele Zenei când valurile senzualității tremurătoare și fremătânde o cuprinseseră iar și iar, coborând spre sexul ei încins de o flacără arzătoare.

Cu un gest adresat unui slujitor, el arătă spre un castron cu prune, și acesta prezentă vasul cu o plecăciune supusă. Ibrahim alese fructul cel mai mare și mai plin și, ridicându-l cu delicatețe cu degetele lui subțiri și suple, începu să-l ducă spre sexul Zenei, încântător de accesibil, trandafiriu și catifelat.

— Iată, draga mea, spuse Ibrahim-bei arătându-i fructul, o podoabă cu care să înfrumusețăm porțile paradisiului.

Coborî mâna și, desfăcând labiile trandafirii, deschise, umede și mustinde ale Zenei, înfipse pruna în despicătura dintre ele. Labiile ușor umflate nu acopereau decât jumătate din fructul rotund, iar restul sferei ieșea în afara buzelor umede și zemoase. Ibrahim-bei mângâie fiecare latură a pielii întinse peste fructul stacojiu, și Zena se înfioră de plăcere. O izbucnire de lichid perlat curse peste pruna purpurie și în jurul ei, acoperind-o cu un strat albicios și lucios.

— Nu-i oare acesta un fel de mâncare delicios, ce doar că nu strigă să fie ronțait? Ce părere aveți, prințe?

— Chiar că strigă, replică Alex pe un ton sec, dar la acea priveliște, penisul i se ridică țeapăn.

Umflătura din pantalonii lui din piele de căprioară nu trecu neobservată de Ibrahim-bei.

— Văd că vă place micuța târfă, zise, cu un zâmbet vicios. Priviți, uitați-vă ce încinsă este!

Cu grijă, în așa fel încât să nu disloce pruna, și cu degete iscusite, Ibrahim-bei întinse mult partea de sus a labiilor umflate ale sexului, pentru a da la iveală clitorisul Zenei.

— Uitați-vă la acel mic organ dilatat! Priviți, prințe, cum dorește cu disperare eliberarea. Totul este pregătit. Fiecare organ, fiecare țesut este umflat și plin, însetat să fie satisfăcut, tânjind să capituleze. Îndată, iubita mea, foarte curând, îi spuse Zenei în șoaptă.

Arborând curtoazia unei gazde politicoase, Ibrahim-bei întrebă:

— V-ar face plăcere să examinați cea mai nouă achiziție a mea, prințe? După cum vedeți, este gata să fie luată. Vă rog, insistă turcul, ospitalier.

Alex se aplecă și își petrecu un deget peste labiile trandafirii și umede, dislocă pruna, împinse înăuntru două degete lungi și sondă căldura catifelată de dincolo de ea. Fiorul febril o făcu pe Zena să deschidă brusc ochii. O fracțiune de secundă se uită în ochii aurii, clocotind de mânie, ai prințului.

— Alex, șopti ea. Alex!

— Pare să vă placă, prințe, remarcă Ibrahim-bei pe un ton liniștit.

— Nu-i decât o obișnuință primitoare, atât de des întâlnită la târfe, domnule, însă garantez că mă va plăcea destul de mult dacă îmi voi înfige membrul în despicătura asta umedă a ei. Poate că ne putem tocmi, căci fanta asta îmi face o poftă teribilă. Vă ofer cincisprezece cai și cinci mii de ruble, propuse Alex.

— Cu neputință! Am plătit mai mult pentru ea.

Alex știa că minte, dar își dăduse seama că, în ciuda faptului că beiful o voia pentru el, pe scara lui de valori avariția întrecea cu mult dorința sexuală.

— Foarte bine, continuă Alex, douăzeci de cai și șapte mii de ruble.

— Unchiule, interveni cu energie Abdul, dacă ea este de vânzare, îngăduie-mi să licitez și eu!

— Desigur, Abdul, rosti Ibrahim pe un ton împăciuitor, dacă vrei, participă la licitație.

— În timp ce licitația continuă, noi, prieteni, am putea să întreținem micuța noastră prună zemoasă și încinsă.

Ibrahim-bei scoase la iveală un superb penis artificial, din piele roșie, cu o lungime de aproximativ optsprezece centimetri și un diametru de șapte centimetri; chiar și protuberanța bulbucată, în formă de inimă, fusese reprodușă cu iscusință din piele roșie.

La baza obiectului atârnavu două testicule enorme, tot din piele roșie, moi la atingere, umplute cu puf, în ușor contrast cu monstruosul falus rigid și dur.

— Abdul, n-ai vrea să-i faci Dalilei acest serviciu? Câteva orgasme preliminare îi vor excita senzațiile până la paroxismul plăcerii, și va fi pregătită pentru o noapte de iubire.

Abdul se așeză în fața picioarelor Zenei, luă un șervet, îl înmuie într-un castron cu apă parfumată pentru degete și începu să spele vopseaua stacojie de pe sfârcurile Zenei. Apoi își înclină capul și supse sfârcurile tari, mângâindu-i sânii voluptuoși și grei.

— Unchiule, nu-s oare acestea cele mai delicioase globuri albe? Visez să-i văd plini și încărcăți de lapte, când îmi va hrăni copilul. În seara asta, iubita mea, șopti el, voi planta sămânța mea în tine, dar până atunci va trebui să te mulțumești cu asta.

Aplecându-se mai mult, desfăcu labiile umede și introduse lent penisul artificial, făcându-i loc în intrarea primitoare.

Abdul introdusese jumătate din rigidul dispozitiv de piele și se aplecă să sărute gura Zenei, care era atât de ispititor de aproape. Îi întredeschise cu forța buzele și își plimbă limba, cu o rotire delicioasă, în jurul gurii ei. Când Zena gemu plină de dorință, el împlântă ultimii nouă centimetri în vaginul ei. Luându-i ambele mâini, le duse spre baza penisului și puse în ele enormele testicule, apăsându-i degetele pe pungile de piele.

Zena se juca visătoare cu testiculele ce se udaseră de lichidul fierbinte al pasiunii ei. Pielea părea caldă, alunecoasă și catifelată în timp ce ea mângâia obiectul care o menținea în transă.

Abdul întinse mâna și, cu o apăsare violentă, înfipse până-n fund penisul artificial. Universul explodă într-un orgasm însoțit de un țipăt delicios.

— Ah! Primul dintre multele din noaptea asta! remarcă Ibrahim-bei. Încă o dată, Abdul, ca să-i arăți ce o așteaptă.

Și Zena fu cuprinsă de un tremur necontrolat când un alt orgasm îi străbătu trupul, părând că nu se mai sfârșește, zvârcolindu-i-se prin vaginul ce-i pulsa violent.

— Dă-i câteva minute de odihnă, iar dumneavoastră, prințe, o veți înălța din nou pe culmile plăcerii. După cum vedeți, nu-i nevoie decât de o neînsemnată atingere.

Licitația fu rapidă și pătimașă.

Abdul abandonă posomorât la cincizeci de cai și șaiszeci și cinci de mii de ruble.

— Actualmente am cu mine numai douăzeci de cai. Banii vi-i pot plăti pe loc, iar pentru ceilalți treizeci de cai vă voi da o garanție scrisă. Măine voi telegrafia să mi se trimită cailor din herghelia Kuzanilor.

— În ce stare voi primi eu cailor aceia? întrebă Ibrahim prudent. Herghelia e la o depărtare de mii de kilometri. Ar putea fi un târg prost.

— Fiți liniștit, Ibrahim-bei, vor sosi într-o formă excelentă. Am un vagon de cale ferată în care încap douăzeci de cai și fiecare cal călătorește cu propriul său grăjdar. În nu mai mult de o lună se va încheia transportul. Acum, dacă ați fi atât de amabil să-mi faceți rost de o pelerină pentru femeie, îmi voi lua achiziția și voi pleca.

— Foarte bine, prințe, și dacă se va ivi prilejul, veți pune un cuvânt bun pentru tribul meu.

— Așa voi face.

Alex înfășură mantia în jurul femeii drogate și o ridică fără efort în brațe. Înclină capul în semn de adio, salutând adunarea și ieși în noapte cu pași mari. În fața cortului său ardeau torțe. Când el, purtând-o pe Zena, se îndreptă spre caii gata de drum, Ivan exclamă, agitat:

— Doamna Zena!

Alex se avântă în șa și o așeză pe Zena în fața lui. Oamenii lui săriră pe cai și porniră în galop prin satul de corturi.

Șoapta se răspândi ca un vârtej de la un slujitor la altul în principala încăpere a cortului.

— Doamna Zena?! strigă Ibrahim-bei, dându-și capul pe spate și râzând în hohote. Pe tot ce-i sfânt, Abdul! Doamna Zena! Asta-i nepoata lui Iskenderhan, cea pe care o caută toți, și dacă nu mă înșel, este iubita tânărului prinț Alexander.

Chicoti, neputându-se stăpâni.

— Pe barba profetului, Abdul, l-am fi putut sărăci de tot pe omul ăsta!

.....

În timp ce călăreau prin deșert, Alex le ordonă succint celor din ceata sa:

— Păstrați distanța — nu mai aproape de cinci sute de metri!

Ridicând-o în brațe pe femeia caldă și moale, îi dădu la o parte mantia și o întoarse spre el. În mod automat, ea îi înconjură strâns gâtul cu brațele și își apăsă sânii catifelaji de tunica lui.

— Îndată, iubito, îndată.

Descheindu-și pantalonii, Alex își scoase penisul erectat, o ridică puțin pe Zena și o înfipse în bărbă-

ția lui rigidă. Potrivind picioarele Zenei în jurul mijlocului său, îi dădu lui Pașa un mic imbold, și armăsarul negru porni într-un galop lent.

Legănată de ușoara mișcare a calului, Zena avu orgasm după orgasm, agățându-se de Alex și suspinând de plăcere. Alex se abținea, vrând să-i ofere o satisfacție deplină, pe măsura cerințelor trupului ei arzând de pasiune. În curând ea începu să se liniștească, cutremurările de extaz devenind mai puțin pronunțate, iar tremurul convulsiv i se domoli. Dând pîteni lui Pașa pentru a-l porni într-un galop nebunesc, Alex o posedă pe Zena cu tot dorul despărțirii, și când se iviră zorile, purta în brațe o femeie foarte supusă, adâncită într-un somn liniștit.

Capitolul 6

Când se trezi, Zena constată cu uimire că era culcată pe bancheta tapițată a unei trăsurii. Privi speriată în jurul ei, dar groaza îi pieri când îl văzu pe Alex tolănit pe bancheta de vizavi.

— În cele din urmă te-ai trezit, *duška*, zise el, aplecându-se spre ea și luând-o în brațe.

Copleșită de întreaga oroare, teamă și umilință din săptămâna trecută, Zena izbucni în lacrimi. Legănând-o blând, Alex o bătu ușor cu palma, liniștitor.

— A trecut totul, scumpa mea. Ești în siguranță, cu mine.

Îi sărută obraji uzi și apoi îi mângâie tandru buzele.

— Lui Bobby și mie ne-a fost al dracului de dor de tine, șopti. Să nu mai fugi niciodată. Lumea este prea primejdioasă pentru ființe nevinovate ca tine. Și... de ce nu mi-ai spus nimic despre copil? o întrebă cu blândețe.

— Am crezut... credeam că n-o să-ți pese de el.

— Bineînțeles că-mi pasă, ripostă Alex, cu o blândă mustrare în glas. De cum ne vom înapoia, o să-ți cumpăr o casă în St. Petersburg sau Moscova, zise el. Sau, de fapt, de ce nu în amândouă orașele?! Cere tot ce vrei și ți se va da.

Lacrimi noi începură să curgă iar pe obrajii Zenei.

— Am spus ceva greșit? întrebă Alex, sincer nedumerit de noua izvorâre de lacrimi.

— Nu, Sacha, n-ai spus nimic greșit, oftă Zena.

După ce se întâlnește cu Bobby și cu doicile, Alex insistă să facă o escală la Kislovodsk, perla regiunii cu izvoare curative din Beș-Tau.

Era un oraș ca în basme: plante și păduri tropicale, torente rostogolindu-se năvalnic din munți, stânci colțuroase și oameni pitorești. Vilele și palatele somptuoase îmbinau armonios romantismul oriental și cultura rafinată a vestului.

Se instalează în vila Kuzan-ilor și urmare două săptămâni de neasemuit.

Alex o răsfăța pe Zena, străduindu-se s-o distreze și s-o amuze; îi servea el însuși micul dejun și prânzul, insistând ca ea să rămână în pat. După-amiaza călăreau prin împrejurimi sau, pur și simplu, se odihneau stând la soare, pe verandă. Bobby zburda prin imensa grădină ce înconjură vila și înflorea văzând cu ochii în climatul acela cald și sănătos.

Într-o seară, după ce făcuseră dragoste până la sațietate, atingând culmi nebănuite până atunci, Zena își culcă capul pe umărul lui și murmură:

— Sacha?

— Mmm, răspunse leneș Alex.

— Mă consideri uneori prea agresivă? întrebă ea sfioasă.

— Ce vrei să spui? replică el calm.

— Adică... poate prea grosolană, sau vulgară, sau prea nerușinată în pat.

— Tot îți mai faci griji în legătură cu purtarea unei doamne? zâmbi Alex în întuneric.

Apoi se feri cu iscusință de o lovitură puternică îndreptată spre fața lui, și urmă o încăierare, punc-

tată de multe râsete și chicoteli. Țintuind-o fără efort pe Zena de pat, Alex o încălecă și un zâmbet machiavelic îi ridică ușor colțurile gurii.

— Ai pierdut, iubito. Acum trebuie să plătești. Și va trebui să-i dai copilului numele meu.

— Sacha! se văită Zena. Nu Alexander Nikolaevici! E prea lung.

— Nu Alexander, ci Apolo... pentru marea mea frumusețe, o lămuri el, adresându-i un zâmbet nevinovat.

— Câtă modestie! îl mustră ea în glumă.

— În afară de mama mea... mi s-au făcut destule complimente în legătură cu asta. Venite de cele mai multe ori din partea doam...

Alex sări repede la celălalt cap al patului, ferindu-se de un genunchi foarte primejdios și admirând fulgerele din ochii ei.

— Este o replică îngrozitor de răsuflată, dar ți-a spus vreodată cineva că ești frumoasă când ești mânioasă? Nu zău, draga mea, mă predau, se oferi el galant. Vei da copilului ce nume vrei, desigur. Tu ești, drăguța mea scumpă, bucuria vieții mele.

— Te iubesc, Sacha, șopti Zena întinzând brațele spre el.

— Și eu am de gând să te păstrez pentru totdeauna, replică el glumeț și evaziv, strângând-o în brațe.

Capitolul 7

Într-o dimineață, câteva zile mai târziu, Zena întindea gem de prune pe pâinea prăjită a lui Bobby, când ochii ei prinseră pe lama cuțitului străfulgerarea unei mișcări.

Cu un gest nervos, Zena îl prinse de braț pe Alex, care stătea tolănit pe un fotoliu de lângă ea, citindu-și ziarul.

— Sacha, privește! șopti ea, speriată.

De-a lungul potecii de pietriș, înaintau două căpetenii de războinici munteni, urmați de un număr impresionant de călăreți.

Alex se ridică iute în picioare, indignat de îndrăzneala celor ce-i încălcau proprietatea și așteptă nerăbdător ca cele două căpetenii să se apropie.

Când ajunseră la marginea terasei, muntenii își scoaseră pălăriile și făcură o plecăciune, iar unul dintre ei spuse:

— Prințul Alexander Kuzan.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da, ce este? răspunse Alex mânios.

— Iskender-han solicită onoarea prezenței dumneavoastră la locuința sa. Urmează să-i invităm, de asemenea, pe nepoata și pe nepotul său.

— Să-i invitați? ripostă Alex pe un ton sarcastic, enervarea sporindu-i treptat.

— Escorta are doar rolul de a vă asigura securitatea în munți, prințe Alexander, pară cu calm conducătorul călăreților, păstrându-și o expresie impasibilă în fața privirii furioase din ochii aurii ai lui Alex.

— Mai bine de o sută de oameni pentru o escortă?

— Șeful nostru este foarte dornic să vă cunoască, precum și pe nepoții săi. Paza corporală are datoria de a avea grijă să ajungeți la dânsul teferi. Iskender-han a aflat de primejdiile prin care ați trecut.

— Și dacă refuz? răsună întrebarea aspră.

— Va trebui să reînnoim invitația, răspunse războinicul hotărât.

Zena se apropie ca să-l calmeze pe Alex.

— Sacha, este bunicul meu. Acceptarea ospitalității lui nu ne poate face nici un rău.

— Pe dracu'! Oricum, se pare că nu prea avem de ales. Voi lua cu mine câțiva dintre oamenii mei, îl informă el pe conducătorul războinicilor.

— Desigur, prințe Alexander. Pentru nepoata lui Iskender-han avem o litieră.

Două ore mai târziu, cavalcada înainta lent prin Kislovodsk, și în curând începu urcușul tot mai abrupt. Chiar urmând scurtăturile știute numai de munteni, drumul avea să dureze șapte zile.

Capitolul 8

Reședința-fortăreață a lui Iskender-han avea vedere spre o vale largă prin care curgea un râu iute de munte. Pe fundul văii se întindeau culturi de porumb și livezi înfloritoare de caiși și peri, iar bazinul puțin adânc era mărginit de un șir de coline joase acoperite cu mănoasă iarbă verde și grasă, pe care pășteau herghelii de cai, cirezi de vite și turme de oi.

După ce urcară încet poteca abruptă, călăreții străbătură străzile satului, ticsite de oameni care îi priveau liniștiți pe vizitatori. Când în sfârșit sosiră în fața unei case mari, își făcu apariția Iskender-han. Era un bărbat impunător, înalt, îmbrăcat cu eleganță, însoțit de doi adjuncți, tot atât de bogat înveșmântați. Deși trecuse de vârsta medie, după cum dovedea barba lui căruntă, tunsă îngrijit, era un bărbat bine clădit, cu înfățișare viguroasă.

În calitate de căpetenie a clanului său, ură bun venit grupului cu o curtoazie mândră. Îi îmbrățișă călduros pe Zena și pe Bobby, pofindu-i pe toți să intre în umila lui locuință.

După o cină somptuoasă, Iskender-han le arătă colecția lui de antichități dezgropate de pe întinsa câmpie ce se întindea la nord de Terek.

Era o gazdă caldă și plăcută, ce conversa cu ușurință atât cu Bobby cât și cu Zena și Alex. Când se lăsă noaptea, își ceru scuze pentru lunga călătorie până la satul lui și le ură Zenei și lui Bobby odihnă plăcută. Apoi cei doi nepoți ai săi fură conduși la dormitoarele lor.

— Îți poți îngădui, prințe Alexander, să pierzi câteva clipe înainte de a te retrage? Întrebă cu glas blajin.

— Desigur, replică Alex pe un ton rece.

Alex nu era obișnuit să se poarte cu supunere și era total nedepins cu nevoia de a da socoteală altcuiva în afară de lui însuși. Temperamentul său, ținut în frâu vreme de șapte zile cât străbătuseră munții și apoi cât trecuseră prin conveniențele civilizate ale relațiilor mondene din această seară, ajunsese acum destul de aproape de punctul de aprindere.

— Ce dracu' se petrece? Întrebă el cu disprețul caracteristic Kuzan-ilor față de autoritatea oricui în afară de ei înșiși.

După ce-l cântări pe îndelete din priviri, Iskender-han catadicsi să răspundă:

— Te rog să-mi ierți invitația impetuoasă, murmură cu răceală căpetenia. A fost, din păcate, un capriciu al meu, să vreau să-l cunosc pe partenerul nepoatei mele. Și cred că totul ar decurge mai bine dacă ai fi mai puțin insolent.

După un moment de tăcere, Alex întrebă:

— Despre ce vrei să discutăm?

— Mi s-a atras atenția că dumneata și nepoata mea ați avut... hm... o anumită relație importantă. Mi s-a adus la cunoștință, de asemenea, că ea așteaptă un copil. Am încercat să-i vorbesc despre această iubire nebunească pe care ți-o poartă, dar mă tem că este tot atât de încăpățânată ca și mama ei. Fie sufletul ei binecuvântat!

Câteva clipe trecătoare de durere îl abătură pentru scurt timp de la subiectul în discuție, imaginea fetel lui multiubite apărându-i în fața ochilor. Apoi, pe un ton plin de regrete, reluă:

— I-am propus cei mai buni dintre războinicii mei, dar ea nu-l vrea pe nici unul.

Iskender-han făcu o pauză, neplăcându-i să continue dar simțindu-se obligat să aibă grijă să fie salvată onoarea.

Căsătorie? Căsătorie?! era singurul gând al prințului, cuvântul amenințător învîrtindu-i-se prin cap asemenea vulturilor.

— Ți-o dau pe nepoata mea de soție, auzi el tonul categoric al căpeteniei.

— Îmi pare rău, nu sunt din soiul celor care se căsătoresc, rosti printre dinți Alex, refuzând politicoș oferta exprimată glacial de bătrânul Iskender-han.

Și îi întoarse spatele cu grosolănie, pornind cu pași mari spre ușă.

Prințul avu o ușoară presimțire, un intens instinct animalic îi prevesti un pericol, și apoi ceva neînchipuit de dureros îl pocni în cap.

Nu putea înțelege limba aspră, barbară, dar era clar că glasul acuzator al lui Iskender-han, răgușit de furie, îi adresa ocări și blesteme cumplite.

— Îndrăznești să te folosești de nepoata mea și s-o arunci cât colo, secătură tânără ce ești!?

Acum ocară în limba rusă suna răspicat și limpede.

— Te vei însura, ascultă-mă pe mine, ghiaur ticălos! se dezlănțuia Iskender-han. Ori te însori cu ea, ori mori!

Alex se prăbuși în genunchi și, zăcând acolo, își dori vag să fi avut un pistol. Înainte să moară l-ar fi ucis pe nemernic.

Să mor? Dumnezeuule Sfinte, îi trecu rapid prin minte. Dacă mor mama o să plângă, iar tata va fi furios că mama e nefericită.

— Destul! Încetează! Bătrân nebun ce ești! strigă el. În mormânt n-o să-i fiu de nici un folos prețioasei tale nepoate! Dă-mi voie... respiră Alex cu greutate, dându-și seama că avea niște coaste rupte, ...dă-mi voie să-ți cer permisiunea de a mă... căsători cu nepoata dumitale.

Și imediat după aceea își pierdu cunoștința.

Iskender-han își puse deoparte măciuca și ridică neglijent o mână, cu un gest poruncitor.

Doi bărbați apărură ca din senin din spatele draperiei ce ascundea o ușă.

— Duceți-l pe viitorul soț al nepoatei mele în camera lui. Va avea nevoie de odihnă pentru nunta lui de mâine.

.....

Foarte târziu în acea noapte, în apartamentul personal al lui Iskender-han fu introdus un vizitator.

— Nikki! exclamă bătrâna căpetenie, salutându-l călduros. Fii binevenit, bătrâne prieten!

— Este o plăcere să te revăd, Iskender, răspunse cu cordialitate Nikki, cei doi bărbați îmbrățișându-se cu drag.

— la loc. O să cer o sticlă de coniac Din câte-mi amintesc, asta este preferința ta. Eu am rămas tot la vinul nostru.

Se aduseră sticle și se umplură paharele, între timp cei doi bărbați depănându-și amintirile.

Nikki îl cunoscuse pe Iskender la vârsta de optsprezece ani, când venise în sud ca tânăr locotenent nesăbuit. Războinicul muntean fusese la vremea aceea un cavaler viril și îndrăzneț, de treizeci de ani, nesocotit, de o îndrăzneală nebună, și un minunat soldat și conducător.

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, Iskender rosti pe un ton calm:

— Presupun că știi că fiul tău se află aici.

— Așa am bănuț.

— Îmi pare rău, dar onoarea îmi cere să-mi fac datoria față de nepoata mea.

— Știu, răspunse calm. Și aș fi vrut să știu mai curând că era vorba de nepoata ta. Poate că aș fi făcut dreptate eu însumi. Îmi pare rău, băiatul e tânăr și încăpățânat. Duce o viață foarte independentă, iar eu înțelesesem greșit originea Zenei. Mă simt profund vinovat. A cui fiică e Zena? întrebă Nikki, fiindu-i cunoscută familia lui Iskender, deoarece cu multe prilejuri locuise în satul acestuia.

— E fiica Șuanitei, răspunse Iskender-han.

— Fiica Șuanitei?!

Zâmbind blajin, Iskender-han spuse calm:

— Nu te teme de incest în această căsătorie, prietene. Șuanita a născut-o pe fată la trei ani după ce ai plecat tu. Apropo, Lup e sănătos și zdravăn. L-am trimis în sud, să-i hărțuiască pe turci. Îți seamănă mult Nikki... ceea ce crează probleme cu soții din tabără. Toate femeile îl doresc, iar el nu ține la nici una îndeajuns de mult cât să se însoare.

— Dacă Zaida n-ar fi murit născându-l pe Lup, rosti Nikki gânditor, cu glas șoptit, poate că aș fi rămas aici. Era foarte tentant. În ultimii treizeci și patru de ani am tot dorit ca Lup să vină la St. Petersburg. A folosit în vreun scop stipendiile anuale pe care i le-am trimis?

— Ca și tatăl său, la vremea lui, pe cadouri pentru doamne.

— Ei bine, în cazul acesta n-a fost o risipă, rânji Nikki. Se va înapoia înainte de plecarea mea?

— Îi voi trimite un mesaj. Dacă va călători rapid, ar putea fi aici în două zile.

— Mi-ar plăcea să-l revăd pe Lup. Poate voi reuși să-l conving să vină cu mine într-o vizită. Asta le-ar oferi tuturor bărbaților geloși prilejul de a se mai liniști. Mai e nevoie să spun cât de ușurat mă simt că Zena nu-i copilul meu?

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Nikki. Nu ai de ce să te simți vinovat. A fost foarte fericită cu ghiaurul cu păr alb cu care s-a căsătorit. Mă întreb totuși, îl tachină Iskender-han, dacă tu ești cel care i-a format gustul pentru pielea albă. Șuamita a fost fiica mea preferată, oftă Iskender. Moartea ei m-a îndurerat profund, șopti bătrânul cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Trebuie să am grijă de binele copilei, spuse apoi revenind la realitate. Mă înțelegi, prietene? Nunta va avea loc mâine.

— Mâine. Foarte bine, replică Nikki.

.....

Când se trezi a doua zi dimineața, Alex își găsi tatăl stând lângă patul lui.

— Te afli foarte departe de St. Petersburg, remarcă el pe un ton zeflemitor.

— Am venit cu misiune din partea lui *maman*. O îngrijorezi, iar eu sunt nevoit să gonesc pe urmele tale ca s-o încredințez că ești în siguranță.

— Doar că ai ajuns prea târziu! Mă poți scoate din încurcătura asta?

Nikki scutură din cap, cu un aer grav.

— Iskender-han îmi este prieten vechi și drag. Ar fi trebuit să-mi spui că nu era vorba de o femeie de stradă. Mi-e teamă că va trebui să te însori cu Zena. Înțelegi ce-ți spun?

— Am vreo două coaste care să-mi stimuleze puterea de pricepere, bombăni Alex.

— Mă tem că nu ai de ales. E posibil ca această căsnicie să meargă bine, cine știe?! Poartă-te frumos cu ea și ai grijă de copii.

Alex încruntă sarcastic o sprânceană.

— E un sfat bun, sunt convins, replică pe un ton sec.

Capitolul 9

A doua zi, la ora trei fix, Alex aștepta, stând în picioare în sala de ceremonii. Potrivit tradiției, Zena fu luată de războinici înarmați și intră în încăperea acoperită de văluri groase. Mirii erau despărțiți printr-o perdea subțire și își țineau degetele înlănțuite în timp ce oficiantul slujbei sfinte le punea cuvenitele întrebări.

Imediat după scurta ceremonie, Zena și Alex fură despărțiți. Femeile o duseră pe Zena în camera învecinată cu apartamentul lui Alex. Acum, tradiția cerea ca Alex să întâmpine dificultăți pentru a ajunge la soția sa, astfel că la fiecare ușă îl aștepta câte o siluetă cu chipul ascuns de văluri, care îi bloca drumul. Pentru a trece mai departe, trebuia să plătească. Trecu nerăbdător prin acele furci caudine și, când ajunsese la dormitorul său, îl întâmpinară alte surprize: camera îi era onorată de o duzină de pui și de o babă. Îi plăti bătrânei ca să plece, așa cum se cuvenea, și azvârli puii pe fereastră, fără menajamente.

Apoi mireasa intră în încăperea.

— Fii atentă unde pășești, draga mea soție, mormăi Alex; nu pot garanta pentru curățenia locuinței mele.

Zena rămase stânjenită lângă ușă.

— Îmi pare rău pentru... ei bine, pentru toate.

— Ție îți pare rău! Oh, Dumnezeuule! Oricum, pot să te asigur că mie îmi pare mai rău decât ție, replică el cu grosolănie.

Privind-o, Alex văzu foarte clar teama din ochii ei. Se strădui să schițeze un zâmbet slab și bombăni în șoaptă, întinzându-i mâna:

— Nu sta acolo ca un câine bătut. Vino aici!

Îi luă mâna în mâna sa și, înainte de a-i săruta vârful degetelor, o întrebă:

— Ești sigură că asta vrei?

— Sunt sigură, răspuse Zena privindu-l cu adorație.

— În cazul acesta, draga mea... *la bine și la rău!* Ei, bine, oftă apoi, de vreme ce asta e noaptea nunții noastre, am intenția să profit de ea, cu sau fără coaste rupte. Numai că va trebui să stai deasupra. Hai, scoate-ți îmbrăcămintea, prințesa mea. Aș face-o eu, dar posibilitatea mea de mișcare este destul de limitată.

Zena își scoase veșmintele și rămase goală în mijlocul camerei, cu tălpile goale îngropate în bogatul covor oriental, picioarele ei încântător modelate înălțându-se către rotunjimile șoldurilor și mijlocului. O împlinire feminină începea să se observe pe șoldurile mai înainte băiețești. Când ea se înfioră la un moment dat în răcoarea încăperii, sânii ei plini și ispititori tremurară provocator.

— Ți-e frig, draga mea, șopti Alex. Ajută-mă să mă dezbrac și am să te încălzesc.

Zena își ajută mirele învinețit și scoase un ușor țipăt la vederea vînătăilor lui Alex.

— Ah, iubitele, exclamă ea, este cumplit! Pot face ceva prin care să te ajut? Mă simt îngrozitor de prost.

Conducând-o spre pat, Alex răspuse cu dezinvoltură:

— Am o idee.

Culcându-se cu prudență spre spate, o trase peste șoldurile lui înguste, până pe penisul său în erecție, dornic și avid, care se înălța mândru și întărit, arătându-și capul mare și stacojiu. Peste câteva clipe, totul se terminase.

— Îmi pare rău, *duška*, a trecut mult timp de ultima dată.

Zena își lăsă mâinile să alunece peste trupul lui, mângâind și sărutând fiecare centimetru din trupul lui fierbinte, și în cele din urmă îl simți cum se întărește înăuntrul ei.

Alex ridică un colț al buzelor, într-un zâmbet scurt.

— Mi se pare că simți că acum e rândul tău.

Zena dădu alene din cap, în timp ce, pe culmea desfătării, își arcuia spinarea. Când se cufundă în binecuvântatul abis de plăcere, sânii ei albi și plini se împinseră înainte, cerând să fie mângâiați. Alex frecă ușor sfârcurile tari. Zena scoase un geamăt senzual în vreme ce o dorință arzătoare îi sfâșia trupul. Apăsă cu putere în jos, înfigând țărushul iubirii în adâncul miezului ei cald. Valuri de plăcere începură să se extindă tot mai mult, intensitatea extazului ei spori lent, și o fierbințeală de nesuportat crescă înăuntrul ei, val după val, până când dulcea dorință imperioasă izbucni într-o descărcare năvalnică.

Prăbușindu-se pe pieptul lui Alex, zăcu sătulă, palpitând ușor.

După câteva clipe, Zena încercă să se ridice de pe el, dar Alex îi opri mișcarea.

— E noaptea nunții mele, scumpo, și am intenția s-o respect cum se cuvine.

O pătrunse cu blândețe, în timp ce ea ședea pe el, reținută de mâinile lui puternice. Cu un amestec

de pasiune, egoism și vag sentiment, o menținut acolo.

Acum, farmecele ei opulente îi aparțineau lui. Târfulița asta înfocată o să plătească puțin pentru constrângerea la care fusese supus, cât și pentru mușchii lui învineții și coastele lui rupte. O sili să rămână în timp ce ea avea orgasm după orgasm, mângâindu-i trupul ispititor ca să se excite el însuși de fiecare dată. Zena era uluită de asediul lui tăcut. În cele din urmă nu mai putu îndura.

— Te rog, Sacha, se rugă ea, mă dor picioarele! Sacha, te rog, dă-mi drumul!

Lacrimile îi curgeau pe obraji în tăcere. Atunci Alex îi auzi plânsul fără zgomot și încetă crudul atac la fel de brusc pe cât începuse.

O cuprinse pe Zena în brațe, efortul făcându-l să scrâșnească din dinți.

— Îmi pare rău, iubito, promit că n-o să se mai întâmple. A fost o prostie din partea mea.

Apoi căzu imediat pradă somnului și dormi ca un cruciat pe un mormânt de marmură.

Zena rămase trează, incapabilă să ignore toate aspectele formidabile ale relației și căsniciei lor. Știa doar că îl iubea pe Alex din toată inima; știa că trupul lui alături de al ei o încălzea atât fizic cât și sufletește; știa că îndrăgea copilul nenăscut ca pe un zălog al dragostei ei pentru acest bărbat nesocotit, iresponsabil și nespus de fermecător. Spera, cu un optimism pătimăș, că ei doi vor putea clădi împreună o viață plină de bucurii și mulțumire. Avea să lase viitorul să clarifice și să împace toate aceste incertitudini care o puneau pe gânduri.

În dimineața celei de-a patra zile, când se pregăteau să plece spre Podolsk, Alex și Zena se alăturară restului familiei, la micul dejun. Grupului i se adăugă un războinic înalt, brun și ars de soare, cu ochi oblici aurii, incredibil de asemănători cu ai unui lup.

Alex îi salută printr-o înclinare a capului pe toți cei aflați la masă și îi oferă un loc Zenei. Îi întinse mâna războinicului și, cu un zâmbet larg, spuse:

— Un frate vitreg, presupun. Fii binevenit în familie, deși Dumnezeu știe dacă vrei să admiți realitatea acestei rudenii.

Războinicul cu chip aspru scutură grav din cap, apoi zâmbi la rîndul său.

— Sunt foarte mulțumit de obârșia mea, frățioare. Dar vom avea timp pe drum să ne cunoaștem mai bine.

În cursul călătoriei de întoarcere la Kislovodsk, Alex și Lup se împrieteniră. După o singură noapte de odihnă la Kislovodsk, grupul își continuă drumul spre Moscova cu trenul. Zena, Bobby și Alex se înapoiară la Podolsk, iar Nikki și Lup își continuară călătoria spre St. Petersburg.

PARTEA A PATRA

Păsătorie forțată

Capitolul 1

Zena și Alex se instalară într-o aparentă liniște casnică. Alex avea față de Zena un sentiment de mândrie bărbătească, considerând-o ca pe o posesiune a sa.

Zilele treceau cu repeziciune, dispoziția lui Alex variind imprevizibil. De cele mai multe ori era mulțumit, obișnuindu-se cu schimbările intervenite în viața lui, care nu erau deloc neplăcute, dar alteori nu se împăca deloc cu noul lui statut de bărbat căsătorit. Zilele de totală libertate dispăruseră, și când se gândea la asta era cuprins de exasperare. Întotdeauna poruncise și potrivise totul după pofta lui și nu era obișnuit nici cu cea mai mică contrazicere. În săptămânile ce urmau, iritarea i se putea citi deseori pe față, când se înfuria din cauza solicitărilor suplimentare impuse de inevitabilele manevre necesare într-o casă al cărei stăpân nu mai era celibatar.

Dar apoi dispoziția i se schimba brusc, și gândurile acelea negre dispăreau. Prezența Zenei îi făcea plăcere, și ușoara proeminență a pântecului ei îi stârnea un inexplicabil sentiment de mândrie. Copilul lui creștea în ea; ideea paternității, până acum ignorată cu conștiinciozitate, constituia pentru el motiv de plăcută îngâmfare.

Zena se străduia să se acomodeze cu schimbările lui bruște de dispoziție. Rareori era nepolitică, însă din când în când apărea un dezinteres enervant, care o făcea să simtă un fior rece. Totuși, în general, o trata cu o afecțiune curtenitoare, și în rarele ocazii în care Sacha își folosea nemaipomenitul lui farmec, viața ei se apropia de perfecțiune.

Capitolul 2

Într-o seară, prințul și prințesa pleacă la Moscova, să ia parte la o serată. De cum pășiră în casa gazdelor, Alex știe că avea să fie altă noapte plicticoasă. În această „veselă” stare de spirit, își turnă un pahar de coniac și intră în sala destinată jocurilor de cărți.

Câteva ore mai târziu, apreciabil mai beat și considerabil mai bogat, Alex se lasă pe spate în fotoliul său și își slăbi cravata. Făcând semn să i se aducă încă o sticlă de coniac, începu să amestece pachetul de cărți.

Un bărbat voinic, roșu la față, care pierduse aproape continuu la o masă alăturată, spuse:

— A cui muierușcă e femeia însărcinată? Este o adevărată frumusețe, dar puțin cam greoaie pentru gustul meu.

La auzul glumei vulgare, Alex își înălță ușor sprâncenele. Fără a-și întrerupe amestecatul cărților, rosti calm:

— Doamna despre care vorbești, Kraskov, este soția mea.

— Te-ai însurat, Arcașule?! exclamă acesta surprins.

Kraskov nu era în termeni buni cu Alex încă de când o micuță și drăguță tovarășă de joacă a lui Kraskov manifestase, cu aproximativ un an în urmă, o certă preferință pentru Alex. Acesta nu refuza niciodată o dansatoare atrăgătoare, dar poate că făcând dragoste cu ea în dormitorul lui Kraskov dăduse dovadă de un dispreț imprudent față de prerogativele protectorului ei.

Abia după ce își etală cărțile câștigătoare și mătură cu mâna fisele de aur de pe masă, Alex catadicsi să răspundă:

— Nu îngădui discuții publice în legătură cu soția mea, Kraskov. Ai băut prea mult.

— Nu îngădui... nu îngădui! rosti împleticit bărbatul cel stacojiu la față, încruntându-și sprâncenele. De ce, individ arogant ce...

— Retrage-te, Felix, îl îndemnă tovarășul lui Kraskov, remarcând sclipirea de gheață din ochii lui Alex. Nu cred că ar trebui să-l ațâți pe Arcaș în seara asta.

— Ai priceput, Kraskov? îl sfidă prințul.

— Nu-ți răspund, Kuzan, mârâi Kraskov.

— Felix, se grăbi Kiril să intervină, cere-ți scuze, fir-ar să fie! În definitiv, este soția lui.

— Al dracului să fiu dacă o să-i cer scuze! protestă Kraskov mânios, chinuit încă de umilința ce-i fusese impusă prin purtarea lui Alex cu iubita lui.

— Sacha? insistă Kiril pe un ton plângăreț.

— Ah, Dumnezeule, taci, Kiril! Kraskov nu are de gând să-mi ceară scuze. Asta-i foarte bine. Nici o scuză, bravul meu mascul? întrebă cu blândețe.

— Nu, dracu' să te ia! strigă Kraskov.

— În acest caz, amice, alege-ți armele.

— Pistoale, luatare dracu'! urlă Kraskov dominat de furie.

— Așadar, pistoale. Vom lămuri lucrurile chiar acum.

Un slujitor fu trimis după pistoale, în timp ce adversarii ieșiră în noaptea cețoasă. Își scoaseră jachetele, și li se prezentară pistoalele. Aveau să stea la o distanță de douăzeci de pași, și la semnal urmau să tragă trei focuri. Dacă din trei încercări

nu era împuşcat nici unul dintre ei, problema avea să fie totuşi, considerată ca fiind rezolvată.

Se dădu semnalul. Mâna prinţului zvâcni iute în sus. Răsună o împuşcătură, aproape simultan cu o alta, ce-i răspundea.

Alex îşi coborî pistolul şi îşi scoase batista ca să oprească sângele ce începea să-i apară prin mâneca de la cămaşa de pe braţul drept. Baronul Kraskov se prăbuşi cu faţa în jos. Alex îşi luă haina şi porni înapoi spre palat.

Kiril îl ajunse din urmă.

— Trăieşte, Sacha!

— Pistoalele lui Vasili trag spre stânga, Kiril. Al dracului să fiu dacă nu-i așa! Altminteri l-aş fi ucis. Păcat!

Intrând cu paşi mari în sala de bal înaintă încet, mişcându-se cu ţinuta arogantă caracteristică lui, cu o ţigară între buze şi cu o sclipire arzându-i în adâncul ochilor.

Se lăsă să cadă, într-o poziţie dezinvoltă, alături de Zena, pe o canapea.

— Ai părul ud de ploaie, iubitele, remarcă Zena. Ai fost afară, pe o asemenea furtună? îl întrebă ea nedumerită.

— Doar pentru scurt timp, draga mea. Aerul din camera de jocuri era apăsător.

Yuri îşi făcu cu greu loc printre oaspeţi şi, îngrijorat, şopti la urechea lui Alex:

— Kiril zicea că eşti rănit.

Auzindu-l fără să vrea, Zena se făcu albă ca varul şi, aplecându-se spre soţul ei, îi ridică braţul. Mâneca de mătase a cămăşii era îmbibată de sânge, şi un pârâiaş subţire, stacojiu, picura de sub manşetă. Pe pardoseală se adunaseră nenumărate picături de sânge.

— Sacha! exclamă Zena cu glas tremurător.
Sângerezi!

— Nu e mare lucru, dar poate că ar trebui să ne luăm rămas bun de la gazda noastră. Dacă ai să-mi împrumuți batista ta, cred că aş putea opri curgerea asta stânjenitoare până ce vom ajunge la trăsura noastră.

Zena chemă un medic imediat ce ajunseră în apartamentul Kuzan-ilor. Alex era de o paloare cadaverică și fu de acord să se întindă pe pat.

— Ți-am spus și eu același lucru ca și doctorul; nu e nimic grav.

A doua zi dimineață se înapoiară la dașa. Când Zena îi puse lui Alex întrebări în legătură cu duelul, el replică scurt:

— Kraskov a avut nerușinarea să discute despre soția mea în public. Dar vreau să te anunț că refuz să mai merg la vreo petrecere plictisitoare de-acum încolo, declară Alex cu putere. Dacă ție îți place acest soi de plictiseală, te rog să te simți liberă să iei parte la ele, dar pe mine scutește-mă.

— Să înțeleg că-mi spui că ar trebui să stau acasă?

Alex sesiză ușoara răceală din tonul ei și imediat încercă să-și împace nevasta.

— Nu te supăra, draga mea. Te rog să mă ierți.

Se străduiau amândoi, dar era ca și cum comportării lor i s-ar fi pus o cătușă: două temperamente foarte independente, încăpățânate și sincere. Izbucnirea exploziei nu era decât o problemă de timp.

Capitolul 3

În următoarele câteva săptămâni Alex fu foarte ocupat. Se cufundă în treburile moșiei, încercând să ducă o viață potolită, străduindu-se să se adapteze la rutina modului de existență al unui om căsătorit. Era încordat și avea reacții bruște, în sinea lui agitându-se ca un animal în cușcă dar nerecunoscând acest lucru, nici față de el însuși.

Uneori se mai ducea la club pentru o petrecere de holtei.

Într-o seară veni acasă destul de devreme. Zena nu adormise încă.

— Unde ai fost?

— La club. Ți-am spus că o să mă duc. Și dacă te supără atât de mult, nu mă voi mai duce atât de des. Ești mulțumită?

Alex începea să se plictisească de continua nevoie a Zenei de a primi asigurări, și oricât de mult se străduia ea, nu era în stare să-și înăbușe această nevoie insistentă.

— Sunt aici, țin la tine, știi asta; altfel n-aș fi aici. Ce pot să spun mai mult? Îi explică apoi cu răbdare. M-am căsătorit cu tine. Asta nu-i de ajuns? Încheie pe un ton aspru.

— Nu știi, răspunse Zena cu tristețe, în timp ce din ochi i se revărsau lacrimi.

— Hai, *dușka*, nu mai plânge. Mergem înainte, nu-i așa? Întrebă Alex, alintând-o.

Întinse mâna și-i ridică bărbia, silindu-i ochii albaștri și plini de lacrimi să se uite într-ai săi. Drept

răspuns, Zena dădu din cap, înăbușindu-și imboldul de a se văita susținând că mersul înainte nu era de ajuns.

— Nu aștepta prea mult de la mine, copilă, rosti Alex cu blândețe. S-ar putea să nu mă dovedesc a fi la înălțime.

Capitolul 4

Fratele lui Yuri urma să plece pentru un post de guvernator într-o provincie răsăriteană. Festivitățile organizate pentru a-i ura drum bun erau planificate să aibă loc la sfârșitul săptămânii, și firește, Alex fu invitat. Petrecerea urmărea tipicul obișnuit: lăzi de șampanie, jocuri cu mize mari și o mulțime de târfe și dansatoare țigănci.

Cu toate că le ignoră toată seara pe femei, bând în schimb vârtos, o frumoasă dansatoare țigancă se apropie unduindu-se, i se așează pe genunchi și îl sărută îndelung și seducător.

Alex îi desprinse cu blândețe brațele încolăcite în jurul gâtului său, iar drăguța ispititoare brună îl privi uluită, deoarece în poziția în care ședea ea era foarte evident că pe chipeșul domn o interesa prezența ei.

Uimit, Yuri înălță o sprânceană.

— Nimeni nu se așteaptă ca tu să trăiești ca un călugăr doar pentru că ești însurat. Sau stabilești o nouă modă? îl tachină el.

Se gândi să încerce să-i explice lui Yuri, ai cărui ochi amuzați îl priveau cu simpatie, dar nu putea.

Așa că drept răspuns răcni să i se aducă încă o sticlă de șampanie.

Peste câteva ore Alex sosi acasă, pe trei sferturi beat și simțindu-se ca un martir.

Intrând în dormitor cu mai puțină delicatețe decât de obicei, își izbi cizmele de marginea mesei de toaletă, răsturnă un scaun și își juli fluierul piciorului. Faptul de a slobozi cu glas tare un șir de

înjurături îl ajută să-și domolească durerea, dar avu ca efect și trezirea Zenei.

— Cât e ceasul? întrebă Zena în șoaptă, încă pe jumătate adormită.

— Dumnezeule, de unde să știu? Aici e al dracului de întuneric și tocmai am fost cât pe-aci să mă sinucid.

— Dacă n-ai fi atât de beat, n-ai cădea peste mobile, îl mustră Zena, când duhoarea grea de alcool se răspândește în încăperea.

— Nu sunt beat! Niciodată nu mă îmbăt!

— Nu zbiera! spuse Zena.

— Nu zbier! urlă Alex.

Când Alex se apropie, un miros pătrunzător de trandafiri pătrunse în nările Zenei.

— De când obișnuiesc prietenii tăi să folosească parfum de trandafiri?

— Dă-mi voie, doamnă, să te sfătuiesc să nu-mi faci reproșuri. În clipa asta nu garantez că n-o să-mi ies din fire, rosti Alex cu un calm primejdios.

Privirile Zenei se îngustară când zăriră urmele de ruj de pe gâtul lui.

— Sper că ți-a plăcut să te dai tumba cu târfa aia! scuipe ea cuvintele, ignorându-i sfatul. Pe viitor aș aprecia dacă ai fi puțin mai discret în privința cocotelor tale. Dacă trebuie neapărat, rămâi în oraș peste noapte.

— Ascultă la mine, căteia ce ești, explodează Alex, nu-mi spune că n-am încercat. În seara asta am refuzat-o pe cea mai dulce frumusețe și m-am făcut de râs în fața prietenilor mei. Și tot ce capăt acum sunt niște insulte. Dacă asta e singura apreciere a eforturilor mele, aș fi putut tot atât de bine s-o călăresc pe târfa aia și să-mi fac o plăcere. Și, în

fond, nu văd de ce ești nemulțumită; ai obținut ce urmăreai. M-am însurat cu tine. Dar n-o să pui mâna și pe afurisitul meu de suflet, fiindcă asta nu figurează în contract. Un contract în urma căruia, dacă nu aș fi fost de acord, acum aș fi fost mort, ripostă el aspru.

— Nu ții deloc la mine, nu-i așa?

— Sincer să fiu, draga mea, în clipa asta nu.

Se priviră sfidător și orice prefăcătorie și ipocrizie fu înlăturată: erau adversari.

— În cazul acesta plec, naiba să te ia!

— Și unde își propune *madame* să se ducă de astă-dată? întrebă Alex cu o politețe studiată. Dumnezeule Sfinte, bombăni, nu o lua de la capăt! Te-am avertizat și știai foarte bine că te legi de un ticălos. Nu poți să fugi de-acasă ori de câte ori lucrurile nu merg cum trebuie.

— Cum trebuie? repetă Zena, râzând amar. Există măcar ceva care să fie cum trebuie?

— Ah, sufletul romantic al femeii care caută veșnic perfecțiunea! Numără-ți avantajele, drăguțol! adăugă, privind-o cu sălbăticie printre pleoapele îngustate. Ești cu mult peste condiția ta socială, și consolează-te cu gândul că ai scăpat de pipăielile libidinoase ale generalului Skoblov.

— Nu pot spune că pipăielile tale mi se par mai ușor de înghițit!

— Fii incredințată, *madame*, șuieră Alex glacial, că nu vei mai fi nevoită să le suportți.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță se răsuci și spuse:

— Câteva zile voi fi la clubul din Moscova. Transmite-i lui Bobby că-i voi aduce o jucărie nouă.

Apoi deschise ușa și părăsi încăperea.

Capitolul 5

Zena se prăbuși pe pernă cu sufletul pustiit. Castelul ei clădit din nori se risipise. Nu mai avea rost să se înșele singură. Faptul că-l iubea era numai nenorocirea ei și nu putea duce o căsnicie de conveniență pentru că-l iubea enorm.

Va trebui să plec.

În dimineața următoare, Ivan se ocupă de pregătirile necesare. Zena îi spuse simplu, că ea și Bobby se duceau în vizită la bunicul ei.

Pe măsură ce mânia din noaptea precedentă se risipea, pe Zena o cuprindea o teamă înnebunitoare. *Cum o să trăiesc fără el? Oj, Doamne, Sacha. De ce nu mă poți iubi?! strigă din adâncurile chinuite ale sufletului ei. Nu vreau să plec de lângă tine, nu vreau! Am să-i scriu, se hotărî ea. Cu toate că dacă aș avea cât de puțină mândrie — își spuse privind fix foaia albă de hârtie — nici măcar nu m-aș mai gândi la el.*

Dar în minte i se ivi imaginea siluetei lui înalte și, cu un suspin, se așeză la masă și scrise rapid biletul. Era o sinceră declarație de iubire și exprimarea dorințelor ei de a avea un viitor împreună. Înainte de a-i slăbi curajul, îl expedie printr-un mesager cu inima plină de speranță.

Târziu în aceeași după-amiază, când umbrele lungi ale înserării se strecurară în camera de zi, optimismul Zenei dispăruse. Luă o cină ușoară împreună cu Bobby și se culcară.

Dar somnul o ocoli multă vreme și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

Biletul cu pricina fu livrat prompt de către mesager la club. În timp ce comisionarul îl întreba pe portar încotro se afla camera prințului Alexander, baronul Mațenov trecu prin apropiere.

— Prințul Kuzan? Îl cauți pe Arcaș? Îi duc eu mesajul; tocmai la el mă duc.

Azvârlindu-i mesagerului o rublă de argint, primi plicul și porni cu el în sus pe scări.

Baronul bătu în ușa lui Alex. Ciocănind din nou și neprimind răspuns, trase concluzia că Arcașul fie încă mai dormea, fie se distra cu una dintre târfele țigănci. Băgând plicul în buzunarul hainei, se hotărî să i-l dea lui Sacha mai târziu.

În momentul acela interveni mâna sorții. În drum spre propria cameră, baronul Mațenov fu oprit de vărul său, cu vești atât proaste cât și bune. Bătrânul baron Mațenov, de care fiul se înstrăinase de mai mulți ani, murise de curând și, în mod providențial, nu îl dezmoștenise pe scandalosul său fiu. Baronul porni repede spre moșia sa și astfel, tandra declarație a Zenei avu o altă destinație decât cea dorită de ea.

Alex dormi cât fu ziua de lungă, trezindu-se abia seara și pregătindu-se pentru cină. Alungă iritat gândurile care îi reveneau insistente în legătură cu Zena și se decise că, dacă avea s-o reîntâlnească pe țigăncușa aceea fierbinte, de data aceasta va face el avansurile.

Petrecu seara într-o atmosferă de voieșie, într-o sufragerie intimă de la etajul restaurantului „Iar”. Mâncarea era minunată, pivnițele restaurantului în afara oricărei critici, și afurisitul de Yuri o găsisse pe pisicuță.

Deocamdată, atrăgătoarea țigancă stătea pe masă chiar în fața lui Alex, cu picioarele călare pe umerii lui. El își lua desertul.

Alex își petrecu noaptea într-un cort țigănesc din inima orașului, și când ieși în sfârșit de pe strada îngustă și mizeră, soarele aproape apunea din nou. Era groaznic de obosit, prea obosit ca să facă față unei discuții între soți.

Se hotărî să doarmă la club și să se înapoieze acasă abia a doua zi.

.....

În dimineața următoare, în vreme ce Alex călătorea fără grabă pe drumul liniștit ce ducea spre casă, o tânără femeie înlăcrimată, însoțită de un băiețel, urca în trenul către Varșovia. Era epuizată, iar inima îi era frântă. Nu-i mai rămăsese decât să piece, cât mai departe de bărbatul care-i zdrobise sufletul!

Zena alesese ca destinație Nisa. Acolo, iarna era cald — atmosfera potrivită pentru copilul ei care avea să se nască în octombrie. Climatul temperat avea să fie sănătos pentru un bebeluș, în primele sale luni de viață. Nisa mai avea și avantajul de a se afla la o mare depărtare de Sacha. Un alt considerent îl constituia faptul că în orașul mediteranean exista o mare colonie rusă, deoarece apropierea de Monte Carlo era convenabilă. Dacă putea vedea din când în când compatrioți, nu avea să-i fie atât de dor de casă.

În timp ce trenul înainta prin ținuturile cu dealuri line, ochii ei se fixau fără să vadă asupra peisajului vărațic. Prin minte îi treceau iar și iar gânduri dure-roase legate de dragostea ei nedorită pentru Sacha. Se îneca într-un vârtej de umilință și respingere. Nu fusese decât încă una dintr-un lung șir de musafire, una care durase puțin mai mult decât de obicei și

care pleca ducând cu sine povara suplimentară a copilului nedorit al prințului. Lui nu-i păsa nici de copil îndeajuns cât să răspundă la biletul ei.

Încetează cu plânsul și nu-ți mai jeli soarta, își poruncea cu asprime. Vei avea de îngrijit încă un copil pe lângă Bobby.

Când gândurile îi zburau în această direcție, redevenea aproape voioasă, și împletea visuri de fericire în legătură cu ea, cu Bobby și cu copilul, trăind în pace în plăcutul climat cald al Nisei. Aveau să supraviețuiască destul de bine, cel puțin o vreme. Luase cu ea toate bijuteriile pe care i le dăruise Sacha. Când vor fi vândute la Nisa, aveau să-i asigure o viață confortabilă o bună bucată de timp.

Capitolul 6

Alex sosi la dașă pe la vremea prânzului. Intrând în micul salon din aripa apuseană, se aștepta să-i găsească pe Zena și pe Bobby stând la masă. Cum acolo nu văzu pe nimeni, se întoarse ca să afle de la vreun slujitor unde se aflau. Ușor mirat, constată că prin preajmă nu era nici un slujitor. O asemenea împrejurare era atât de neobișnuită încât deveni vag nelinițit, amintindu-și și felul ciudat în care fusese întâmpinat de Trevor la ușa principală.

— Unde dracu' sunt cu toții? răcni prințul cu un glas care răsună pe cele trei caturi ale dașei.

Rămase în picioare în pragul salonului, așteptând și încredințat că gospodăria lui se fălea cu un număr suficient de slujitori pentru a-l îndreptăți să spere vreun răspuns. Ivan apăru rapid din camera sa, situată în partea din spate a casei.

— Unde sunt cu toții? repetă Alex mirat.

Ivan țuguie o clipă buzele, apoi își luă inima în dinți.

— Te evită, răspunse calm.

— De ce? întrebă prințul, bănuitor. Zena se simte bine?

În timpul sarcinilor, lucrurile puteau să meargă prost. *Dumnezeule, oare pățise ceva?*

— Așa cred. Nu sunt sigur.

— Așa crezi? Ce vrei să spui?

— Nu este aici, Sacha. A plecat acum două zile cu Bobby și a spus că se duce la bunicul ei. Vladimir a dus-o cu trăsura la „Hotel d'Angleterre“.

— A plecat?! exclamă Alex, nevenindu-i să creadă. Ticăloasa! izbucni el. Mulțumesc, Ivan, zise

el, încercând să-și înfrâneze mânia. Spune-le celorlalți că pot ieși la vedere. N-o să cadă capul nimă-nui. Și trimite-mi niște coniac în camera mea.

După ce intră în apartamentul lor, caută cu grijă în toate locurile în care ar fi putut să fie lăsat vreun bilet. Nici unul. Ar fi fost un gest frumos din partea ticăloasei mici să fi lăsat măcar un rând sau două.

Și cu asta gata cu ideile lui despre o înțelegere între soți și o conviețuire armonioasă.

Dacă Zena avea să fie atât de copilăroasă încât să fugă de acasă ori de câte ori se certau violent, atunci naiba s-o ia, n-avea decât să plece. Știa unde se afla el. Când va considera că e pregătită, putea să se înapoieze.

O ușoară bătaie în ușă anunță sosirea coniacului. Alex, tolănit într-un fotoliu, lângă foc, o cântări din ochi, printre pleoapele lăsate, pe tânăra brună care-i adusese coniacul.

— Ești nouă, nu-i așa? o întrebă alene. Vino aici. Cum te cheamă?

— Sofia, excelența voastră, răspuse ea schițând o reverență drăguță.

— Sofia, rosti Alex cu blândețe, de ce nu te dezbraci?

Din nefericire, sărmana Sofia nu avu decât o noapte pentru a-și demonstra supunerea și devotamentul, deoarece în dimineața următoare, prințul plecă la St. Petersburg.

Capitolul 7

'Nefiind omul care să stea indispus sau de unul singur, Alex decise că o înapoiere la St. Petersburg era tocmai ce-i trebuia.

În seara aceea păși devreme în salonul fermecător, se lăsă să cadă leneș într-un fotoliu și observă mirarea familiei sale.

— Oare fiul rătăcitor nu mai e primit cu bucurie? remarcă pe un ton sarcastic.

Alisa se apropie într-un nor de parfum de crini și-și îmbrățișă cu căldură fiul cel mai vârstnic. Alex închise o clipă ochii — parfumul acela care era întotdeauna legat de prezența mamei lui îi dădea un sentiment de siguranță.

— Sacha, dragul meu! murmură ea lângă obrazul lui. Suntem foarte bucuroși că te vedem.

— Îți mulțumesc, *maman*.

Își ridică ochii spre mama lui, și ea se îngrozi de sclipirea amară ce strălucea în adâncul ochilor căprui-aurii.

— Unde sunt Zena și Bobby? se interesă Alisa.

— Au plecat în vizită la bunicul ei.

— Fiind gravidă în șase luni? remarcă sceptic Nikki, dintr-un fotoliu de lângă fereastră.

— Din câte se pare îi era dor de el, replică Alex pe un ton răstit.

— Când o aștepți să se întoarcă? întrebă sora lui, Katelina.

Împreună cu cei doi copii, locuia în palatul de pe cheiul Nevei cât timp soțul ei se afla în Europa.

Cu un efort teribil, Alex se sili să-și păstreze obișnuita expresie indiferentă.

— N-a spus, răspunse el calm. Am timp să mă schimb înainte de cină? Întrebă repede, punând capăt discuției despre absența soției sale.

— Desigur, dragă, zise Alisa. Nu te grăbi.

Alex ieși din salon, și Alisa ridică mâna cu un gest de reproș, oprind remarca fără îndoială caustică pe care Nikki era cât pe-acum să-o facă.

— Te rog, Nikki, ai răbdare cu el, îi zise îngrijorată. La vârsta lui nu este ușor să te căsătorești cu forța.

— Tu ar trebui să știi bine asta, tată, îl tachină Katelina, ochii sclipindu-i amuzați.

— la vezi, Katelina! o mustră Nikki.

Dar supărarea îi era simulată, deoarece o adora pe această frumoasă fiică, care îi amintea atât de izbitor de mama ei, în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Lăsând gluma la o parte, interveni Alisa, Katelina are dreptate. Te rog, fără remarci usturătoare. Vom afla în curând ce s-a întâmplat. Îți poți da seama că este necăjit și încordat. Vom avea o cină liniștită în seara asta, da? Te rog, dragă!

— Desigur, iubito. Ai dreptate. Îmi voi reține observațiile și vom discuta despre vreme. Vezi cât de înțelegător pot să fiu?

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce se servea primul fel, Alex se uita fix, cu lingura de supă rămasă la jumătatea drumului spre gură, când îl auzi pe tatăl său spunând pe un ton inexpresiv:

— Nu crezi că în ultimele zile vremea a fost extrem de plăcută, Sacha?

Fiindcă nu primi nici un răspuns, în afara privirii fixe, Nikki adăugă, ca un soi de explicație:

— Eu unul consider că serile calde, de vară, sunt foarte potrivite pentru o plimbare.

Alex fu salvat din nedumerirea sa de chicotitul ușor al glasului pițigăiat al Nataliei, care declară, fără a i se adresa nimănui anume:

— Ei bine, mie îmi plac serile lungi de vară, fiindcă nu trebuie să mă mai culc devreme. Doica nu-mi poate spune că-i târziu, dacă afară e încă lumină.

— Bunicule, vrei să ne duci iar la promontoriu în seara asta? întrebă fiul Katelinei, un băiat blond, înalt și serios, în vârstă de opt ani.

— Te rog, te rog! își adăugă cererii glasul subțirel al surorii lui de patru ani.

— De acord, încuviință imediat bunicul Nikki, dar numai dacă făgăduiți să nu aruncați cu broaște în doamne. Nu mai pot fugi așa de repede ca pe vremuri, rosti el cu un zâmbet ironic.

— Gheorghi și Valentin sunt amândoi la Paris? vru Alex să știe, remarcând absența fraților săi.

— Doar Gheorghi, explică Nikki. Valentin este încă prea tânăr ca să se ocupe de... ăă... învățatură. Se pare că lui Gheorghi îi plac unele din vechile tale distracții de la Paris, continuă Nikki pe un ton sec. A făcut cunoștință cu nepoata lui Honorée Constance și deocamdată nu poate fi convins să se înapoieze acasă. După cum se prezintă situația, familia se așteaptă să-și repete lovitura financiară, murmură Nikki în mod greu de înțeles.

Alex îi aruncă tatălui său o privire rapidă, de avertizare, deoarece împrejurările aranjamentului său financiar cu Honorée Constance fuseseră ținute secret față de mama sa.

Alisa înțelegea greșit obiceiul bărbătesc de a le plăti pe metresele la care renunțai. Asta nu pentru

că ar fi fost împotriva unei compensații, ci doar că nu accepta dezinvoltura cu care își rezolvau bărbații legăturile, considerând o totală lipsă de sensibilitate că banii erau o recompensă potrivită pentru o inimă zdrobită. Sufletului ei romantic îi repugna o indiferență atât de nonșalantă.

— Dacă nepoata este tot atât de amabilă ca Honorée, averea familiei este asigurată, replică Alex cu blândețe. Unde este Valentin? Întrebă apoi, vrând să schimbe subiectul.

— La „Mon Plaisir“, răspunse Nikki, cu Yukko. Când am fost acolo, acum o săptămână, era teribil de bronzat și în mod clar deloc dornic să revină la plictiseala vieții de oraș. Sub instructajul lui Yukko e pe cale să devină un adevărat expert în materie de cai.

— Lup unde este? Întrebă deodată Alex, amintindu-și de vizita pe care avusese intenția s-o facă fratelui său vitreg. Mă așteptam să-l găsec aici.

Ochii mamei sale îi căutară pe ai lui Nikki, iar Katelina roși ca focul.

Tușind ușor, Nikki își căuta cuvintele:

— Și el... ăă... a plecat la „Mon Plaisir“, pentru o săptămână, două. Se va întoarce în curând.

— Când? dori Alex să afle cu exactitate, vrând să cunoască mai bine un frate atât de interesant.

— Peste câteva zile. Depinde de cât noroc are la pescuit.

— Sau de când i se va calma enervarea, interveni cu nevinovăție Natalia. Doamne, că tare supărat mai era când a plecat!

Sprâncenele lui Alex se înălțară.

— Supărat din ce cauză?

— Din câte se pare, a moștenit firea destul de nechibzuită a Kuzan-ilor, răspunse Nikki glacial. Lup

dorea ceva ce nu putea să aibă, atâta tot. Se va calma și va reveni. Nu vom mai discuta despre asta. O supără pe *maman*. Și, domnișoară — i se adresează cu severitate Nataliei — ți-aș mulțumi dacă ți-ai îmbunătăți manierele. Auzul tău prea ascuțit ți-ar putea aduce necazuri.

— Da, tată, încuviință Natalia supusă, cumișită pentru moment.

Subiectul fiind astfel închis, Alex își propuse s-o sondeze pe Natalia mai târziu.

— Cred că mă voi duce să văd ce se mai întâmplă pe la club. Să nu mă așteptați, zise Alex cu un zâmbet larg și ușor ironic, ridicându-se de la masă.

Mult mai târziu în acea seară, Nikki și Alisa se pregăteau de culcare. Alisa își peria părul în fața măsuței de toaletă și întâlnește privirea lui Nikki în oglindă.

— Ce-o să facem, Nikki? Doi dintre ei sunt plecați din oraș. Cu firea sălbatică a lui Sacha și a lui Lup, scandalurile vor fi catastrofale, se vaită ea. Lup singur și era destul, iar acum Sacha. Băiatul e pornit, Nikki. Iar scandalul cu Kraskov abia s-a potolit. Oricum, slavă Domnului că n-a murit. Și pe urmă Lup cu Katelina. Curtea pe care i-a făcut-o a tulburat-o profund. Ea i-a fost întotdeauna credincioasă lui Stepan.

În acest punct al convorbirii, ochii lui Nikki se îngustară, cu o expresie posomorâtă, deoarece poveștile despre purtarea aventuroasă a soțului Katelinei erau nenumărate. *Dacă totuși Katelina și-ar da acordul — gândea Nikki amenințător — m-aș ocupa de soțul acela al ei așa cum merită.*

— O să rezolvăm noi și problemele astea, iubito. Acum vino cu mine la culcare.

Petrecându-și mâna peste rotunjimile acoperite de mătase ale mijlocului ei, murmură cu glas nespus de dulce:

— Cum se face că de când te-am cunoscut, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, nu ai adăugat nici măcar un centimetru la formele tale?

Alisa se ridică în picioare, îi înconjură gâtul cu brațele și răspunse în șoaptă:

— Asta pentru că cinci zile pe săptămână fac foamea ca să rămân zveltă pentru tine, afemeiatule!

— Ah, asta-i ceea ce-mi place să aud! exclamă el rânjind. O soție care-și cunoaște datoria!

Capitolul 8

A doua zi după revenirea lui Alex la St. Petersburg, polița șemineului din dormitorul lui era plină de scrisorele dulci, parfumate și în culori pastelate, ce aminteau de vremurile în care fusese holtei. Purtarea lui din prima noapte le încredințase pe toate femeile interesate că Alex reintrase în circulație. În noaptea aceea, ochii tuturor femeilor îl urmăriseră pe răsfățatul iubit al societății din St. Petersburg, care-și revendica din nou locul.

În acea primă seară de după înapoierea sa, Alex acceptă cu grație, din partea a șase dintre fostele sale iubite, invitația de a reînnoi o veche prietenie. Toate doamnele drăguțe din lumea bună „torceau” în jurul lui ca un grup de cadâne dintr-un harem, rivalizând între ele pentru poziția de favorită, și în adâncul ochilor lui cinici licărea o scânteiere amuzată. Alex flirta cu ele într-un mod ce friza insolența, dar ele păreau încântate. Prințul avea nevoie de distracții; se plictisise de fidelitatea casnică. Dacă soția te părăsește, ce mai puteai face? Nu el îndruma mâna soției.

După o săptămână, în cluburi se făceau pariuri pe cât de lungă va fi perioada de timp în care Arcașul va fi în stare să reziste la înspăimântătorul ritm de viață pe care și-l impunea. Un astfel de comportament cu greu putea să treacă neobservat, și în câteva zile șoaptele se amplificară. Căsătorit de trei luni și deja își alungase soția. Asta dezmințea vechiul dicton că un desfrânat reformat devenea cel mai bun soț. Limbile își dădeau drumul și

întregul St. Petersburg urmărea desfășurarea lucrurilor, așteptând să vadă dacă ea va fi înlocuită de cineva.

Lup se înapoiase cu trei zile în urmă, și acum, chipeșii frați vitregi încercau aproape sistematic să dăruiască prin budoare, de-a lungul și de-a latul orașului, binefacerile virilității lor atât de atrăgătoare.

Dar erau multe nopți în care Sacha se întorcea acasă și, decât să caute consolarea patului, era mai degrabă înclinat să umble încolo și încoace pe terasa din fața apartamentului său. Existau temeri serioase în privința dispozițiilor sufletești ale lui Sacha, dar în majoritatea timpului se comporta normal, nefăcând niciodată referiri la absența prelungită a soției sale.

Într-o după-amiază, Alex și Yuri jucau biliard când Lup ieșise pe furiș ca s-o viziteze pe Katelina. Acum cei doi se aflau împreună cu copiii în grădină, unde Lup îl învăța pe fiul ei, Alioșa, cum să recunoască originea unei urme de pași prin iarbă.

Katelina și fiica ei, Elisabeta, stăteau culcate pe gazonul verde și urmăreau lecția. Când Lup era în toanele lui cele mai fermecătoare, era irezistibil. De când se întorsese, se purtase față de Katelina cu o politețe ireproșabilă, nedepășind niciodată limitele prieteniei. Frustrarea și încordarea la care era supus astfel îndrăznețul cavalier muntean pe durata zilei, prin curtarea nevinovată a Katelinei, își căutau o ușurare în timpul nopții, prin trecerea lui nechibzuită dintr-un dormitor într-altul.

— E clar că Lup îi acordă foarte multă atenție Katelinei, spuse Yuri. Ce zici de asta?

Alex înălță din umeri.

— Ochii ei sunt roșii tot timpul; probabil e vorba de iubire. Natalia mi-a destăinuit că în urmă cu câteva săptămâni Lup și Katelina au avut o ceartă teribilă. Se pare că soră-mea consideră că trebuie să-i fie credincioasă soțului ei. Și lui Lup îi e greu să priceapă asta. Dar se pare că s-a împăcat cu ideea, cel puțin aparent.

— Mă mir că, având un asemenea soț, Katelina se simte obligată să-i fie fidelă. Brazda pe care-o taie în rândul doamnelor este aproape tot atât de discretă ca a ta. De ce îndură asta? Tatăl tău i-ar putea aranja un divorț în câteva zile.

— Katelina are convingerea greșită că ei doi trebuie să rămână împreună — iartă-mi formula răsuflată — pentru binele copiilor. Se poate vedea că n-are în vene nici o picătură de sânge de-al Kuzan-ilor. Tatăl Katerinei era, din câte am înțeles, un negustor bătrân și bogat, de care nimeni nu-și mai amintește. Katelina avea doar cinci ani când s-au căsătorit părinții mei și când a adoptat-o tata. Și dacă vrei să afli părerea mea, purtarea ei este al dracului de conservatoare.

— Apropo, că veni vorba de principii conservatoare, ce crezi despre domnișoara Katerina Feodovna Riminski? O femeie uimitor de fermecătoare, nu-i așa?

— Absolut, dar puțin cam prea puritană pentru gustul meu.

— Nu-i numai puritană, ci și o cetate de necucerit, prietene!

— Glumești, desigur! De necucerit, pe dracu'! Însăși această sfidare, prietene Yuri, te face să dorești s-o lași gravidă pe femeiușcă, măcar și

numai pentru a demonstra cât de nefondată este această idee prostească.

— Încerci să-mi spui ceva, Sacha? îl tachină Yuri, trăgămându-și vorbele cu o intenție rafinată.

— Două zile, Yuri, rosti Alex cu nonșalanță, nu mai mult. Și o voi face la tine acasă, ca să nu existe motiv de îndoială.

— Ți, ți! O purtare extrem de nepotrivită pentru un gentleman, chiar și din partea ta, Sacha.

— Nu-mi ține mie predici, Yuri. Pariezi? Două mii de ruble că pot cuceri cetatea în două zile!

— Ești un ticălos, să știi! declară Yuri.

Alex își privi prietenul în ochi și izbucni în râs, iar Yuri înțelese dintr-o dată cât însemnau pentru el toate femeile ușoare de neam nobil.

— Mi s-au acordat epitete și mai rele, dragă prietene, replică Alex rânjind. Sunt absolut imun. Îți spun că e inutil să faci apel la sentimentele mele de decență și cavalerism. Deocamdată sunt lipsit de așa ceva. Mi le-am folosit până la ultima fărâmă adorând-o pe nerecunoscătoarea mea soție, care a considerat că-i nimerit să zboare din cuib, cum se spune, fără nici un cuvânt explicativ.

În timp ce vorbea ochii i se îngustară, iar gura îi deveni o linie dreaptă, posomorâtă. Vreme de câteva clipe păru cufundat în propriile-i gânduri. Scutură din umeri ca pentru a-și alunga cugetările și zâmbetul cinic îi reapăru.

— Ai grijă să se pună așternuturi curate pe patul tău, Yuri!

În seara aceea, puritana domnișoară Katerina Riminski fu ținta unor măguliri nemaipomenit de plăcute și revoltător de senzualé. Alex dansă cu ea de mai multe ori și, la sfârșitul serii, trupul tinerei

pe de-a-htregul fascinate fremăta puternic de o așteptare plină de emoție. O dorință până acum necunoscută, de a fi mângâiată într-un mod intim, invadează mintea pioasei și feciorelnicei domnișoare Riminski.

În seara următoare, Alex sosi în mod intenționat târziu la balul la care domnișoara Riminski menționase că avea să ia parte. Niciodată nu era rentabil să pari prea nerăbdător.

Străbătu cu nonșalanță imensa sală și, când ajunsese lângă ea, fără a o invita, o trase pe încântătoarea domnișoară spre el și se avântă împreună cu ea prin mulțimea de dansatori. Se aplecă spre ea și-i murmură ispititor la ureche într-o șoaptă fierbinte:

— Păr negru și o piele albă ca laptele, Kate — o combinație minunată!

În timp ce o rotea cu îndemănare, alunecând fără efort în jurul camerei, mâna lui Alex, pusă pe mijlocul ei subțire, alunecă în jos, de-a lungul spatelui. Exercițând o foarte ușoară apăsare, o trase pe frumoasa Kate aproape de penisul său în erecție. Ochii de un verde închis se înălțară spre ai lui, și prințul, un vânător cu experiență, văzu în ei încuviințarea și zâmbi. Domnișoara Riminski se lipi de pieptul lui lat, în timp ce Alex manevra să se apropie împreună cu ea de mica ușă laterală, în dreptul căreia aștepta trăsura lui.

Un sfert de oră mai târziu, o tânără pereche foarte înfierbântată și agitată urcă în fugă scara ce ducea spre elegantul apartament al lui Yuri.

În timp ce Alex o dezbrăca în grabă pe cumplit de tulburata tânără, o tresărire a conștiinței își arată capul inutil. Alex bombăni în sinea lui:

Dumnezeule mare, mi acum!

În trăsura cu care veniseră, mâna lui se strecurase sub fusta domnișoarei Riminski, și el constata-se că ea era umedă și încinsă, arzând de dorința să fie f... Abia aștepta să intre în ea; nu de conștiință avea nevoie acum.

La dracu! Nu poți pătrunde cu forța o p... atât de umedă ca asta. Orice prost ar ști așa ceva.

Stând culcată alături de el, tânăra Kate se freca de el cu o ardoare tumultuoasă, atingându-i cu timiditate penisul întărit și vibrant. Simțindu-se puțin vinovat, Alex îi ridică bărbia în așa fel încât să-l privească în ochi și o întrebă:

— Ești conștientă de ceea ce faci, Kate? În curând nu vei mai putea da înapoi. Ești sigură?

Nu știa de ce, dar avea nevoie de asentimentul ei.

— O, da, Alex, strigă ea cu ardoare.

Rostogolindu-se deasupra ei, se cutremură ușurat când o pătrunse prima oară și apoi se împinse cu putere ca să străpungă și să se cufunde în intrarea virginală, îngustă și umedă.

Câteva ore mai târziu, domnișoara Riminski își împreună brațele albe ca laptele pe după gâtul lui Alex și spuse:

— Va trebui să vii să-i cunoști pe mama și pe tata.

— I-am cunoscut, draga mea, și o găsesc mult mai încântătoare pe fiica lor. Scutește-mă de această obligație; oricum, un bărbat căsătorit nu este tocmai ceea ce consideră ei ca fiind o partidă potrivită, replică el cu o neobișnuită sinceritate.

Drept răspuns la grosolana aluzie la situația lui familială, domnișoara Riminski schiță o grimasă de dezgust.

— Puah! Presupun că ai dreptate. În cazul acesta te mai pot întâlni uneori aici?

— Desigur, scumpo. Trebuie doar să-mi trimiți un bilet.

Domnișoara Riminski, plăcut satisfăcută, se agăță de brațul prințului când el o însoțește înapoi, în sala de bal. Ajungând în fața mătușii domnișoarei, Alex se înclină politicos și spuse:

— Îmi dați voie, doamnă Katernova, s-o înapoiez grijii dumneavoastră pe domnișoara Riminski?

Întorcându-se către Kate, făcu o plecăciune adâncă și-i sărută mâna.

— Mulțumirile mele, domnișoară Riminski, pentru plăcuta dumneavoastră companie.

Cu aceste cuvinte succinte, o părăsi pe tână domnișoară, plecând în căutarea lui Yuri. Îl găsi în camera destinată jocurilor de cărți. Tolănindu-se într-un fotoliu liber, Alex rosti alene:

— Dă-mi și mie cărți!

În timp ce Yuri împărțea cărțile, îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare.

— Ei?

— Dragul meu Yuri, aș putea fi eu atât de neîndemânatic încât să dau greș? Îmi datorezi două mii de ruble!

Dar acum, când totul se terminase, deși frumoasa fată constituise o diversivă plăcută, Alex rămăsese cu aceeași veche nemulțumire. Orice femeie nu era decât o jucărie, iar el nu era deloc mulțumit.

La aceeași petrecere, într-un alcov retras, Lup stătea în fața Katelinei, ținându-i foarte tandru mâinile în mâinile lui.

— Mă faci să înnebunesc, draga mea. Nu vrei să uiți măcar o clipă îndatoririle tale de soție?

Se aplecă spre ea, pentru a-i atinge ușor cu gura buzele de un roz pal, și ea închise ochii vreme de o secundă, simțind cum un fior de dorință îi sfâșia trupul.

— Cât timp vei mai putea să mă ții la distanță, micuțo? Cât?

Lăsând să-i scape un ușor suspin prin care se recunoștea învins, își strecură mâinile în jurul mijlocului ei și o trase în brațele lui într-o îmbrățișare arzătoare.

Oare va încrimi în brațele mele, sau se va preda?

Trupul ei tremura, respirația îi era neregulată și apoi, cu un suspin neajutorat, capul Katelinei se rezemă de pieptul lui, și mâinile ei mici se strecurară în jurul spatelui lat al lui Lup.

În fine, mă primește!

Contemplând răsplata pe care o râvnea cu atâta dor, inima începu să-i bată cu putere, cuprinsă de o bruscă exaltare.

— În noaptea asta, iubita mea, în noaptea asta vei fi a mea! șopti el răgușit.

În acest adăpost intim și încântător de adevărată pasiune, în aerul înmiresmat de trandafiri înfloriți, pătrunse un intrus. Aristocratul înalt și zvelt, cu păr castaniu-roșcat, cu ochi cenușii, reci, și cu buze arcuite într-un zâmbet disprețuitor își exprimă speranța că soției sale îi plăcea petrecerea.

La auzul binecunoscutului glas ironic, Katelina îngheță, iar Lup văzu licărirea de teamă din ochii ei violeți și se ridică brusc în picioare, ca o reacție inconștientă de apărare.

Katelina reuși să se ridice în picioare și să facă prezentările de rigoare, încercând să-și controleze tremurul din glas:

— Stepan, dă-mi voie să ți-l prezint pe fratele meu vitreg. Cioruk Oglu Tugus Kuzan. Lup, acesta e soțul meu, Stepan Sergheievici Stepniak.

— Frate vitreg? întrebă cu scepticism soțul Katelinei.

— Da, domnule, un frate vitreg! replică Lup cu glas grav și controlat.

Ignorând prezența lui Lup și păstrându-și ținuta semeață, cu o sclipire metalică în privirea-i fermă, îi spuse glacial soției sale:

— Vino acasă, diseară.

— Dar, Stepan, copiii se află pe cheiul Nevei, protestă ea cu glas tremurător.

— Sunt convins — obiectă contele, impasibil — că totuși copiii pot fi lăsați două-trei zile în grija guvernantelor. În curând voi pleca din nou și, cât timp sunt în oraș, vreau să fii acasă.

— Nu ești obligată să te duci, interveni Lup calm.

Văzând că degetele lui Lup se îndreaptă spre pumnal, Katelina se sperie și puse mâna pe brațul lui, încercând să-l rețină.

— Mă voi opri la palatul de pe Neva să anunț și apoi am să vin acasă, rosti ea repede.

— O hotărâre foarte înțeleaptă, *madame*, replică soțul ei pe un ton sec. Sluga dumneavoastră, domnule, îl salută el pe Lup ironic, și se îndepărtă.

Ochii lui Lup ardeau de mânie când, printr-o smîcitură, dădu la o parte mâna Katelinei.

— Pentru ce te duci? mârâi el revoltat. Este evident că nu vrei s-o faci.

Drept răspuns, Katelina izbucni în lacrimi de deznădejde, neputând să-i spună că nu datoria sa

responsabilitatea o îndemna la supunere, ci mai degrabă amenințările oribile rostite de soțul ei, atunci când ea pomenise mâniaasă despre divorț:

— Niciodată n-o să-ți mai vezi copiii, poți fi încredințată de asta. Dacă mijloacele legale nu sunt de ajuns, ți-i voi lua pur și simplu. Te rog să te gândești la consecințe înainte de a ajunge la concluzii pripite.

Zâmbea, dar ea cunoștea zâmbetul acela, și spaima îi încleștase inima.

În curând lacrimile ei se împutinară. Katelina își înalță ochii spre Lup și rosti cu sfială:

— Îndrăznesc să spun că ești îndreptățit să te descotorosești de mine. Ți-am adus numai supărări.

— O, nu! ripostă Lup cu calm, ștergându-i lacrimile. Nu scapi tu așa ușor!

Katelina reuși să schițeze un zâmbet fericit și întrebă cu sinceritate:

— Ești sigur că merit atâta osteneală?

— Sunt sigur, răspunse Lup râzând încetișor.

După ce o lăsă pe Katelina la ușa apartamentului ei, Lup intră în propria sa cameră și-i comandă valetului:

— Două sticle din vinul meu și pipa mea!

Și începu să-și macine gândurile amare.

.....

În seara următoare, Alex se hotărî s-o însoțească până acasă pe Amalia. Alex intră pe urmele Amaliei în binecunoscutul budoar decorat cu mătase roz și ornamente argintii.

— Ce amabil din partea ta, prințe, să mă conduci până acasă, flirtă Amalia cu prefăcută sfiiciune, pășind în dormitorul luminat de flăcările focului.

— Prinț Alexander? repetă Alex trăgându-și cuvintele. Nu zău, draga mea, nu-i nevoie să-ți alegi cuvintele. În mod cert o asemenea prefăcătorie nu este necesară între noi, declară prințul franc, începând să-și scoată precipitat îmbrăcămintea.

Când se întoarse spre Amalia și văzu că era încă îmbrăcată exclamă exasperat:

— Doamne Sfinte! Ce-ai făcut până acum?

Contesa își pierdu cumpătul și remarcă pe un ton țăfnos:

— Nu mi-am dat seama că erai atât de grăbit! Mă iei drept o târfă ordinară?

— Vai, scumpo, politețea îmi interzice...

— Sacha!

Prințul scoase un oftat slab.

— Dragă Amalia, rosti mieros, e oare nevoie să-ți amintesc că nimic nu mă plictisește mai mult decât sensibilitățile unei femei jignite care știe tot atât de bine ca și mine pentru ce ne aflăm aici. Iar în privința grabei, drăguța mea, eu nu fac altceva decât să încerc să fiu îndatoritor, murmură el sugestiv, în timp ce schiță un gest ironic în jos, atrăgând atenția asupra evidentei erecții. Vino, iubito, hai să profităm la maximum de timpul nostru prețios.

Îi smulse hainele cu febrilitate și o culcă pe cea mai apropiată canapea, și se abandonează căutării egoiste a plăcerii, dându-se jocului cu toată pasiunea. Buclele brune și mătăsoase i se lipeau, umede, pe frunte, iar trupul zvelt i se mișca într-un ritm susținut care, de fiecare dată când apăsarea pătrundea adânc, îi smulgea contesei suspine de extaz.

Această atmosferă febrilă, senzuală și tot mai pătimașă, fu brusc sfărâmată de o bătaie ușoară

dar insistentă în ușă, urmată de glasul alarmat al valetului, care informă cele două trupuri împreunate de pe canapea că trăsura contelui Benckendorf tocmai a oprit în fața casei.

Amalia scoase un țipăt de teamă și dezamăgire, dar Alex nici nu-și întrerupse ritmul, deși înjură sălbatic printre dinți.

— Sacha, te rog! îl imploră Amalia, încercând să se ridice.

— O să-l arunc în jos pe scări^{VIII}! Lua-l-ar dracu'! Oare știe cât de al naibii de nepotrivit e momentul în care își face apariția? mârâi Alex amenințător.

În timp ce frumoasa contesă șoptea înnebunită și cu glas rugător motive realiste ce spera să-i deschidă lui Alex ochii asupra cumplitei urgențe de a se ascunde imediat, el ajunsese la consumarea actului și, într-o clipă, își recăpătă judecata rațională.

Când un conte Benckendorf, pe drept bănuitor, se năpusti în cameră, se pomeni în fața unui tablou în aparență pașnic, chiar dacă era în mod cert neconformist — contesa Benckendorf purta un capot vaporos care-i acoperea nu tocmai bine trupul atrăgător. Se rezema cu grație de pernele de mătase ale canapelei, iar prințul Alex îi apăsa cu sollicitudine pe frunte un prosop umed.

— Vai, Boris, mă bucur că ai venit acasă, se vaită cu prefăcătorie frumoasa Amalia. Mă simt îngrozitor de rău. M-a copleșit o slăbiciune oribilă, și dacă amabilul prinț nu m-ar fi condus acasă și nu mi-ar fi dat cu atâta grație îngrijiri, ai fi trecut printr-o cumplită încercare.

— Pentru mine a fost o plăcere deosebită, contesă, să vă pot fi de ajutor.

Boris era departe de a fi un prost, și ciudata dezordine a hainelor prințului, adăugată la capotul

diafan al soției sale, dezmințea scena cu patul suferinței. Dar, deși nu era îndeajuns de prost pentru a se lăsa păcălit de imaginea bolnavei, nu era nici destul de nătâng încât să pretindă o explicație.

Și, oricum, cunoștea aventurile Amaliei, așa cum și ea cunoștea foarte bine obiceiul lui de a-și obține plăcerile cu rafinatele curtezanе. Pe Boris îl obosea senzualitatea dezlănțuită a Amaliei.

— Te rog să-mi accepți mulțumirile pentru că ai adus-o pe Amalia acasă, rosti el calm. Ai timp, Arcașule, pentru un coniac și o mână de whist înainte de plecare? Întrebă Boris cu înțelepciune.

— Plăcerea e de partea mea, Boris, replică Alex pe același ton calm.

Amalia scoase un mic oftat de ușurare și imediat ridică mâna să dea la o parte îngrozitorul prosopud care-i distrugea buclele.

Boris îi aruncă o privire întunecată, plină de dezaprobare și dispreț, și spuse:

— Te rog să ai amabilitatea de a ne scuza, *madame*. Pari să-ți fi revenit.

Întorcându-se spre contesă, Alex își luă și el rămas bun, făcându-i rapid cu ochiul Amaliei, înainte de a-l urma pe Boris la parter, în biroul lui.

— Care-i miza? întrebă Boris amestecând alene pachetul de cărți de joc.

— Nu știu, răspunse Alex, mintea lui enervată căutând ideea unui pariu interesant. Degetul dumitale arătător pentru al meu? Cel care pierde și-l retează, sugeră Alex cu amabilitate.

— Al dracului sălbatic! Întotdeauna ai avut o reprobabilă trăsătură de nebunie, Arcașule, declară Boris cu vehemență.

— Dumnezeule! Liniștește-te, Boris! râse Alex. Chiar că mă sperii când ridici glasul peste nivelul

obișnuitului tău murmur lent. Hai să zicem armăsarul tău contra noii mele iepe. Ce spui? E destul de acceptabil?

Contele dădu din cap și se cufundă încă puțin în fotoliul său.

— Împarte cărțile, omule! îi porunci Alex. În seara asta simt că sunt norocos.

.....

Yuri îl trezi pe Alex a doua zi, pe la ora trei după-amiaza.

— Trezește-te, trântorule! Cine-a fost deastă dată, de te-a obosit cât să dormi toată ziua?

— Ei, bine, dacă trebuie neapărat să știi, Amalia a început noaptea, dar nu ea a fost cea care m-a epuizat. Am stat până dimineața jucând whist cu Boris, după ce și-a făcut pe neașteptate apariția.

— Pe neașteptate? se miră Yuri. Cât de pe neașteptate? întrebă rânjind.

— Din fericire pentru el nu prea pe neașteptate. Până să intre Boris în cameră, cea mai mare parte din veșmintele noastre erau iarăși pe noi, zise Alex, amintirea aducându-i pe buze un ușor zâmbet. Boris pare să fie foarte indiferent față de soția lui.

— Nu cred că a iertat-o vreodată pentru că l-a înșelat, spuse Yuri, schițând o grimasă. A plătit un preț mare pentru ea și a constatat că nu era virgină.

— Nu era virgină? exclamă Alex. Și cum de știi tu asta, dacă-mi îngădui să-ntreb? adăugă îngustându-și gânditor ochii.

Yuri înălță din umeri, evaziv.

— Zeița de Aur? insistă Alex uimit. Niciodată nu mi-ai spus că tu ai fost primul. Când și cum?

— Aveam amândoi cincisprezece ani, fu răspunsul pasiv. Moșiile noastre se învecinează. Vara

aceea am petrecut-o împreună. Ne exploram unul altuia trupurile pe-ndelete și cu o nespusă bucurie. Din nefericire, prea curând, au urmat obișnuitele consecințe. Amalia a rămas însărcinată. Eu aș fi vrut să mă căsătoresc cu ea, însă averea mea nu era destul de mare. Blestemat fie sufletul negru al tatălui ei! În primăvara următoare s-a născut fiica noastră. Deoarece Amalia era nevoită să se vândă celui care oferea prețul cel mai mare, un copil era o povară imposibilă. Am crescut-o eu pe Betsy — este fiica, nu nepoata mea.

— Atât eu cât și oricine altul știm asta, Yuri, rosti Alex liniștit. Singura întrebare a fost întotdeauna „Cine este mama?” Betsy este o drăguță și seamănă uimitor cu tatăl ei. Dar acum, că știu cine este mama, pot afirma că-i seamănă mult și mamei ei. Amalia o vede vreodată pe fată?

— Foarte des. Sunt bune prietene, deși Amalia o vizitează în calitate de cunoștință a mea. Cu multă vreme în urmă i-am spus lui Betsy că mama ei a murit când a născut-o.

— Te-ai gândit să te însori cu ea, acum că tatăl ei nu mai este?

— Dumnezeuule, nu! Ne-am cunoscut unul pe celălalt vreme prea îndelungată și prea intim. Și cu căsătoria nu prea te-ai împăcat nici tu, strașnicul meu armăsar. Ce te face să crezi că pe mine m-ar interesa o asemenea mizerie? Încheie Yuri, schițând o grimasă.

— Punct ochit, bombăni Alex.

— Voi ciocni pentru asta! zise Yuri râzând. Ei bine, ce figurează în program pentru seara asta?

— Eu zic să evităm mulțimile din lumea bună, cu zâmbetele lor prostești. Hai la țigănci; cu ele totul

se reduce la a încheia o afacere: fără izbucniri sentimentale de prost gust, fără falsă tandrețe. E mult mai convenabil. Hai să vedem dacă s-a trezit și Lup.

Și astfel, strădania încercării de a scăpa de plictiseală continuă.

.....

O săptămână mai târziu, la o mică petrecere cu jocuri de cărți, lornioanele fură ridicate și sprâncenele se ridicară delicat în momentul în care Alex, prezentat unei uluitoare brunete venită în vizită de la Paris, oaspete al gazdei, declarase cu un răsunător glas de bariton:

— Honorée Constance! Ce mai fac cele mai catifelate, cele mai delicioase coapse ale creștinătății?

Doamna respectivă, înțelegătoare, îi bătuse ușor obrazul cu evantaiul ei de fildeș și dantelă și replicase cu drăgălășenie:

— Același vechi Alex, din câte văd!

Apoi, coborându-și vocea până la nivelul unui murmur seducător, adăugă:

— Dar cel mai bun instrument al plăcerii ce mai face, prietene?

— Sunt în continuare în practică, *madame*, ca să nu-mi pierd performanța.

— Ți-e milă, Sacha, de toate femeile acestea languroase și ispititoare din St. Petersburg?

— Milă?! se miră prințul cu delicatețe, închi-zându-și pe jumătate ochii în care licăreau luminițe de amuzament. Am constatat, draga mea, rosti Alex alene și cu sarcasm, că ceea ce caută ele este cu totul altceva.

Honorée lăsă să se audă un hohot vesel de râs, delicat și muzical, apoi își înfipse privirea deschisă și sinceră în ochii aceia amuzați.

— Dar ești însurat, din câte am aflat, zise superba franțuzoiacă.

— Așa este, replică Alex fără a se ascunde. O soartă care uneori se abate asupra noastră, a tuturor. Și tu de asemenea, mi se pare. Sunteți fericiți, tu și contele? Întrebă cu o expunere comică în ochii lui de pisică.

— Nu zău, Sacha, atâta naivitate din partea unui desfrânat părăsit ca tine! îl tachină ea. Dar căsnicia mea are avantajele ei, adăugă cu o sclipire în ochi.

— Ca de exemplu?

— Contele nu e niciodată acasă.

— Ce convenabil! murmură Alex. S-ar părea că avem căsnicii asemănătoare. Prințesa Kuzan preferă aerul munților în locul companiei soțului său.

— În cazul acesta, dragul meu Sacha, eventual ne putem consola reciproc pentru privațiunile noastre.

Prințul nu întârzie să ridice mânușa.

— Honorée, draga mea, îi spuse în șoaptă, întotdeauna am admirat compasiunea inimii tale duioase. Planul tău de compătimire este extrem de ispititor. Cât de curând poți părăsi această petrecere oribilă?

Honorée izbucni într-un râs vesel.

— O oră? sugeră cu o mică strâmbătură a gurii ei fermecătoare.

— Zece minute, hotărî Alex, ai cărui ochi se ațintiră într-ai ei cu o ardoare nereținută.

Și astfel trecură în zbor două săptămâni, cât timp Honorée și Alex își reînnoiră prietenia. Iar când

aceasta se înapoie în Franța, Alex își reluă atențiile amoroase asupra doamnelor din St. Petersburg, simțind cum îi revine vechea deprimare.

Indiferent de modul în care se deda plăcerilor, nemulțumirea și plictiseala lui sporeau. Indiferent de câte ori sfârșea seara în brațele vreunei femei, niciodată nu se sătura. Femeia pe care o avea în fiecare noapte nu era cea pe care o dorea el.

În ciuda celor mai mari încercări de a se opune, îi era dor de Zena. Multe femei se simțiseră îndurate în mod penibil când, în numeroase ocazii, prințul, în stare de beție, le adresase fraze de pasiune înfocată numindu-le Zena.

Se împlineau mai bine de șase săptămâni de când plecase Zena. Orice femeie gravidă pe care o vedea îl făcea să tresară cuprins de panică. Era chinuit de amintiri ale idilicului lor refugiu de la dașa. Imagini ale zâmbetului ei vesel, ale feței ei frumoase și delicate și ale trupului ei perfect îi trezeau remușcări.

Apoi, pentru prima dată, pojghița egocentrismului său păru să se sfarme și, cu noi junghiuri de durere, se gândi că poate ea suferea. Începu să se îngrijoreze, închipuindu-și-o în nenumărate situații neplăcute datorate sărăciei.

Oare e în stare să aibă grijă de ea și de Bobby? E cumva victima vreunei brute care o face să sufere? E sănătoasă? E fericită? Dumnezeu, ce dor îmi e de ea!

În cele din urmă recunosc în sinea lui că îi simțea lipsa și că ține la ea.

Verifică la banca lui, și află că soția lui nu retrăsese nimic din fonduri. Vestea îl zgudui oarecum, dar se strădui cu prudență să-și păstreze

calmul. Dacă Zena se dusese la bunicul ei, nu avea nevoie de bani. Trimise o telegramă în sud și primi răspunsul că Zena nu se afla acolo.

Atunci intră în panică. Ea era plecată singură în lume, sau, oricum, era fără el. Peste doar patru zile avea să fie septembrie. În nici două luni avea să se nască copilul lui și el habar n-avea unde era Zena. În mijlocul unei lumi primejdioase și viclene, soția și copilul lui erau vulnerabili. Dorea cu frenezie să-i găsească și să-i știe în siguranță. Detectivii trimiși să afle ceva nu-i aduseră nici un indiciu.

Iar îngrijorarea lui se transformă într-o reală teamă.

Capitolul 9

Nebănuind eforturile disperate depuse pentru a-i găsi, Zena și Bobby trăiau foarte liniștit într-o pensiune de pe o străduță liniștită din Nisa. Gazda Zenei era amabilă și dădea dovadă de un tact plin de politețe în ceea ce privea întrebările puse noii sale pensionare. Izbitor de frumoasa văduvă tânără era foarte bine îmbrăcată, dar cumpătată. Vorbea franceza fără accent, deși numele ei era în mod categoric rusesc; era o locatară perfectă, nefiind niciodată zgomotoasă sau pretențioasă, ducând o viață de rutină, făcând zilnic o plimbare, cu băiețelul ei în parc atât dimineața cât și după-amiaza, gătindu-și singură mâncarea și retrăgându-se seara devreme.

La scurtă vreme după sosirea ei, Zena făcuse cunoștință cu un gentleman englez care frecventa micul parc din apropierea pensiunii ei. Domnul, foarte amabil, se jucase cu Bobby într-o dimineață când pe Zena o obosiseră inepuizabilele rezerve de energie ale băiatului. Când, mai târziu, Bobby se amuză aruncând porumbeilor frimituri de pâine, bărbatul cel înalt luă loc lângă ea și se prezentă. Era Alistair Prescott, conte de Glengale. Zena dădu un minimum de informații, prezentându-se drept doamna Nazarina, o văduvă din Moscova care își pierduse soțul de curând.

După acea primă întâlnire, contele își făcu un obicei din a frecventa parcul la aceleași ore la care venea Zena, și de-a lungul săptămânilor ce urma să deveniseră prieteni.

El organiza jocuri copilărești cu Bobby și pe urmă sporovăia sau se plimba cu Zena, în timp ce Bobby era preocupat de propriile-i activități. În mod destul de ciudat, Zena observă că Bobby nu-i spusese niciodată contelui „tată“, așa cum procedase imediat cu Sacha.

Contele era bunătatea personificată față de ei amândoi, aducându-i din când în când mici cadouri lui Bobby sau oferindu-i Zenei un delicat buchet de violete sau primule, deseori lăsându-i câte o carte pe care i-o recomanda. După două săptămâni de astfel de atenții plăcute, Zena îl invită într-o după-amiază la ceai, și invitația îi fu întoarsă câteva zile mai târziu, când Zena și Bobby luară ceaiul împreună cu contele în mica vilă a acestuia, situată la două străzi mai departe. După cum reieși, contele era un văduv fără copii, soția cu care conviețuise vreme de zece ani murindu-i de tuberculoză în urmă cu doi ani, după o lungă suferință.

Alistair Prescott avea un ten alb și păr mătășos. De sub sprâncenele drepte și negre te priveau senin doi ochi de un albastru pal. Își purta înălțimea cu grație pe un trup zvelt și musculos, bronzat de soarele a treizeci și nouă de ani. Era tot ce nu era Sacha: calm, liniștit, politicos, înțelegător, îngrozitor de modest și plin de o blândă compasiune atât față de Zena cât și față de Bobby. Era ca o puternică și neclintită stâncă de mângâiere și consolare, într-o lume care în ultimele câteva luni fusese sălbatic și violent agitată de valuri furtunoase de pasiune.

Contele fusese prietenul ei plin de compasiune de mai bine de șase săptămâni, și Zena, deși se muștra uneori că accepta afecțiunea contelui, se simțea îngrozitor de singură și părăsită. Nu-i mărtu-

risise că încă mai era măritată, dar dacă s-ar fi decis să răspundă sentimentelor pe care contele nu mai reușea să le ascundă, s-ar fi putut obține un divorț. Alex nu l-ar contesta niciodată. De fapt, el ar fi probabil extrem de recunoscător dacă ea l-ar elibera de legăturile lui matrimoniale.

Bijuteriile pe care le vânduse de când părăsise Moscova îi fuseseră suficiente pentru acoperirea cheltuielilor, dar nu aveau să dureze la nesfârșit. În curând, cu doi copii de întreținut, poate că va trebui să înceapă să se gândească serios la amabila ofertă a lui Alistair. El o iubea foarte mult — așa declara — și, deși Zena nu-i putea răspunde cu aceeași dragoste, putea să fie bună cu el. După ce participase la o legătură amoroasă în care iubire nu exista decât dintr-o singură parte, știa foarte bine că era posibil ca așa ceva să funcționeze. Își jură că dacă s-ar decide să primească cererea în căsătorie a lui Alistair, niciodată nu va uita să-și arate devotamentul plin de afecțiune față de marea lui bunătate de a se purta cu ea ca un adevărat prieten.

PARTEA A CINCEA

Reintoarcerea în Paradis

Capitolul 1

În cea de-a doua săptămână a lui septembrie, Alex ieși într-o seară în oraș, ca de obicei.

— Ne întâlnim cu Cazimir la Aceev, îl informă Yuri. Vrea o șansă ca să-și recupereze pierderile de aseară. l-am promis o oră sau două de bacara. După aceea, mi-e indiferent... ai chef de o orgie cu gemenele Gorgorki? Nimfomanele astea două asigură întotdeauna o seară înviorătoare, rosti Yuri, cu un rânjel larg.

Alex înălță din umeri și schiță o grimasă jalnică.

— Să vedem cum ne vom simți peste câteva ore, zise brusc, reflectând în sinea lui că trecuse prin toată gama de distracții pe care o putea oferi St. Petersburg-ul și că era obosit până în adâncul sufletului.

Acasă la soții Aceev, Yuri intră agale în încăperea destinată jocurilor de cărți, iar Alex îl urmă posomorât. În timp ce Cazimir și Yuri discutau despre calitățile femeilor prezente, iar Alex bea șampanie, soția lui Cazimir se desprinsese dintr-un grup aflat în cealaltă parte a încăperii și se îndreptă către ei.

— Cazimir, vei sta mult în camera de jocuri? În curând vor începe mazurcile, spuse ea, țuguindu-și cu drăgălășenie buzele.

— Pe legea mea, femeie, găsește un bărbat curtenitor cu doamnele care să-ți fie partener de dans. Știi că mie nu-mi place să dansez.

Acesta era și răspunsul pe care-l aștepta doamna. Aruncându-i lui Alex o fulgerătoare privire sedu-

cătoare, înaintă unduindu-se spre el, exact atât cât era de ajuns ca să îngăduie o atingere în aparență nestudiată a pieptului ei superb de brațul lui. Alex se uită la despicătura dintre sânii ei și ochii i se deschiseră larg de mirare. Acea privire uimită nu trecu neobservată de doamna Demidova, care își aranjă rușinată cofura, atribuind privirea pătrunzătoare a prințului admirației lui față de sânii ei albi și voluptuoși.

— Dănsezi, prințe Alex? întrebă cu o șoaptă intimă.

Alex își înălță ochii uluiți către chipul drăguț dar lipsit de inteligență și îi zâmbi cu căldură pentru a masca minciuna.

— Poate mai târziu, scumpă doamnă, dar deocamdată le-am făgăduit lui Cazimir și lui Yuri o șansă de răzbunare după neobișnuitul meu noroc în paguba lor de aseară. Îmi pare nespus de rău că sunt nevoit să refuz o parteneră atât de fermecătoare.

Baroana chicoti și se îndepărtă cu pași alunecători, dar ar fi fost îndurerată dacă ar fi știut că nu priveliștea pieptului ei palid fusese cauza tulburării prințului, ci colierul Falize — colierul Zenei, un unicat pe care el i-l cumpărase de la bijuteria „Alexander“.

— Cazimir, rosti Alex cu o nonșalanță pe care era departe de a o simți, colierul soției tale este extrem de frumos. Tu i l-ai cumpărat?

— Eu? Dumnezeule, nu! Ce știi eu despre fleacurile femeiești? Vino, hai să-l găsim pe Yuri. Vreau să am o șansă să-mi recuperez pierderile, diavol afurisit ce ești!

- Nevrând să se expună riscului de a i se pune întrebări incomode, și totuși, dorind să afle de unde

fusesse cumpărat colierul, Alex se lăsă împins în sala de jocuri. Când Cazimir îl zări pe prietenul lor și porni către masa lui Yuri, Alex făcu încă o încercare:

— Colierul acela este atât de neobișnuit încât mi-ar plăcea să cumpăr unul pentru mama mea. Știi de unde l-a cumpărat soția ta?

Cazimir pufni batjocoritor.

— Nu mă păcălești tu pe mine, Alex. Mama ta, nu zău! Totuși, al dracului să fiu dacă-mi aduc aminte. Poate că de la Nisa, Monte Carlo sau Biarritz. Vickie a insistat vara asta să mă târască la Florența. Îți poți imagina Florența pe timp de vară? Cred că mă tâmpisem dacă am fost de acord, dar e drept că și Vickie poate fi foarte convingătoare. Dar... Nisa, asta e, băiete, Nisa. Mi-am amintit! Bună, Yuri, te simți norocos în seara asta?

Nisa! Zena fusese la Nisa!

— Taie, amice! îl îndemnă Cazimir pe Yuri în timp ce-i făcea semn lui Alex să ia loc într-un fotoliu. Te previn, Sacha, că-n astă seară mă simt într-o formă excelentă. După felul în care mă simt, nici chiar bafta ta fenomenală nu-ți va fi de ajuns.

— Ce-mi mai poți spune despre Nisa, Cazimir? insistă Alex pe un ton liniștit, anii de autocontrol ajutându-l să-și păstreze calmul politicos atunci când inima îi bătea ca un uriaș baros.

— Nisa, de-acolo a cumpărat Vickie colierul. Îmi aduc foarte bine aminte, pentru că a fost o zi foarte frumoasă, rânji el. Nici măcar nu mi-a părut că Vickie a cheltuit o sută de mii de franci pentru colier, fiindcă pentru a-l cumpăra i-a trebuit toată după-amiaza, și asta mi-a dat prilejul de a mă bucura de două p... zemoase și fierbinți. Acum mi-am amintit, da, la Nisa a fost!

Ca urmare a acestei relatări, Alex începu să piardă rapid, îmboldit de un singur gând.

O să iau trenul de la miezul nopții spre Varșovia.

Alex ieși cu pași mari din sala de joc, trăgând după el un Yuri uluit.

— Ce naiba te-a apucat? În viața mea n-am văzut pe cineva pierzând în mod atât de deliberat.

Fără a-și întrerupe mersul zorit de-a lungul coridorului, Alex rosti încordat:

— Soția lui Cazimir purta colierul Zenei!

— Colierul pe care l-a cumpărat Vickie la Nisa?

— Exact. Cine s-ar fi gândit vreodată că puștoaica avea să piere în străinătate? Am scotocit tot imperiul, dar nu mi-a trecut prin cap că o să plece în Europa.

— Așadar, pleci la Nisa?

— La noapte. O să-ți trimit o telegramă dacă am cât de cât noroc. Sper să am, zise Alex cu glas coborât și îngrijorat.

— Îți pot da câteva sfaturi?

Ochii lui Yuri, cu sclipiri de oțel sub sprâncenele blonde, îl fixau neclintitiți pe Alex. Prințul se opri la ușă și își privi scrutător prietenul. Apoi schiță un zâmbet jenat.

— Sigur că da, am încurcat treaba atât de rău, încât un sfat sunt sigur că mi-ar fi de folos. Dă-i drumul!

— Zena nu-i ca celelalte femei ale tale. Nu o trata ca pe ele, pentru că ar fi o greșeală.

— Nu-ți face griji. Așa prost cum sunt, până la urmă mi-am dat seama de asta. Am fost un dobitoc blestemat. Ești sigur că nu vrei să-mi tragi un picior în fund pentru că m-am purtat cu Zena ca o brută?

— Nu-i nevoie, de vreme ce ți-o faci tu însuși în mod atât de eficace, replică Yuri rânjind. Baftă! adăugă, strângând mâna lui Alex.

— Îți mulțumesc, sigur voi avea nevoie. Domnișoara asta obraznică are un temperament tot atât de iute la mânie ca și al meu și nu știu dacă o să vrea să mă reprimească. Dar poți fi sigur că voi încerca s-o conving.

— Sărut-o pe Zena din partea mea, îl tachină Yuri, încercând să diminueze incertitudinea celei chinuia pe prinț.

— Niciodată, pungașule! replică Alex cu voioșie, părăsind palatul.

Capitolul 2

Alex porni la drum cu teamă. Era gata să încheie cu soarta orice târg numai să mai vadă măcar o dată fața ei, să-i audă glasul, s-o simtă în brațele lui. Nimic nu-l mai putea amuza și consola de-acum înainte. Numai Zena putea să readucă bucurie în viața lui.

După ce se înapoie acasă, aruncă febril câteva veșminte, de-a valma, într-o valiză. Se opri în fața ușii Katelinei. În seara aceea părinții lui ieșiseră în oraș. Ar fi trebuit să spună cuiva că pleacă.

Ridicând mâna, bătut nerăbdător în ușă. Când Katelina o deschise, el intră, nepăsându-i de evidenta ei agitație.

— Ce este, Sacha? îl întrebă, aruncând o privire nervoasă spre ușa închisă a dormitorului ei.

— Cred că am găsit-o pe Zena, și în noaptea asta plec la Nisa. M-am gândit că ar fi mai bine să spun asta cuiva.

— Ah, dragul meu, ce bine-mi pare! strigă ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului fratelui ei și îmbrățișându-l cu putere.

Ușa dormitorului se întredeschise, și Lup, îmbrăcat doar cu pantalonii, apăru în prag, uitându-se cu ochi feroși la perechea îmbrățișată.

— Ce înduioșător, *madame!* zise el, batjocoritor.

Alex o depărtă de el pe Katelina și se grăbi să spună:

— Las-o baltă, Lup. E sora mea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ca și a mea, frate, replică Lup cu blândețe.

Alex se uită de la fața îngrozită a Katelinei la chipul amenințător al fratelui său vitreg, apoi râse încetisor.

— Ești în stare, surioară, să ții sub control o gelozie atât de uriașă? Nu pare să vrea să te împartă cu altcineva.

Răsucindu-se spre Lup, Alex declară cu voioșie:

— M-am oprit doar în trecere ca să-i dau Katelinei veștile mele bune. Plec după Zena la Nisa.

— Ai nevoie de ajutor, Sacha, ca s-o aduci înapoi? Poate nu mai e singură, și ți-ar fi de folos să ai alături un războinic.

— Mulțumesc, dar cred că mă pot descurca. Ai grijă de Katelina, Lup. La revedere, iubito.

Zena nu dormise bine. De fapt, nu dormise deloc. Cu mult înainte ca orașul să se trezească, ea și Bobby parcurgeau cu pași lenți distanța destul de mare până la Promenade des Anglais. În mod normal ea evita moderna arteră destinată plimbărilor pe malul mării, dar la o oră atât de matinală nu trebuia să te temi că ai putea întâlni prea multă lume.

În ajun, Alistair încercase din nou să discute despre căsătorie. Insistența lui fusese discretă, așa cum îi stătea în fire, dar ea îi simțea totuși tăria. Noaptea trecută, când Zena se frământase neîncetat încercând să adoarmă, toate alternativele, opțiunile și obligațiile legate de viitorul ei îi pluteau prin mintea neliniștită, ocolită de somn, într-o confuzie tulbură.

Oare mă pot mărita cu Alistair? Pot să trăiesc singură? Îl voi putea vreodată ierta pe Sacha?

Era abia ora șase dimineața când Zena se plimba cu pași lenți pe moderna stradă mărginită de

palmieri, cu Bobby țopăind la câțiva metri în fața ei, cu o nereținută energie copilărească. Razele calde ale soarelui matinal străluceau în buclele măta-soase ale părului ei castaniu ridicat înfoiat pe creștet, sub o pălărie cu boruri mari, presărată cu flori. Rochia ei de plimbare, de culoarea narciselor galbene, flutura în ritmul blând al brizei marine care sufla ușor dinspre sud.

La această oră matinală, chiar și aleea pentru trăsuri era aproape pustie. Nu se vedea decât o caleașcă descoperită, care se îndrepta încet spre vest. Singurul ei pasager era un domn ce stătea tolănit. Bărbatul era îmbrăcat ciudat — un străin, după înfățișare. Purta veșmintele largi ale Orientului Mijlociu, avea tenul bronzat și o barbă neagră tunsă îngrijit. Personajul, care se rezema de spătarul banchetei, era foarte obosit, deoarece petrecuse o noapte lungă și epuizantă jucând la Monte Carlo. Se apropiase îndeajuns cât să-și vadă hotelul și, în curând, avea să întâmpine cu bucurie confortul dormitorului său.

Ochii negri, de obicei plini de viață ai bărbatului din trăsură, erau pe jumătate închiși când, într-o doară și absent, se uită la marea ce se întindea în stânga lui.

Dintr-o dată, pleoapele i se deschiseră cu totul. Cu o mișcare fulgerătoare, silueta își îndreptă brusc trupul și răcni un ordin aspru:

— Oprește!

Vizitiul îi dădu imediat ascultare și, întorcându-se să privească în spate, îl văzu pe pasagerul său devenit foarte vioi și concentrându-și privirea asupra unui obiect, undeva în direcția apei. Aruncând o privire spre Mediterană, vizitiul nu văzu nimic

neobișnuit. Pe întinderea albastră de apă nu se zărea nici un vas; doar câțiva pescăruși se roteau deasupra apei, căutându-și micul dejun. O femeie și un băiețel se plimbau de-a lungul falezei; altminteri, priveliștea nu prezenta nici un interes.

Turcul cel înalt și cu piele cafenie îi aruncă birjarului câțiva bani și sări jos din trăsură. Trecând cu pași grăbiți prin holul de recepție, refuză să aștepte liftul și urcă în goană cele două rânduri de scări până la apartamentul lui. Năvălind pe ușă, dădu imediat câteva ordine răstite și scurte.

— Ali, Kufir, Softi! Coborâți imediat pe faleză!

Paznicii lui personali luară poziția de drepti, sărind din culcușurile în care dormiseră.

— Urmăriți-o pe femeia în galben, însoțită de un copil! ordonă el. Vreau să știu unde locuiește.

Cei trei ieșiră ca fulgerul din cameră. Peste câteva secunde, în încăperea acum tăcută, Abdulhamit, tânărul nepot al lui Ibrahim-bei, se lăsă să cadă într-un fotoliu, se sprijini confortabil de spătar, își îndoi ușor vârful degetelor și zâmbi încântat.

Tocmai o văzuse pe Dalila.

Habar neavând de supravegherea abia poruncită, Zena și Bobby se odihneau pe una din băncile instalate cu fața spre plaja cu nisip alb. După câteva minute de relaxare, porniră înapoi, în susul colinei ce ducea spre apartamentul lor. În pofida orelor de profundă cugetare, Zena nu era mai aproape de luarea unei decizii decât fusese în ajun.

Dar mai târziu în cursul zilei, la vremea ceaiului, când Alistair își reînnoi cererea, Zena nu spuse da. În schimb zise:

— Te rog să mă ierți, Alistair, însă am nevoie de mai mult timp.

În mai puțin de o oră, oamenii de pază ai lui Abdul raportaseră adresa, și stăpânul lor se duse imediat la culcare.

După ce dormi neîntors până spre sfârșitul după-amiezei, Abdul se sculă, făcu o baie, se îmbracă și se apucă să-și alcătuiască planurile.

Din câte se părea, Dalila era văduvă. Ceea ce era important era faptul că făcea impresia că locuia singură, doar cu băiețelul. Un englez își petrecea mult timp împreună cu ea, dar femeia locuia singură.

Se pare că, până la urmă, frumoasa, încântătoare Dalila va onora haremul meu, chicoti Abdul.

Abdul se odihnea în trecere prin Nisa și juca la Monte Carlo înainte de a-și continua drumul spre nord, la Paris, ca trimis al unchiului său la ministrul de externe francez. Acum avea să pună capăt jocurilor sale de noroc și va pleca mâine dimineață direct la Paris. Trei zile, în linii mari, pentru a-și preda mesajele, și pe urmă, împreună cu noua și seducătoarea lui tovarășă de drum puteau să călătorească în tihnă înapoi, spre Kurdistan.

Niciodată nu se consolase pe deplin pentru pierderea ei, la licitația cu prințul Kuzan. Faptul de a ceda unui rus barbar o femeie pe care o râvnea el îl măcinase mereu.

În timp ce soarele după-amiezei arunca raze tot mai piezișe în camera lui de zi, Abdul umbla fără odihnă înapoi și încolo, abdomenul încleștându-se de pe acum, în așteptare. Abia dacă mai putea să-și rețină energia înăbușită, la gândul că o va avea pe frumoasa Dalila.

De îndată ce se întunecă, Abdul și cele trei gărzi de corp ale lui părăsiră hotelul. Toți cei patru bărbați erau îmbrăcați în lungi veșminte negre, și în timp ce înaintau rapid pe străzile ce duceau la pensiunea Zenei, prezența lor era extrem de discretă, contopindu-l fără zgomot cu umbrele întunecoase ale nopții fără lună.

Când ajunseră la pensiunea de pe colină, Ali fu trimis spre ușa din spate a clădirii, Kafir fu postat la intrarea principală, iar Softi și Abdul urcară foarte silențios scara ce ducea la apartamentul Zenei, situat la al doilea cat.

— Rămâi afară pe coridor, îi șopti Abdul lui Softi. Când voi avea nevoie de tine o să te chem. Acum, ușa!

Softi scoase din cutele buzunarului său o sârmă subțire și rigidă și, cu precauție, o introduse în broască. Cu infinită grijă și o răbdare metodică, degetele lui subțiri și sigure răsuciră încet sârma până când simți mișcarea de alunecare a încuietorii. Apăsând fără zgomot clanța, înălță capul și îi zâmbi stăpânului său. Abdul se strecură prin deschizătura ușii în holul slab luminat, făcându-i semn lui Softi să închidă ușa în urma lui.

Abdul străbătu coridorul întunecat, papucii lui din piele de marochin cu tălpi subțiri alunecând silențios pe lemnul lustruit. Se opri o clipă în fața ușii, după care o deschise brusc, explorează spațiul luminat cu o privire răscolitoare și se repezi ca să pună o mână brutală peste gura Zenei, care stătea în pat, cu ochii măriți de spaimă și cuprinsă de panică, prea încremenită de groază ca să poată țipa.

Mișcându-se rapid, Abdul legă batista lui de mătase în jurul capului Zenei, ca pe un căluș. Odată

treaba asta făcută spre mulțumirea lui, luă o frânghie de mătase pe care o avusese înfășurată în jurul mijlocului, răsuci mâinile Zenei spre spate cu ușurință și i le legă strâns. Gesturile lui crude o făcură pe Zena să-și ferească ochii îngroziți, în timp ce vederea lui îi trezi o vagă amintire.

Abdul stătea în picioare lângă pat — un bărbat puternic, înfricoșător, uitându-se fără rețineri la prada capturată. Trăsăturile lui frumoase rămaseră într-o contemplare fascinată. Intențiile sale de mai înainte fuseseră să-i transporte imediat pe Dalila și pe băiat la Paris, cu o trăsură personală. Dar în timp ce o admira pe femeia îmbrăcată sumar, buclele ei castanii răspândite în jurul umerilor ei albi, sâni voluptuoși, plini și rotunjiți de sarcină, trăia un fascinant ospăț al simțurilor.

Obiectul foamei lui sexuale, dulcea delicată pe care aproape că o posedase cu câteva luni în urmă, se afla doar la o depărtare de un braț. Era legată peste gură și cu mâinile la spate, caldă și aproape goală — o voluptuoasă zeiță simbolizând pământul, nespus de fertilă, ca o ofrandă ispititoare, un senzual recipient alegoric, care nu aștepta decât să-i slujească falusului său plin de adorație. Ce tentație, să dea la o parte cămașa fragilă de pe umerii ei și să dezgolească sâni aceia care împungeau țesătura! Sfârcurile ei mari, ca două vârfuri gemene, se înfigeau întinzând mătasea diafană formând aureole simetrice de vălurele gata să plesnească. Ce tentație, s-o posede imediat!

Se decise brusc, penisul ridicându-i-se în fața acelei priveliști. Poate că va putea să piardă o jumătate de oră, ca să guste și să simtă căldura voluptuoasă a acestei încântătoare zeițe, înainte

de începerea călătoriei spre Paris. Întinzând o mână subțire și cafenie, făcu să alunece de pe umerii Zenei cămașa de noapte și, fără o vorbă, își folosi ambele mâini ca să elibereze mătasea și dantela fină când aceasta se întinse, și apoi se înțepeni sub apăsarea proeminentă a formidabilului piept satinat. Cu amândouă mâinile trase țesătura încet, centimetru cu centimetru, în jos, peste sânii îmbelșugați, tari și măriți. Materialul subțire se eliberă brusc și superbele globuri pline fură expuse vederii în toată splendoarea lor voluptuoasă. Cuprins de admirație, el își petrecu mâinile peste minunata rotunjime, ca un cunoscător care apreciază un exponat reușit.

Sub atingerea lui Zena se ghemui, retrăgându-se spre speteaza de la capul patului.

Sânii ei erau mai frumoși decât alții văzuți de el vreodată, plasați sus și perfect rotunzi. Păreau să se înfigă lacom, provocator, lângă gura lui, împingându-se în sus ca să-i primească sărutul. El își dădea seama că sânii aceia încântători, luxurianți, puteau foarte ușor să devină o obsesie. Ereția lui spori.

Abdul desprinsese de la gâtul lui agrafa din filigran de aur împodobită cu o singură piatră, și ușorul veșmânt de lână se desfăcu. Își scoase brațele din mânecile largi, fâlfâitoare ale pelerinei caracteristice deșertului. Cu o grație lentă, liniștită, Abdul își aruncă veșmântul exterior și, îmbrăcat într-o tunică de mătase neagră, se așeză pe pat, lângă Zena.

— Nu te speria, Dalila. N-o să-ți fac nici un rău, șopti blând.

Dar cuvintele liniștitoare nu domoliră cu nimic temerile Zenei. Era îngrozitor de înspăimântată și se trase departe de el.

— Niște sâni atât de frumoși și enormi, mămica mea! spuse Abdul cu calm, în timp ce degetele lui desenau cu delicatețe un cerc în jurul sfârcurilor mărite.

Cu degete blânde, Abdul dezmierda sânii Zenei într-un ritm continuu și intens. Zena stătea țeapănă în capul oaselor, incapabilă să se miște în timp ce turcul cu trăsături fine și barbă neagră mângâia și strângea sânii rotunjiți și plini, atingându-i din când în când vârfurile întărite ale sfârcurilor și reluându-și apoi ritmul senzual.

— O să gădesc o doică pentru copilul tău, scumpă Dalila, susură el, degetele lui întărindu-și strânsoarea pe sânul ei ferm și umflat, și laptele tău va fi al meu.

Limba lui linse unul din sfârcurile ei mari.

Murmurul lui încet, grav, îi cânta în urechi în timp ce degetele acelea experte își exercitau vraja senzuală. Zena începu să se încingă sub pulsația din sânii ei, ce se încălzeau sub atingerea iscusită a lui Abdul. Un fior se strecură spre sfârcurile ei, și mici picături se formară pe vârfurile lor trandafirii. Un infim izvor de lichid lăptos zemui ușor în afara lor, și Abdul își înclină capul brun ca să sugă darul acela umed. Senzația buzelor lui trimise prin trupul ei vibrațiile unor nedorite valuri de plăcere senzuală, ce se răspândeau asemenea fluxului.

Dumnezeule, sunt chiar atât de lacomă de plăceri? Ce se întâmplă cu mine? Cum poate străinul acesta primejdios să mă facă să mă simt așa?

Neîmpiedicat de astfel de scrupule morale, Abdul era foarte mulțumit. Sugea fiecare sân cu buze blânde, desfătându-se cu sfârcurile tari, excitate. Linse vârfurile întărite până când prin

sânul Zenei fremătă un spasm de răspuns, și câteva picături de lichid căzură de pe sfârcul trandafiriu îmbobocit în gura lui Abdul. Astfel, el trecu de la o moviliță durdulie și palpitândă la alta, până când penisul începu să-i vibreze puternic.

Culcând-o pe Zena pe o parte, îi ridică cămașa. Ea simți cum e trasă mătasea, își simți picioarele dezgolite, și îl simți pe el uitându-se la ea. Cu o mână, Abdul îi mângâie picioarele ușor, lent, pipăind intrarea catifelată când își strecură mâna între coapsele ei. Atingând ușor despicătura plăcerii cu degete delicate, ușor ațâțătoare, găsi deschiderea umedă și desfăcută asemenea unui trandafir dulce.

— Ah, mămico, prea mult timp ai fost văduvă. Lasă-mă să te ajut să-ți ușurezi frustrarea.

Începu să-și desfacă centura care-i încingea mijlocul. După ce-și descheie centura, tunica de mătase a lui Abdul se desfăcu, și dovada poftei lui trupești se arcui, rigidă, spre abdomenul lui, cu capătul întunecat și roșu. Rămase în picioare, foarte înalt și suplu, cu mușchii și nervii asemenea celor ai unei pantere gata să sară. Ochii Zenei se măriră de spaimă când văzu enormitatea bărbăției lui.

Privirea de cărbune a lui Abdul ardea de poftă prădalnică în clipa în care își coborî mâna, să dezlege călușul din jurul capului Zenei.

Zena încercă fără succes să se tragă departe de atingerea mâinilor lui.

— Îți sugerez, frumoasa mea — murmură blând Abdul, în timp ce degetele lui impasibile urmăreau curba obrazului ei, de la ureche spre bărbie — să întâmpini cu bucurie avansurile mele, pentru că dacă te încăpățânezi, voluptuoasa mea, mă voi

supăra. S-ar putea să mă hotărâsc să-l las aici pe băiețelul din camera alăturată, când te voi lua cu mine. Pricepi? întrebă rece și fără milă, ochii lui din care scăpărau fulgere ținând-o pe Zena captivă vreme de câteva clipe ce păreau să nu se mai sfârșească.

Profund nefericită, Zena își dădu seama că nu putea să facă nimic împotriva forței și voinței lui. El era stăpânul. Cu îngrozitoarea lui amenințare cerea supunere. Era învinsă. Mușchii ei încordați cedară și se relaxară sub degetele lui.

— Așa, acum înțelegi, zise el zâmbind.

În clipa în care batista fu dezlegată, el îi apucă buclele cu amândouă mâinile și îi trase fața spre a lui. Îi deveni sclavă. Abdul îi pârjolea buzele pline cu sărutările sale. Îi desfăcu cu forța buzele și îi exploră cu sălbăticie gura cu limba lui caldă, ținându-i ferm capul între mâinile lui. Apoi mâinile acelea savurară fiecare parte a trupului ei, nelăsând nimic neatins, silind-o să se supună voinței lui, gurii și limbii lui.

Un fior cutremurător crescă în Zena, fără ca ea să i se poată împotrivi, în timp ce gura lui rătăcitoare și flămândă o invadea pe-a ei. Mâinile lui alunecau pe gâtul ei zvelt și pe umerii dezgoliți, mângâiau vena ce pulsa pe pieptul ei în timp ce degetele i se strecurau în vâlceaua dintre sânii ei, săltându-se pentru a ridica amândouă rotunjimile grele până la gura lui flămândă, insașiabilă. Un val brusc și nedorit de căldură îi străbătu trupul, pârjolindu-l. Trecuseră luni de zile de când se culcase cu Sacha, și turcul acesta brun mângâiase și supsesse până când fiecare nerv senzitiv devenise receptiv la atingerea lui. Fiecare senzație furnicătoare părea

să se îndrepte în josul pântecelui ei, spre însuși miezul de foc care acum aștepta să fie ajutat să explodeze.

Stimulată, sensibilizată, dureros de susceptibilă după atât de multe luni, acut conștientă de o dorință sexuală vibrantă, Zena suspină ușor, cuprinsă de o letargie erotică, nemaiputând să nege foamea trupului ei și nereușind să-i mai reziste. Abdul simți brusca și supusa capitulare. Răspunzând predării ei, el își lăsă degetele să coboare ușor pe spatele ei și desfăcu sforile de mătase care-i legau încheieturile mâinilor.

Simțindu-i atingerea, simțindu-se eliberată, simțind forța imperioasă a propriei sale dorințe, Zena se cutremură. Fiecare imbold animalic de pasiune striga să-și capete acea sașietate capabilă să-l potolească. Mâinile i se strecurară în sus, să-l îmbrățișeze pe acest străin brun care intenționa să-i jefuiască trupul. Degetele suple și cafenii ale lui Abdul trecură ușor peste sâni și șolduri, dezmierdând tandru, alunecând peste coapsele ei albe. Un deget căută alene despicătura ei umedă și îi desfăcu încet vulvele umflate, pline și trandafirii, mângâind cu blândețe în sus și-n jos. Apoi degetele lui cafenii intrară.

Zena fu cuprinsă de o lentă senzație de topire când lichidul tainic fu adus din locașuri ascunse, apărându-i, umed și strălucitor, între picioare. Zena se cufunda într-un extaz de senzații, eliberată de orice judecată rațională, imună la orice gând coerent în afară de nevoia unică și imperioasă de a ajunge la acea culme de insuportabilă plăcere.

Luându-i mâna docilă, Abdul i-o conduse spre penisul lui rigid și arcuit, și când degetele ei se

închiseră în jurul țărșului vibrant, Zena îl simți cum rămâne fără respirație. Un geamăt slab, chinuit, scăpă din gâtlesul lui, și Abdul știu că nu putea să mai aștepte.

Rostogolind-o repede pe Zena în așa fel încât să stea cu spatele spre el, îi țintui șoldurile cu ambele mâini. Își strecură penisul în erecție între picioarele ei, și ea simți prima apăsare crescândă a pătrunderii lui cercetătoare. Penisul lui o atinse ușor iar și iar, în cel mai vulnerabil punct al dorinței ei palpitânde. Pe urmă o pătrunse pentru prima dată, împingând foarte delicat, înaintând doar cu câte un centimetru, oprindu-se, apoi alunecând înăuntru cu încă trei, patru centimetri. Asta îi îngăduia Zenei destul timp ca să simtă prezența tulburătoare, să simtă atacul consistent dintre pereții de carne catifelată. Pătrunderea lui treptată aprinse înăuntrul ei curenți invizibili ce anunțau apropiata explozie. Nervii neliniștiți stăteau în așteptare, în timp ce carnea ei ceda tot mai mult, până când el o umplu cu totul, atingând cele mai tainice profunzimi ale vaginului ei.

Amândouă mâinile îi prinseră ferm șoldurile cu rotunjimi line, și el împinse mai adânc. Copleșită de un adevărat extaz senzual, Zena vru să țipe. O miere dulce curgea din ea în timp ce el intra și ieșea, mișcându-se lent, excitând-o până o aduse pe marginea unei plăceri chinuitoare. Dar de îndată ce respirația ei se acceleră, el se trase în afară, încă tare și lucios. Neașteptata pierdere o făcu pe Zena să tremure.

— O lecție, dulce Dalila, șopti Abdul, mângâindu-i ușor obrazul în timp ce ea se cutremura de o dorință neîmplinită.

— Mai întâi e rândul plăcerii mele. Ține minte, eu sunt stăpânul.

Excitat în mod plăcut de încântătoarea ei senzualitate, Abdul imaginează o altă manieră de stimulare. Eliberând carnea catifelată și docilă a sânilor ei, se săltă în poziție șezând. Cu o mișcare ușoară, lină, Abdul se mișcă prin fața Zenei. Își frecă țărșușul iubirii, umflat și umed, de suc dulce ca mierea al Zenei, peste obraji și gura ei. Zena întoarse capul, încercând să se ferească de el, ridică mâinile ca să respingă atacul, dar turcul cu piele cafenie spuse liniștit:

— Adu-ți aminte de băiețel. Capriciul meu este cel care decide dacă el merge cu noi sau rămâne.

Capul Zenei își încetă zbaterea, și mâinile cu care-l respingea îi recăzură pe lângă trup.

Abdul își mângâia penisul enorm în mod firesc, cu ușurință, ca pe o jucărie pasionată, masându-l peste fața Zenei, care acum nu mai opunea nici o împotrivire. Îl făcu să alunece în jos, de-a lungul gâtului ei, pentru a-l cufunda în valea adâncă dintre sâni ei, îl lăsă să se odihnească acolo în timp ce mâinile lui îi striveau sâni de el, apoi îl trecu peste movilele de fildeș îngemănate, bucurându-se pe ndelete de senzația aceea excitantă. Aducându-l alene înapoi, spre gura ei, ținu vârful roșu și lucios aproape de buzele ei și, cu glas foarte coborât, porunci:

— Ține-mă și spune-mi că vrei să săruți acest organ mare și întărit, care oferă atât de multă bucurie p... tale picurânde!

— Nu! strigă Zena îngrozită.

— Ei, scumpo, adu-ți aminte de băiat! îi reaminti Abdul, convingător.

După o infimă ezitare, mâna Zenei se ridică să cuprindă impresionanta erecție. Abdul se deplasă înainte cu câțiva centimetri, până când capătul umflat atinse buzele strânse ale Zenei.

— Spune-mi că vrei să-l săruți. Spune: „Te rog, stăpâne, lasă-mă să-ți sărut p...”.

Zena se împotrivi, rămânând tăcută și nemișcată. Abdul chicoti cu indulgență.

— Ce târfă mică și încăpățânată! Hai, dacă-ți înveți bine lecțiile, pot fi un stăpân foarte generos. P... ta micuță și fierbinte va fi străpunsă iar de p... mea, și atunci băiatul nu va fi lăsat aici. Trebuie să fii ascultătoare. Nu-i foarte greu. Răsplătește-mă cu o mică supunere. Spune asta pentru mine!

Profund umilită, jalnic de conștientă că el nu făcea decât să se joace cu ea, Zena își deschise gura și începu să îngaiame șovăitor fraza. La fiecare cuvânt, buzele ei pline atingeau capătul umflat al penisului lui Abdul, șoptind încet vorbele lângă organul lui sensibil și excitat.

— Lasă-mă... să sărut... p... plăcerii mele, stăpâne.

— Foarte bine, mica și fermecătoarea mea elevă, o laudă Abdul, inspirând adânc. Deschide buzele tale delicioase, șopti apoi, cu glas răgușit.

Când Zena, împotriva voinței ei, îi dădu ascultare, Abdul făcu să alunece înăuntru penisul lui lung și rigid, și buzele ei se închiseră peste bărbăția lui.

— Lasă-ți degetele și limba să mă dezmiere, micuță sclavă, murmură Abdul, mângâind obrazul ei palid.

Zena se supuse. Degetele ei atinseră ușor baza penisului, mișcându-se în jos, ca să simtă și să

pipăie testiculele grele care atârnavă, legănându-se, lângă gâtul ei, iar limba și dinții ei linseră și ronțăiră cu supunere vârful în formă de ciupercă. Ochii lui Abdul se închiseră când valul erotic îi inundă simțurile.

— Ah, ce târfă mică și seducătoare! oftă el, ținând între mâini capul Zenei și alunecând lent înainte și înapoi.

După trecerea mai multor minute, câteva picături de lichid sărat se scurseră din vârful vibrant și alunecară de-a lungul gâtului Zenei. Cu părere de rău, Abdul se retrase.

— Ce hurie încântătoare ești! Te pot convinge să faci orice pentru mine. Dar trebuie să mă păstrez, ca să-i fiu pe plac p... tale umede.

Mâinile lui alunecară în jos, să ridice sânii ei plini.

— A cui proprietate sunt frumusețile astea? Pe cine vor hrăni ele peste mai multe săptămâni?

Degetele lui ciupiră sfârcurile vibrante, și câteva picături de lichid opac izvorâră, lucind pe vârfurile catifelate. Ochii atenți ai lui Abdul trecură de la admirarea aceluia spectacol de fertilitate la calma contemplare a feței îmbujorate a Zenei.

— Răspunde, scumpa mea, a cui proprietate ești tu?

Sub privirea lui intensă, Zena își coborî pleoapele.

— A ta, șopti ea.

— A ta, și mai ce? o îndemnă el cu blândețe, în timp ce degetele lui rătăceau între coapsele ei, către buzele pline și țuguiate.

Mângâind delicat vulvele trandafirii și alunecând, desfăcute și primitoare ca petalele unei flori, el strecură trei degete dincolo de intrare, deschi-

zând cu forța interiorul tremurând și așteptându-i răspunsul. În timp ce împingea degetele acelea tari adânc înăuntrul ei, dilatând intrarea, repetă:

— A ta, și mai ce?

Zena își ținu răsuflarea, tremurând la limita extazului când degetele lungi și groase ale lui Abdul se împlântară până la palma lui. Ochii i se tulburară de o ceață senzuală, și cu un firicel de voce șopti:

— A ta, stăpâne.

— O elevă foarte înzestrată, dragă Dalila. Mă vei servi bine.

Simțindu-se mulțumit că femeia fusese supusă cum se cuvine și instruită în însușirea lecției „stăpân și sclav“, Abdul trecu iar în spatele ei și își apăsă penisul în plină erecție în dulcile și primitoarele porți ale paradisului. Ținând capătul abia la începutul intrării calde vreme de câteva clipe de extaz, simți buzele umflate ale vulvelor ei închizându-se în jurul lui într-o întâmpinare voluptuoasă, și apoi îi simți extrem de slaba mișcare, în timp ce ea căuta, se întindea ca să capete mai mult.

— Dalila, scumpa mea, șopti el în bucelele umede de lângă urechea ei, lunga așteptare s-a terminat. Iată-ți răsplata pentru supunerea ta.

Cu o împingere puternică, el se cufundă până în fundul miezului ei încins la maximum. Zena icni când o scutură o explozie uluitoare, nespus de plăcută. Abdul se înfipse mai adânc, apăsând cu toată impresionanta forță a jumătății inferioare a trupului său, încordându-și picioarele în așa fel încât zvâcni înainte pentru a o atinge foarte rapid, atingând și deschizând cu forța, iar și iar, pereții de carne catifelată. Respira tot mai intens, pe măsură ce-i creștea înfierbântarea. O străpungea furios, cu

o plăcere încântătoare, până când intensitatea febrilă le sfâșie trupurile ca un fulger, într-un torent sălbatic de isterie carnală ce le smulgea țipete, în clipa în care penisul lui tremură și apoi explodează în vaginul ei palpitând.

Zena se prăbuși brusc, leșinând în urma orgasmului violent și spasmodic.

Trupul ei siluit zăcea fără vlagă când Abdul se rostogoli departe de ea. El zâmbea, gâfâind ușor. Între picioarele ei zvâcnea o durere, și doar foarte slab îl auzi Zena pe Abdul murmurând cu tandrețe:

— Va trebui să te fac prima mea soție, floare voluptuoasă. Nici o alta nu va fi înaintea ta.

Creierul ei încețoșat refuză să înțeleagă îngrozitoarea declarație, și se cufundă și mai adânc în leșin.

.....

Alistair își făcuse un obicei din a se plimba seara, și în mod invariabil se pomenea trecând prin fața pensiunii Zenei. Se muștra el însuși cu oarecare asprime pentru că se purta ca un băiat prostuț, îndrăgostit până peste urechi, dar obiceiul persista în ciuda dojenirilor. În seara asta, el și omul său de încredere, Ridgely, care îl însoțea adesea, se uitară unul la altul în tăcere, înălțând sprâncenele în chip de comentariu întrebător, când îl remarcară pe turcul îmbrăcat în halat negru ce stătea de gardă în fața intrării clădirii în care locuia Zena. Trecând pe lângă el fără a-i spune ceva, Alistair șopti succint:

— Nu-mi place mutra acestui musulman. Hai să verificăm în spate.

Străbătând pe furiș grădina, se alarmară când descoperiră că și ușa de-acolo era păzită de un

personaj îmbrăcat în halat negru. Pe fruntea contelui apăru o cută de îngrijorare.

— Cred că ar trebui să vedem ce-nseamnă asta, Ridgely, zise cu o teamă crescândă. Ai la tine cuțitul?

Cu o mișcare fulgerătoare, Ridgely scoase la iveală pumnalul persan cu două tăișuri pe care-l ținea în cizmă.

— Da, domnule, gata să vă slujească.

Ochii lui Alistair cercetară cu o privire rapidă acoperișul.

— Din câte se pare, Ridgely, cel mai bine e în sus și pe deasupra, dacă tot trebuie să-i evităm pe turci.

Ochii de un cenușiu deschis ai omului de încredere al contelui sclipiră de însuflețire și emoție, anticipând, așa cum rar i se întâmpla. Ridgely fusese în serviciul contelui de Glengale încă de pe vremea când Alistair era tânărul moștenitor trimis la „Cambridge“. Continuase să-l slujească în calitate de valet și după căsătoria lui, și îl urmase în Africa, iar după moartea soției contelui, cu doi ani în urmă, îl însoțise pe stăpânul său într-o călătorie de un an prin Turcia și Persia, până în China.

Făcând un ocol tainic și prudent în jurul paznicului din spate, Alistair și Ridgely intrară într-o clădire aflată la două case mai spre nord de pensiunea Zenei și urcară câteva etaje, suind câte trei trepte odată, până pe acoperiș. Ieșind pe mica pasarelă mărginită de întinderea de țigle roșii, își continuară cu grijă drumul pe suprafața alunecoasă, coborâră distanța de aproximativ un metru până la acoperișul vecin și apoi repetară lentă și precaută procedură până când se lăsară să cadă fără

zgomot pe acoperișul clădirii în care locuia Zena. Ridgely deschise cu grijă una dintre lucarnele podului, și ambii bărbați trecură prin ea, ajungând la sărăcăciosul etaj patru al pensiunii. Alistair ridică discret trapa către pod și aruncă o privire în coridorul celui de-al treilea etaj. Nevăzând nimic în tăcutul și întunecatul hol, sări ușor, căzând în picioare pe palierul de dedesubt. Ridgely îl urmă ca o umbră silențioasă.

Lipindu-se de perete, coborâra pe furiș scara acoperită cu covor care ducea spre etajul doi. Făcându-i semn lui Ridgely să se oprească, Alistair întinse gâtul cât să vadă pe după colțul palierului și scrută coridorul slab luminat pe care se afla camera Zenei.

Încă un turc în halat negru ce stă de pază în fața ușii ei! Zena e în primejdie!

Primul său impuls nebunesc fu să înfigă pumnalul lui Ridgely în spatele ticălosului, dar furia dementă fu învinsă de considerente înțelepte.

Softi se rezema de perete, cu spatele spre Alistair. Folosind limbajul semnelor, Alistair îi transmise lui Ridgely instrucțiunile sale, și se apropiară de paznic fără zgomot. Cu o viteză uimitoare, ce amintea de aceea a unui șarpe, Ridgely își puse ferm mâna stângă peste gura lui Softi, și în același timp, mâna lui dreaptă apăsă pumnalul cu două tășuri pe vena jugulară a turcului uluit.

Alistair legă repede mâinile lui Softi cu centura lui de piele și îi fixă cu pricepere un căluș. În mai puțin de un minut, turcul legat fedeleș fu cărat de-a lungul holului și vârat într-o cămară.

Când reveniră la ușa Zenei, Alistair șovăi. Dacă spărgeau ușa și înăuntru se afla cineva, era posibil

ca Zena să fie grav rănită. Se scurseră câteva secunde în cursul cărora contele își cântări alternativele. Tocmai decise că nu exista altă soluție decât să spargă ușa, când interveni soarta. Clanța ușii începu să se rotească.

Din apartamentul întunecat ieși Abdul, ca să-l cheme pe Softi să-l ajute să-i care pe Dalila, inconștientă, și pe băiețel. Pe Alistair îl apucă o furie nebună, și fu cuprins de o revoltă cumplită când îl văzu pe turcul cel înalt apărând din apartamentul Zenei. Vrând să-l pocnească și să-l distrugă pe acest străin, nu-l așteptă pe Ridgely să vină cu pumnalul lui. Contele își împreună mâinile, strângându-le într-un singur pumn, își roti brațele spre spate, la nivelul umărului, și izbi de la înălțimea acestei mișcări impetuoase cu toată forța trupului său, zdrobindu-și pumnii în mărul lui Adam al lui Abdul.

Tânărul și chipeșul nepot al lui Ibrahim-bei căzu ca o oaie înjunghiată.

Fără măcar să-i arunce o privire, Alistair păși peste trupul nemișcat și alergă spre dormitorul Zenei. Intrând în încăperea luminată de o singură lampă, pricepu imediat ce se întâmplase. Alistair închise cu putere ușa.

Zena zăcea inconștientă pe patul răvășit. Deși brațele îi erau libere, Alistair zări frânghia de mătase aruncată neglijent alături și văzu urmele roșii și umflate de pe încheieturile mâinilor ei. Cămașa de noapte îi fusese trasă în grabă peste coapse, dar vestigiile dezlănțuirii pătimașe a lui Abdul pătau țesătura de mătase.

Alistair fu cuprins de o dorință bruscă și intensă de a ucide animalul sălbatic care o violase pe

femeia ce însemna atât de mult pentru el. Îl scutura un tremur de furie necontrolabilă, și pumnii i se încleștau și descleștau convulsiv pe lângă trup. Se răsuci pe călcâie, hotărât să-l omoare pe arabul prăbușit pe coridor, dacă ticălosul nu era deja mort. Bestia nici nu merita altceva. În clipa în care mâna lui atinse zăvorul ușii, Zena gemu slab.

Repezindu-se spre pat, o ridică în brațe, cu blândețe, pe femeia inconștientă și pe jumătate dezbrăcată. Pleoapele Zenei tremurară și se deschiseră. Contelui îi scăpă un oftat de ușurare și strânse mai tare umerii ei catifelai.

— Alistair... șopti întretăiat Zena. Vai, Alistair! Slavă Domnului că ai venit! Avea... avea de gând... să mă ia cu el, îngăimă ea.

— Sst, sst, scumpa mea, o liniști el. Gata, s-a terminat. O să am grijă de tine. Voi avea întotdeauna grijă de tine. Nu poți trăi singură. Spune că acum te vei căsători cu mine, draga mea!

Zena își ridică privirea spre ochii lui, plini de căldură, și se cutremură la amintirea a ceea ce se întâmplase doar cu puțin înainte. Dacă Alistair n-ar fi venit s-o salveze, și-ar fi petrecut tot restul vieții într-un harem turcesc.

— Spune da, dragă Zena! insistă Alistair cu blândețe.

Zena nu se simțise niciodată atât de îngrozitor de singură și neajutorată ca în cursul orei precedente. Se mândrise mereu că era plină de hotărâre și perseverență, oricând gata să facă față numeroaselor ei probleme. Dar în seara aceasta, sentimentul de nespūsă, înspăimântătoare disperare fusese copleșitor, iar acum se temea, realmente, să fie singură, și brusc, simți nevoia afecțiunii pe

care i-o oferea Alistair, sau poate siguranța, sau poate iubirea.

— Da, mă voi căsători cu tine, murmură ea.

Chipul lui Alistair se luminează de o bucurie pură când îi auzi consimțământul așteptat de atâta vreme.

— Nu vei regreta, dragă, șopti el. Voi avea grijă să fii fericită.

Vai, Dumnezeule, cugetă Zena. Trebuie să-i vorbesc despre Sacha, despre necesitatea unui divorț, despre toate complicațiile vieții mele. Totuși, nu acum, se răzgânde ea, epuizată. Mâine o să-i spun toate astea, mâine... sau poimâine.

În euforia victoriei sale, contele de Glengale era înclinat să nu mai dea importanță dorinței însetate de sânge care, mai înainte, îl îndemnase săucidă cu brutalitate. În loc de asta, după ce o culcă pe Zena în pat, cu promisiunea că avea să rămână la ea până dimineața, Alistair îl sună pe șeful poliției. La sosirea acestuia, contele îi relatează pe scurt și într-o manieră calmă întâmplările petrecute și despre care se și aflase, eliminând amănunțele ce s-ar fi dovedit stânjenitoare pentru Zena. Cu o intonație bine educată și calmă, contele explică apoi că el dorea, de dragul doamnei, să evite un scandal și că nu avea să depună plângere dacă putea fi asigurat că până dimineața turcii aveau să fie plecați din țară.

— Totul se va îndeplini, domnule, garantase pe un ton grav politicosul polițist.

În timp ce cobora iar scările, șeful poliției din Nisa cugeta la înșelătoarele aparențe. Era interesant să vezi cum acest conte tăcut, calm și politicos, se purta ca cel mai pervers cuțitar din Marsilia.

Tânărul șeic turc se putea socoti norocos dacă avea să fie în stare măcar să vorbească vreme de câteva luni. De fapt, presupunea în mod realist francezul, ticălosul acela tânăr avea să aibă noroc dacă va mai fi în viață.

Alex sosi la Nisa două zile mai târziu. Era la mijlocul lui septembrie. Deși de trei ani nu mai fusese aici, vila lui era îngrijită de un personal complet și în stare de folosință. De la St. Petersburg nu-l însoțea decât valetul său.

Imediat fură angajați detectivi care să stabilească dacă Zena se mai afla în oraș. În cursul următoarelor zile, în timp ce se desfășura cercetarea, Alex fu sărbătorit de înalta societate. Un holtei tânăr și bogat era întotdeauna binevenit la orice eveniment monden, și un celibatar tânăr, bogat și frumos își permitea să refuze mai multe invitații decât să accepte.

Fotografia prințului Alexander Kuzan era etalată pe paginile ziarului local, reprezentând silueta lui elegantă la un bal, la o petrecere în aer liber, la curse și pe iahtul său.

Din nefericire, Zena citi ziarul și văzu fotografiile acelea. Soțul ei părea să se distreze foarte bine fără ea. Totuși, ea fusese întotdeauna conștientă de acest lucru.

Patru zile mai târziu, detectivii descoperiră pensiunea Zenei și îi raportară lui Alex. El plecă imediat s-o vadă. În timp ce trăsura în care se afla trecea pe lângă micul parc din apropierea apartamentului ei, Alex își zări soția. Porunci vizitiului să oprească și, coborând, stătu o clipă în loc.

Bobby se juca alergând cu o minge prin iarba din apropierea Zenei. Ea stătea pe o bancă, la umbra unui tei, și din câte se părea plângea. Un bărbat ședea alături de ea, într-o apropiere intimă, și când umerii ei se scuturară de hohote de plâns, bărbatul o înlănțui cu brațul și o trase spre pieptul lui.

Soția mea! În brațele altui bărbat! Fir-ar ai dracului! Un alt bărbat s-o mângâie pe soția mea!

Cât ai clipi, instinctele sale de proprietate se revoltară, și fu cuprins de o furie cumplită.

Cu un efort conștient își recăpătă controlul asupra propriei sale judecăți.

Ia gândește-te, totuși, i se adresează conștiința, în cele câteva luni din urmă, ai fost departe de a fi virtuos, încercând s-o uiți pe Zena. Este un drum cu două sensuri: Zena avea și ea nevoie de companie. Nu prea ai de ce să te aștepti ca ea să fie castă, în vreme ce tu experimentai la St. Petersburg toate soiurile de plăceri erotice.

Dar chiar s-o atingă pe soția mea; nu zău, chiar așa?!

— O să-lucid, scrâșni Alex printre dinți.

Cuprins de o furie nebună, porni să traverseze strada, uitând de puhoiul de vehicule care veneau din ambele sensuri. Se feri de prima trăsură, o evită în ultima clipă și pe-a doua, dar încercarea vizitiului unei cabriolete de a opri cailor eșuă, și roata stângă din față se izbi de pieptul bărbatului ce înainta în goană.

Totul nu fu decât haos zgomotos când vehiculele de toate soiurile opriră în scrâșnet de roți, dând naștere unui amestec confuz de infern tumultuos: vizitii care înjurau, animale nechezând, pietoni cuprinși de panică ivindu-se în mijlocul străzii ca să caște ochii la victima ce zăcea inconștientă. Sub

capul și sub picioarele acesteia începură să se formeze mici bălți de sânge.

Vacarmul o făcu pe Zena să sară în picioare și să-i strige lui Bobby să nu cumva să dea fuga să vadă spectacolul.

— Dă-mi voie, Zena, să mă duc să văd ce s-a ntâmpat, spuse cu prudență Alistair. În starea ta nu-i înțelept să te expui riscului de a fi martora unor evenimente tragice.

Reveni în scurt timp.

— Se pare că un individ a fost izbit de o trăsură. De-a dreptul îngrozitor, draga mea; nu-i o priveliște la care să asiești tu. Pretutindeni sânge și tipul este în stare de inconștiență. O să vă conduc pe tine și pe Bobby acasă.

Petrecu cu blândețe brațul Zenei peste al său și porniră toți trei cu pași lenți înapoi, spre apartamentul ei. Când sosiră, Zena se scuză:

— Dacă nu te superi, Alistair, cred că o să mă odihnesc în după-amiaza asta. Ne vom revedea mâine.

— Foarte bine, draga mea, consimți el, amabil. Pe mâine.

Capitolul 3

De când apăruseră în ziar fotografiile cu Alex, toate sistemele de apărare construite de Zena cu grijă se dărâmaseră. Nu se văzuseră de mai bine de două luni, și reușise cât de cât să si-l scoată din amintire. Acum, tot ce dorea era să-și pună capul pe pieptul lui bronzat, să-i simtă bătaia inimii și mângâierea leneșă a mâinii lui pe părul ei, să-i simtă gura pe a ei. Chinul revenise cu toată puterea.

Plânse iar, în neștire, pentru dragostea ei pierdută și se întrebă cum de putuse vreodată să se gândească să se mărite cu Alistair, oricât ar fi fost acesta de generos și bun. În seara aceea, după ce îl culcă pe Bobby, se așeză posomorâtă lângă sobă și, câteva clipe, fu cuprinsă de o groază de nestăpânit. Se întrebă cum avea să înfrunte ea viitorul, cum va fi în stare să treacă singură prin încercarea nașterii copilului. Ceea ce în urmă cu șase zile păruse să fie o soluție rațională — căsătoria cu Alistair — părea acum cea mai imposibilă acțiune din lume.

Când stai culcată în brațele lui îți închipui că e Sacha? O să-l îndemni pe copilul lui Sacha să-i spună tată? Te poți gândi la viitor ca durând douăzeci de ani de-acum încolo și să te vezi în continuare fericită în calitate de contesă de Glengale?

Cum să procedez oare?

Peste trei săptămâni urma să aibă un copil; sigur va avea nevoie de bani. Se putea înapoia la bunicul ei, dar nu voia să recurgă la soluția aceasta. Putea să-i scrie lui Sacha, cerându-i bani, dar în împre-

jurările acelea un asemenea gând era condamabil. El nici măcar nu se ostenise să răspundă la biletul ei, atunci când ea își strigase dragostea față de el. Absența ei nu-l afectase deloc, ci îi îngăduise libertatea după care tânjise întotdeauna.

În dimineața următoare, Zena rămase acasă, îngropându-se sub cuverturi, incapabilă să înfrunte tristețea propriilor ei gânduri, neputând să facă față obișnuitei plimbări cu Alistair. Pierderea despre care credea că începuse s-o depășească era vie și sângera din nou.

Alistair așteptă răbdător pe banca din parc, petrecându-și timpul citind ziarul. Nu-l mira faptul că Zena nu sosise. În ajun îi păruse mai nefericită decât de obicei. În zilele din urmă remarcase o agitație sporită, o posomoreală care îi tot revenea, făcându-l să tragă concluzia că era consecința sarcinii ei înaintate. Era desigur de așteptat din partea unei femei tinere, singură pe lume, să aibă o stare de frământări și neliniște, pe măsură ce i se apropia termenul, iar experiența chinuitoare cu turcul făcuse ravagii.

Alistair decise că dacă ea nu va veni în parc, avea să treacă el pe la ea, în vizită.

Ridicându-se de pe bancă, după ce parcursese într-o doară știrile care se concentrău numai în jurul accidentului din ziua precedentă, contele de Glengale azvârli cu nepăsare ziarul în coșul de gunoi și își continuă drumul spre casă.

În acea după-amiază, când o vizită pe Zena, contele îi oferă un superb buchet de trandafiri albi. Ea îi mulțumi cu recunoștință și îi explică, cerându-și scuze, că în ziua aceea nu se simțise destul de bine ca să se aventureze să iasă afară.

— Crezi că ar fi indicat să te vadă un medic? întrebă contele, cu îngrijorare, preocupat de noua paloare a tenului Zenei.

Zena refuză cu tact, incapabilă să-i explice motivul real.

După ce Zena prepară ceaiul, contele sporovăi în mod plăcut comentând evenimentele mondene despre care citise în ziar. Văzând că știrile despre înalta societate nu-i ridicau moralul, se gândi că poate se va bucura auzind ceva referitor la unui dintre compatrioții ei.

— Apropo — spuse, întinzându-și ceașca spre a-i fi umplută — tipul implicat în accidentul de ieri era și el rus. Mă întreb dacă nu cumva ai auzit de el. Îl cheamă Kuzan... e prinț, cred.

Ceașca de faianță albastru cu alb căzu din mâna Zenei sfărâmându-se pe platoul cu prăjituri pentru ceai, răspândind pe masă lichidul dulce și cafeniu. Zena deveni de o paloare cadaverică și se prăbuși pe pardoseală.

Împiedicat de masa dintre ei, Alistair fu incapabil să-i întrerupă căderea. Sărind din fotoliul său, îngenunche plin de teamă lângă trupul palid și nemișcat, bătându-i ușor cu palma creștetul, fără vreun efect, vreme de câteva clipe. Apoi coborî în fugă la parter și-i ceru portarului să trimită după un medic.

Revenind într-o goană în apartament, o ridică pe Zena cu blândețe și o culcă pe pat. În ciuda greutateii suplimentare a copilului, era incredibil de fragilă, părând mult prea delicată pentru a fi în stare să ducă povara unei alte vieți. Apăsându-i un prosopud pe frunte, contele îi văzu pleoapele tremurând.

— Cum te simți, draga mea? Am trimis după un doctor. Ar fi trebuit să te consulte unul imediat, azi

dimineată. Nu vorbi, doar odihnește-te. Va fi aici în curând.

— Sacha trăiește? șopti ea.

— Cine? întrebă Alistair nedumerit.

— Prințul... trăiește? repetă ea în șoaptă.

— A, accidentul! Prințul acela. Da, este în viață.

Oase rupte, atâta tot.

Ușurată, Zena închise ochii.

Deși îl rodea curiozitatea, contele era prea politic ca să ceară o explicație la o întrebare atât de ciudată. După plecarea medicului, Alistair insistă ca Zena să rămână în pat.

— De acord, Alistair, dar acum mă simt iar foarte bine, crede-mă. Nu trebuie să fii îngrijorat.

După o jumătate de oră de asigurări, reuși în cele din urmă să-l convingă să plece.

Era într-o dispoziție de tumultuoasă fericire. Șocul pe care-l simțise crezând că Sacha murise o convinsese că iubirea ei pentru el era tot atât de puternică pe cât fusese mai înainte.

Neținând seama de dojenile lui Alistair, Zena azvârli cât colo cuverturile, se îmbracă la iuțea cu o rochie de un albastru intens și, cerând o trăsură, porni la drum împreună cu Bobby. Era agitată de teamă și de neliniștea unor presimțiri rele. Dar tot ce putea face Alex era s-o trimită să-și vadă de drum, ori ea deja trăia despărțită de el.

O alee pentru trăsuri impecabil greblată șerpua până în fața unei vile maure de bun gust, amplasată admirabil pe coasta unei coline stâncoase. Soarele asfințea deasupra Mediteranei, așternând raze violete și aurii peste marea azurie.

Coborând din trăsură, Zena îi porunci, nervoasă, vizitiului să aștepte. Luându-l de mână pe Bobby,

înaintă până la ușa de lemn ornată în cuie de alamă și bătu cu mânerul anume prevăzut pentru vizitatori. Fu poftită în holul de intrare, unde un majordom neprimitor se uită la ea de la înălțimea lui considerabilă și rosti cu semeție:

— Da, *madame*?

— Aș vrea să-l văd pe Sacha... ăă... pe prințul Alexander.

— Prințul nu este acasă pentru vizitatori, *madame*.

— Poate dacă i-ați duce măcar un mesaj, se rugă ea.

— Mă tem că este imposibil. Nu poate fi tulburat. Dacă veți putea reveni, *madame*, altă dată...

— Vreau să-l văd astăzi, insistă ea cu încăpățănare, simțind cum se înfurie în fața indiferenței insuportabile a individului.

Majordomul învățase încă de mult că prințul rareori dorea să fie deranjat de femei, de orice fel ar fi fost acestea, mai ales — și privirea lui trecu, sarcastică, peste pântecul protuberant al Zenei — de femei gravide. În calitatea lui de majordom, se afla acolo tocmai pentru a descuraja acest soi de persoane disperate. Prințul pretindea să se bucure de intimitate în propria lui casă.

— Îmi pare foarte rău, *madame*.

Zena simți înțepătura unor lacrimi de frustrare. Bobby trase de mâna ei și ciripi cu glas dulce:

— Să văd pe tăticu', eu să văd pe tăticu'!

Majordomul era mult prea bine instruit pentru a vădi vreo emoție, dar fu în mod categoric zguduit. *Tăticu'! Cu orice preț trebuie să-i alung!* Era limpede că prințul n-ar vrea să-i primească pe acești vizitatori. Prinzând-o cu hotărâre pe Zena de cot,

maiestuosul și conștiinciosul slujitor începu s-o conducă spre ușă.

Un pas ușor se auzi pe scările ce urcau la etaj, și un glas exclamă:

— Micul prinț!

Cele trei personaje se întoarseră și îl văzură pe Feodor, valetul lui Alex, coborând treptele de marmură. Bobby dădu drumul mâinii Zenei și țâșni către vechiul său prieten.

— E-n ordine, Harrison, explică Feodor. Dânsa este prințesa Kuzan, Harrison.

Majordomul nu mai prididi cu scuzele. Întregul personal avea cunoștință de faptul că prințul își căuta înnebunit soția, dar bârfele omiseseră să sublinieze amănuntul că ea era gravidă și mai avea un copil. Omul era chinuit de remușcări și rușinat de greșeala lui.

— Prințul abia s-a trezit după sedativul său, *madame*, spuse Feodor. Vă rog să veniți la etaj.

Zena îl urmă în susul scării și de-a lungul unui coridor nesfârșit, până în dreptul unei camere situată pe latura sudică a vilei, care se bucura de o superbă vedere spre mare. Zena se opri împreună cu Bobby în pragul ușii deschise, iar Feodor se retrase diplomatic.

Capitolul 4

Alex zăcea pe un pat larg din lemn de mahon, foarte bărbătesc. Prințul arăta extrem de bine, în pofida bandajelor sale — foarte bronzat, în contrast cu așternuturile albe, așa cum se odihnea rezemat de maldărul de perne. O ușă de sticlă era deschisă către un balcon cu vedere spre Mediterana albastră. Razele alungite ale soarelui ce cobora spre asfințit se strecurau în cameră, iluminând-o cu o strălucire aurie difuză.

— Pot să intru? întrebă Zena în șoaptă.

La auzul glasului ei, ochii lui Alex se deschiseră brusc, îndreptându-se spre ușă, și tristețea dispăru de pe fața lui. Chipul i se luminează de vechiul lui zâmbet cald și atrăgător, care întotdeauna o pătrunsese pe Zena până în adâncul sufletului.

Primul lui gând când o zări în cadrul ușii fu acela că ea era mai frumoasă decât își amintea el s-o fi văzut vreodată. Amintirea ei trăise în fiecare clipă de trezie a vieții lui, în ciuda nemiloasei încercări de a spulbera și zdrobi acea amintire chinuitoare.

— Draga mea!

Ochii lui ardeau de bucurie. Apoi rămase tăcut, pentru întâia oară în viața lui, nesigur de cum avea să fie primit de o femeie.

Continuând să stea la ușă, Zena începu să vorbească, bâlbâindu-se:

— Sacha, dacă... dacă... mă vrei, ei bine, nu ar avea nici o importanță...

— Dacă te vreau, iubita mea! exclamă Alex, întrucâtva șovăielnic.

Când o văzuse în camera lui, i se păruse că i se oprește inima.

— Nu există nimic în lume ce mi-aș dori mai mult. O să încetez cu mersul la club. O să rămân acasă în fiecare seară; tot ce vrei tu...

Se întrerupse brusc la mijlocul pledoariei sale, simțindu-se frustrat.

— Fir-ar să fie! izbucni el. Nu pot să mă ridic. Vino aici!

Zena străbătu încăperea aproape zburând și se prăbuși cu lăcomie în îmbrățișarea lui.

Alex o sărută cu sentimentul privațiunii înăbușite și a dorinței nenumăratelor nopți în care o căutase fără succes în brațele altor femei. Buzele ei erau la fel de dulci și catifelate cum și le amintise. Dorul lui lacom spori, și îl copleși nevoia sălbatică de-a o avea. Zena se agăța de el așa cum se agață de viață un om care-i pe cale să se înece. El era viața ei, și ea se afla în brațele lui. Cerul nu-i putea dărui mai mult de atâta.

El o strânse aproape de inima lui, și își murmură unul altuia iubirea, încercând să domolească setea și dorul tuturor zilelor de neliniște trăite. În timp ce el o strângea în brațe și Zena se ghemuia la adăpostul pieptului său, un trupușor cald se strecură și se cățără în pat, înghesuindu-se între ei.

— Tăticule, eu... și eu! țipă Bobby insistent.

Alex își coborî privirea spre ochii rugători ai copilului, îi înconjură ușor trupul cu brațul său puternic, și-l strânse aproape de el. Pe Zena o uimea întotdeauna cum de putea un bărbat atât de puternic să fie atât de blând când voia.

— Ți-am simțit lipsa și eu, zâmbi Alex chipului îngeresc încadrat de cărlionți negri. I-ai dat de furcă sorei tale?

— Zena nu joacă mult. Mie-mi place tăticu'. El joacă mereu. Tăticu' joacă acum! ceru el.

— Peste un minut, Bobby. Tăticu' vrea să stea de vorbă cu Zena. Du-te și aruncă o privire la dulapul cu sertare de colo, zise Alex, arătând spre comoda de lângă peretele opus. Cred că vei găsi ceva cu care să te distrezi.

Bobby dădu din cap în semn că a înțeles, alunecă plin de energie jos din pat, și în curând ședea pe pardoseală, extrem de încântat de mulțimea de jucării pe care le scosese de-a valma din sertar.

Alex zâmbi, puțin ironic.

— Știu să mă port cu copiii, nu ți se pare?

Apoi ochii îi redeveniră serioși și își trecu mâna peste pânțele Zenei.

— Așadar, ți-am făcut asta... Mă urăști pentru ce ți-am făcut?

— Nu, Sacha, murmură Zena. Acum nu.

— Ai putea vreodată să mă vrei înapoi? o întrebă el cu blândețe, simțindu-se învins.

Ochii Zenei se umplură de lacrimi.

— Da, Sacha, șopti, din toată inima.

Îmbrățișarea lui se întări convulsiv, exprimându-i recunoștința.

— După ce ai plecat fără urmă...

— Dar ți-am trimis un bilet!

— Un bilet?! Unde?

— La club.

— Nu l-am primit niciodată, jur! La dracu'! N-ar mai fi trebuit să redevin cinic și să încerc să uit toată frumusețea și bucuria pe care le-ai adus în viața mea. Voiam să pun capăt tuturor amintirilor despre tine, și am făcut tot ce-am putut ca să-mi abat gândurile. Și pe urmă ți-am văzut colierul.

— Colierul meu?

— Da, la soția lui Cazimir. Și în clipa aceea am știut că nimic nu-mi fusese de vreun folos. Te iubeam și voiam să te am din nou. Fir-ar să fie! Nu mă pricep să spun cuvintele potrivite, declară cu glas răgușit și pe un ton brutal. Niciodată până acum nu le-am utilizat... doar vorbe seducătoare, vorbe spuse în joacă și ipocrite — niciodată adevărate...

Se poticnea în această explicație, desfrânatul acesta fermecător ce dăruise atâtor femei atât de multă plăcere dar nicicând iubirea lui. Când vorbi din nou, glasul îi era șoptit.

— Te iubesc, spuse foarte simplu. Tu mă mai iubești? Sau este prea târziu?

— Niciodată n-am încetat să te iubesc. Am încercat, realmente am încercat, dar n-am reușit.

— Și eu am încercat, dar n-a mers. Singurul rezultat a fost că am descoperit că-mi era și mai dor de tine. Nici o femeie n-a fost vreodată în stare să te înlocuiască.

— Femei? rosti Zena cu neascunsă gelozie.

Ochii lui Aléx începură să sclipescă amenințător.

— Și bărbatul din parc? întrebă el, bănuitor.

— Care va să zică, așa ai ajuns să fii călcat de trăsură! exclamă Zena, înțelegând totul.

— Așa am fost călcat de trăsură. Furia oarbă îmi întunecase vederea, rânji el. Acum, explică-mi ce e cu bărbatul din parc! repetă el, amenințător.

— Alistair e doar un prieten. A fost foarte bun cu mine, Sacha.

— Cum adică, „bun“?

Nu se putea stăpâni. În pofida propriei sale desfrânări, simțea în privința Zenei această gelozie

de necontrolat, care pur și simplu nu asculta de nici o logică rațională.

— Doar bun, răspunse Zena concis. Este englez. Acum doi ani și-a pierdut soția în urma unei boli îndelungate. Cred că se simte singur...

— Drace! Dacă-i singur, o să-i trimit mâine o duzină de femei, să-i țină companie. Nu are nevoie de soția mea! declară Alex cu indignare.

— Ah, Sacha, el nu-i sălbatic ca tine, protestă ea, la gândul unei duzini de femei depuse în pragul lui Alistair. Este foarte tăcut și potolit.

— În cazul acesta, o să-i trimit o duzină de femei foarte tăcute și pottolite.

— Nu vorbești serios, nu-i așa? întrebă Zena cu teamă.

— Bineînțeles că nu, răspunse el cu voioșie.

Apoi adăugă imediat pe un ton serios:

— Dar ar face al dracului de bine să-mi lase nevasta în pace!

Ochii Zenei străluciră.

— Vai, Sacha, ești gelos!

— Mă bucur că ai observat, mormăi el ursuz.

— O să-ncepi să fii dificil? îl tachină ea.

— Întotdeauna sunt dificil, dacă mai ții mînte, drăguța mea, replică el zâmbind. Și dacă tot sunt dificil, încă o mică pretenție.

Zena înălță provocator sprâncenele.

— Acum vorbesc serios, sublinie el. Trebuie să ne căsătorim imediat.

— La ce bun?

— Riturile tribale pot fi foarte bune și frumoase, fermecătoare, nostime, cu puii aceia murdari și toate celelalte, zise el, strâmbându-se când își aminti scena respectivă, dar copilul meu trebuie

să se nască în condițiile unei hotărâri legale care să oblige. Nu vreau nici o problemă cu moștenirea.

— Asta-i o prostie! veni replica tăioasă. Imperiul a recunoscut întotdeauna căsătoriile tribale.

— De nevoie, draga mea, numai de nevoie. Nu se poate impune cu forța nici măcar o lege la o depărtare mai mare de un kilometru dincolo de șoselele militare, ripostă Alex.

— Este ridicol și inutil. Nici măcar să nu mai pomenești de asta, replică Zena cu hotărâre.

— Mă gândeam, continuă Alex calm, că dacă nunta ar avea loc aici, în liniște, la sfârșitul săptămânii viitoare, ne-am putea duce cu iahtul meu la Alger, pentru o lună de miere. La vremea asta Biskra este destul de plăcută.

— O lună de miere! pufni Zena. Chiar că o să arăt grozav într-o lună de miere!

— Exact cum trebuie, draga mea, o contrazise Alex. Mă bucur că începi să iei în considerare această idee.

— M-ai înțeles greșit! ripostă Zena răspicat.

— Ah, preferi să fie mai devreme decât săptămâna viitoare. De ce nu spui așa?

— Sacha, prostule, ești imposibil!

— Ei bine, scumpo, niciodată n-am susținut că aș fi perfect. Bine, dacă ții neapărat la o nuntă la St. Petersburg și cu lume multă, spune așa imediat, continuă Alex, deoarece cu... hm... circumstanțele astea extenuante, zise îndreptând o privire ironică spre abdomenul ei enorm, va trebui să facem afurisita de călătorie în regim fulger.

— Ascultă-mă, naiba să te ia! strigă Zena. Nu ți-am explicat destul de limpede că n-îi necesară încă o căsătorie? Pentru ce mă hărțuiești?

— Ca să spui da, iubito, replică el cu simplitate, și ca să pot dormi iar noaptea, știind că odrasla mea este sigură de patrimoniul său.

— Asta înseamnă atât de mult pentru tine?

— Înseamnă.

Ochii lui deveniră foarte serioși. Îi susținu privirea iar ea șovăi. El vorbea într-adevăr serios. Poate că avea dreptate în privința moștenirii. Ea nu se gândise niciodată la acest aspect.

— Foarte bine, își dădu Zena acordul.

El oftă ușurat.

— Bun, acum asta s-a stabilit. Când? o întrebă. Și unde?

— Nu mă interesează, Sacha. Într-un loc liniștit. Nici nu va fi timp pentru a comanda o rochie, adăugă ea, în mod diabolic.

— La naiba! Asta nu-i o problemă, dacă acesta-i singurul lucru care te frământă.

Era încă ferm hotărât să-i facă pe plac.

— Zău, Sacha, în legătură cu rochia doar te tachinam.

— Ești sigură? întrebă el privind-o scrutător.

Înțelegea că femeile țineau la nimicurile drăguțe legate de o nuntă entuziasmându-se de ele, și în mod cert prima lor căsătorie nu fusese de înaltă clasă. Era hotărât să aibă cea mai grandioasă nuntă pe care-o văzuse lumea vreodată, dacă Zena voia o astfel de ceremonie.

Ea îi întâmpină privirea cu ochi plini de iubire.

— Da, sunt sigură. Biserica rusească și doi martori vor fi perfect.

— Măine e prea devreme? întrebă Alex cu îngrijorare. Coastele mele sunt înfășurate foarte bine. Cred că pot face față. Să sperăm că aceasta va fi

ultima oară când ne căsătorim. S-ar părea că am nefericitul obicei de a mă alege cu oase rupte înainte de căsătoriile mele. Nu știu dacă aş avea chef să mai trec prin așa ceva o a treia oară.

— Mâine este foarte bine, rosti Zena cu calm.
Și inima ei cânta.

Capitolul 5

După multe eforturi, deoarece roțile birocrăției franceze se mișcau cu o încetineală enervantă, reușiră să se căsătorească în micuța biserică rusească din Nisa.

Zena îi scrisese lui Alistair un bilet prin care-i cerea iertare pentru orice nefericire pe care i-ar fi putut-o pricinui. El răspunse cu obișnuita lui înțelegere, blândă și tandră, dorindu-i cu sinceritate numai bucurie și noroc în împăcarea ei cu Sacha.

Datorită limitărilor de natură fizică atât ale miresei cât și ale ginerelui, noaptea celei de-a doua nunți a lor fu liniștită. Se trimiseră telegrame către rudele și prietenii lor, aducându-li-se la cunoștință împăcarea lor și repetarea căsătoriei. În noaptea aceea rămăseseră în vilă, urmând ca apoi să plece cu iahtul lui Alex într-o scurtă croazieră spre Biskra, cu intenția de a reveni peste două săptămâni la Nisa pentru a aștepta nașterea copilului lor.

În noaptea aceea, stând culcați unui în brațele celuillat, Alex observă că Zena era într-o dispoziție foarte tăcută.

— Aș da un bănuț pentru gândurile tale, iubito, șopti el.

— Sacha, oare este o dovadă de nerecunoștință, după toate problemele noastre, să dorești, puțin de tot, ca să fii ceva mai mult decât o iubită, o soție și o mamă?

— Ah, suflețelul intelectual revine la viață. E-n ordine, dragă. Dacă ai fi o domnișoară din lumea

bună cu cap găunos, nu te-aș vrea. Dintr-astea găsești, literalmente, cu carul. Domnișoara intelectuală nu trebuie pusă sub lacăt, draga mea, numai pentru că ești soție și mamă. Ascultă, iubito, dacă vrei să te implici în noul val care luptă pentru drepturile femeii, îți voi construi un colegiu pentru femei. Nu trebuie decât să-mi precizezi locul. Este al tău. Vom avea copiii cei mai insuportabil de inteligenți din imperiu. Sau dacă vrei să cercetezi traseele acelea de migrație de care se interesa tatăl tău, fă-o. Voi alcătui orice soi de caravană de care ai avea nevoie. Ne vom petrece restul vieții agățându-ne de poteci de munte stâncoase. Uite, mă duc chiar acum să fac bagajele.

Zâmbi ironic și dădu să coboare din pat.

Zena îl împinse înapoi.

— Îți bați joc de mine!

— Dumnezeu, nu! Sunt plin de înțelegere și toate celelalte însușiri ale unui bun soț. Dar ți-aș cere totuși, o favoare. N-ai putea să aștepti până se naște copilul? Gândul că l-ai putea aduce pe lume pe întâiul meu născut pe cine știe ce cuib precar de vultur de munte mă cam îngrijorează.

— Adevărat, Sacha? Nu te-ai supăra?

— Pe dracu', *duška!* Te voi duce oriunde vei vrea să mergi, oricând vei voi. Niciodată nu te voi mai scăpa din ochi. Nu am curajul necesar să mai înfrunt cumplitul chin de a fi despărțit de tine. Făgăduiește-mi, îi ceru solemn, făgăduiește-mi că nu mă vei părăsi niciodată.

O bucurie neașteptată inundă inima Zenei.

— Făgăduiesc, Sacha, șopti încet.

Un braț puternic îi înlănțui mijlocul și, trăgând-o lângă trupul lui vânjos, Alex îi acoperi buzele tre-

murătoare cu un sărut tandru, reținut, extrem de grăitor pentru iubirea lui protectoare.

— Voi avea grijă de tine, iubito, murmură el cu glas răgușit.

Părăsirea Biskra în dimineața următoare și petrecură zile superbe străbătând Mediterana și sosind înapoi la Nisa literalmente în ultima clipă. Pe Zena o apucară durerile nașterii la zece mile în larg, și motoarele au fost puse să lucreze la puterea lor maximă pentru a ajunge cât mai grabnic înapoi. Alex o purtă pe Zena în brațe până la trăsura care-i aștepta, ținând-o așa tot drumul până la vilă.

Cei mai buni medici din Nisa erau pregătiți s-o asiste, și după ce de-a lungul anilor auzise de nenumărate ori povestea nașterii sale, Alex își luase precauția de a le aduce și pe cele mai bune moașe.

Alex nu se depărtă deloc de lângă ea, ținând-o de mână și încurajând-o, încercând să-și mascheze teama cumplită când vedea chinurile groaznice prin care trecea soția lui.

— Nu puteți să faceți ceva ca să nu mai sufere atât?! se răsti el la ilustra adunare.

— Doamna progresează extrem de bine, prințe, declară total lipsit de sensibilitate purtătorul de cuvânt al asistenței. De obicei soții preferă să aștepte afară. Poate doriți să ieșiți...

Alex îi aruncă o privire ucigătoare, și fraza se stinse în mod jalnic. Ochii lui cercetară fețele celor patru moașe, neîncrezându-se în cuvântul doctorilor.

— Este într-adevăr bine? întrebă îngrijorat.

— Încă puțin, și durerea ei va înceta, domnule, răspunse cu simpatie o femeie în vârstă.

Cinci minute mai târziu i-l prezentă lui Alex pe fiul și moștenitorul lui, înfășurat într-o pânză moale și albă.

— Un băiat frumos și robust, domnule!

Alex îl primi cu recunoștință pe copil, ușurat că greaua încercare prin care trecuse Zena luase sfârșit...

Zena deschise câteva clipe ochii și îi adresă lui Alex un zâmbet slab.

— S-a terminat? întrebă ea.

— S-a terminat, iubita mea, și-ți mulțumesc pentru un băiat frumos și puternic.

— Un băiat! repetă ea surâzând triumfător. Un băiat ca tine, murmură, închizând iar ochii și adormind imediat.

Cu gesturi blânde, Alex puse copilul în pat, lângă ea, și cu tristețe gândi: *Nu chiar ca mine.*

Copilul culcat alături de soția sa avea păr blond și ochi albaștri.

.....

În ziua în care sosi de la Nisa telegrama lui Alex, Amalia venise în vizită la Yuri. Majordomul lui Yuri aduse telegrama pe o tavă de argint. După ce-i parcurse la iuțeală conținutul, Yuri i-o întinse Amaliei, care era moartă de curiozitate. În timp ce citea euforicul mesaj, pe fața ei frumoasă apăru lent o expresie plină de jale.

— Ți-a scăpat printre frumoasele-ți degete, nu-ia așa, iubito?

Amalia își ridică privirea și își îndreptă spre Yuri ochii ei de culoarea levănțicăi.

— De astă-dată căsătoria pare să fie certă.

Ochii ei pastelați străluciră când un gând făcu să se aprindă în ei o sclipire.

— Crezi că această căsătorie a fost gândită de dragul copilului? întrebă ea plină de speranță.

— Nu fi proastă, Amalia, îi spuse cu blândețe. Sacha dorea cu disperare s-o recapete pe Zena. Recunoscuse în sfârșit, că o iubea. Asta nu înseamnă că nu l-ar interesa viitorul copilului său, dar dacă aceasta ar fi fost singura lui temere, banii ar fi rezolvat repede dilema.

Ochii sclipitori își pierdură strălucirea, căpătând o expresie posomorâtă de înțelegere.

— Nu poți avea orice bărbat pe care ți-l dorești, micuța mea, îi zise Yuri cu tandrețe.

— Dar întotdeauna am putut! se văită Amalia. Ce se va întâmpla cu mine? Tuturor bărbaților le plac fetele tinere. Nu vreau să mă transform într-una din acele frumuseți ofilite care e nevoită să alerge după bărbați. Este degradant. Întotdeauna ei veneau la mine. Mă tem, Yuri. Vai, Yuri, toată viața mea este o porcărie.

Frumoșii ei ochi se umplură de lacrimi și Yuri își plecă privirea, pentru că era prima oară în viața lui când vedea lacrimi într-ai ei.

— Am și eu sentimente, Yuri. Vai, Doamne, gemu ea, tare sunt nefericită!

Yuri o privi îndelung pe femeia de o uimitoare frumusețe din fața lui: trăsături clasice, patriciene; pomeții obrazilor înalți; ochi minunați; o gură realmente senzuală; păr bogat, ca mătasea porumbului; și un trup superb.

— Nu plânge, draga mea. Înfățișarea ta formidabilă nu și-a pierdut nimic din farmec. Viitorul tău nu-i chiar atât de sumbru pe cât ți-l închipui. Douăzeci și patru de ani nu înseamnă bătrânețe, micuțo, șopti el.

Se ridică în picioare, străbătu mica distanță dintre ei, o luă în brațe pe femeia înlăcrimată și se așeză din nou, strângând-o la pieptul său.

Îi simțea sub mâini trupul cald și catifelat, și când ea își puse capul pe umărul lui, mireasma dulce, de mosc, a părului ei îi gădilă nările.

Fu el însuși nespus de uimit auzind cuvintele ce-i ieșeau din gură:

— Ce dracu', Amalia, doar știi că nu-l poți suporta pe Boris, iar pe Alex nu-l poți avea. Te-ai putea fixa tot atât de bine asupra mea. Și deoarece eu nu o pot avea pe Zena, m-aș putea fixa și eu asupra ta.

Amalia își îndreptă brusc trupul și își aținti privirea spre Yuri.

— Zena? mormăi ea nemulțumită. Și tu?!

— Este o femeie absolut remarcabilă, dragă, și e la fel de curajoasă și de tenace ca tine, și are cea mai încântătoare inteligență pe lângă atrăgătoarea ei frumusețe.

— Nu știu, Yuri, spuse șovăitor.

— Ar fi trebuit să te căsătorești cu mine acum zece ani, știi asta. Hai, Rosie, ce zici? o întrebă el rânjind și folosind numele ei din copilărie. Îți voi obține divorțul în două săptămâni, și putem începe să mai facem și alți copii din aceia, cu păr auriu.

— O să-mi distrug silueta! protestă ea în glumă, strâmbându-se.

— Chiar îți pasă de asta? îi șopti Yuri la ureche, în timp ce-și întărea strânsoarea îmbrățișării.

— Nu, dacă ție nu-ți pasă, răspuse ea zâmbindu-i dulce.

— Mie o să-mi pari mereu frumoasă, Rosie, cu sau fără siluetă. Vom sta pe veranda casei noastre din Ucraina și vom privi cum crește cârdul nostru de copii.

Yuri îi ronțăia alene urechea, în timp ce mâinile lui mângâiau și alintau fiecare rotunjime voluptu-

oasă. Când degetele lui urcară și începură să descheie nasturii de la gâtul rochiei ei, Yuri șopti foarte încet:

— Și dacă devii durdulie, scumpa mea, după toți acei copii ai noștri, voi avea pur și simplu mai mult de iubit.

Amalia înconjură cu brațele umerii puternici ai lui Yuri, și o mână alunecă în sus să-i mângâie ceafa, pe care părul lui blond și lung se revărsa în bucle mătăsoase.

— Mă vei duce acasă, Yuri? murmură Amalia fericită. Putem într-adevăr să ne întoarcem acasă?

— Te voi duce acasă, draga mea, și niciodată nu te voi lăsa să pleci.

.....

Alex, Zena și copiii se aflau afară, pe terasa cu vedere spre mare. Zena se odihnea pe un șezlong, ținând în poală pruncul adormit. Bobby, pe tricicleta lui, gonea nebunește încoace și-ncolo pe pardoseala de marmură. Alex, stând lângă Zena, zâmbi când citi lunga telegramă primită de la Yuri.

— Yuri și Amalia se căsătoresc, îi explică el Zenei, și Yuri zice că Amalia își cere scuze pentru purtarea ei nepoliticoasă față de tine.

— Mă bucur pentru ea, zise Zena calm. Le urez să fie fericiți, spuse Zena cu un oftat de mulțumire. Vor avea copii frumoși.

— Au deja o fiică. O foarte drăguță fată blondă, care va împlini în curând zece ani.

Uitându-se la copilașul blond care dormea în poala soției sale, Alex remarcă pe un ton ironic:

— Dacă n-aș ști cum stau lucrurile, aș zice că Yuri a dat o mână de ajutor și la acesta.

Glumea, dar în adâncul sufletului, o mică îndoială hărțuitoare nu se lăsa domolită.

— Sacha, cum poți să spui așa ceva!

— Ei bine, mi se părea că Yuri era mereu prin preajmă.

— Dar și tu erai!

— De unde să știu ce se întâmpla după ce adormeam eu? Eram mai tot timpul beat decât treaz, și l-am cunoscut prea multă vreme pe Yuri ca să-mi fac iluzii în privința moralității lui.

— Dar în privința moralității mele? Întrebă Zena, oarecum jignită.

— Păi, scumpo, dacă mă întrebi...

— Sacha! Mă crezi când îți spun că ești singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste? Întrebă Zena nevrând să ia în calcul violul turcului, socotind că a fi legată, cu căluș în gură și agresată sexual nu se putea numi a face dragoste.

— Desigur, iubita mea, te cred, o liniști el.

Dar diavolul îndoielii tot îl muncea.

— Tatăl meu avea părul blond și ochii albaștrii, la fel ca mulți membri-ai tribului din cătunul mamei mele, declară Zena cu calm.

— Desigur, draga mea, fu de acord Alex, zâmbind liniștitor, decis ca nici măcar să nu mai pomenască vreodată de incertitudinile lui. Ai perfectă dreptate.

Iubirea lui pentru Zena era prima și singura lui pasiune puternică pe care-o cunoscuse în viața lui, și orice altceva pălea în fața importanței acestui sentiment.

Zena era singura femeie pe care o dorise vreodată, și nimic nu trebuia să intervină între ei. Nu putea să nște să distrugă noua lor fericire. Strânse din dinți, hotărât să nu mai facă niciodată vreo aluzie la coloritul fiului său. Subiectul era închis.

Mai târziu în aceeași seară, pe când se bucurau de o cină liniștită în doi, după ce-i culcaseră pe copiii, sosiră încă două telegrame.

— Doamne Sfinte! exclamă Alex când îi fură înmânate misivele. Există undeva în lumea aceasta un loc în care să ne putem duce ca să avem puțină pace și liniște?

Rupând plicul celei dintâi, înjură de câteva ori în vreme ce o citea. I-o întinse în tăcere Zenei, iar el o deschise pe a doua.

Zena citi rapid avertismentul trimis de Katelina. După ce se înapoiase iarăși din Europa, soțul acesteia reacționase violent când aflase de prietenia soției sale cu Lup. Amenința să-i ia copiii. Lup amenința că avea s-o ia atât pe Katelina cât și pe copii și, pe deasupra, să-l ucidă pe soț. Katelina insistase pe lângă Lup să renunțe, măcar temporar, la planul lui sălbatic și îi relata, pur și simplu, lui Alex situația, pentru eventualitatea că Lup ar apela la el pentru ajutor. Lup plecase furios, și ea nu știa încotro se dusesse.

— Interesantă familie, comentă Zena malițios.

— Nu te teme, tata se va ocupa de toate; întotdeauna rezolvă problemele. Însă mă doare faptul de a o vedea pe Katelina la cheremul ticălosului acela de soț al ei. În privința asta sunt de acord cu Lup: un glonț drăguț și rapid ar scuti lumea de o povară inutilă. Până una alta, ne sosesc rudele, draga mea, *maman* vrea să-și vadă nepotul. Hai să plecăm dracului de-aici! adăugă Alex cu înverșunare.

Gândul la mutrele pe care le-ar face părinții săi când își vor vedea nepotul blond și cu ochi albaștri îl cam punea în încurcătură.

— Dar, Sacha, tocmai acum când vin părinții tăi?! N-ar fi deloc politicos din partea noastră.

— Hai să scoatem *Steaua Sudului* în larg, doar cât să fim departe de toți oamenii aceștia, măcar o vreme. Presupun că ne-am putea înapoia peste o săptămână. Ei nu vor fi aici mai devreme.

Avea să fie nevoit să înfrunte până la urmă acea situație, așa că tot atât de bine putea să termine cu ea. Nimeni nu ar spune nici un cuvânt, fără îndoială; toată lumea ar fi foarte politicoasă. Totuși, această perspectivă îl sâcâia.

Oare asta era ceea ce în mod obișnuit se numea una din micile ironii ale sorții?

El, care avea toți copiii nelegitimi pe care și i-ar fi putut dori, toți fiind tulburător și de netăgăduit niște Kuzani, când, în sfârșit, avea un moștenitor legal, se pomenea că odrasla nici măcar nu era a lui. Un ciudat sentiment de neliniște tulbure i se strecură în inimă.

Câteva zile mai târziu, în timp ce stăteau lungiți sub o copertină pe *Steaua Sudului*, lăsând să treacă peste ei ușoara briză marină, Zena termină să hrănească bebelușul și se ridică să se schimbe într-o îmbrăcăminte mai răcoroasă. După-amiaza începea să devină caldă.

— Sacha, vrei să-l ții tu pe Apolo, cât timp mă duc jos să mă schimb?

Copilul fusese numit Apolo nu ca urmare a tachinării lui Alex, ci fiindcă numele i se păruse Zenei uimitor de potrivit. Zena considera că pruncul cu ten luminos și cu păr auriu, strălucitor, era o perfectă întrupare pentru numele de Apolo — zeul soarelui.

— Pune-l mai degrabă în coșul lui, iubito. Se va simți mai bine acolo.

Odată cu trecerea zilelor, Zena devenise tulburător de conștientă de faptul că Sacha arăta foarte puțin interes față de fiul său. La început se gândise că poate era ceva normal pentru un bărbat care era tată pentru prima oară. Sacha era încă tânăr, și poate că nu se împăcase cu idea paternității. Însă pe măsură ce timpul trecea, observa cu spaimă și nedumerire că nu era vorba numai că el dovedea prea puțin interes față de copil; de fapt, mai curând evita cu grijă orice contact cu bebelușul.

De astă-dată, gândi Zena cu asprime, n-o să te mai descotorosești atât de ușor de copilul tău!

Firea ei era tot atât de capabilă de toane schimbătoare ca și cea a lui Alex.

— Îl poți ține pe Apolo un minut, cât mă duc jos, insistă ea enervată, și-l puse pe copii pe genunchii lui Alex.

Pentru prima oară de la nașterea copilului, Alex fu silit să se uite de aproape la acel moștenitor al său. Privind în jos, la micul trup durdului care scotea slabe sunete nearticulate în timp ce stătea culcat, ațintindu-și cu seninătate ochii asupra tatălui său, privirea indiferentă a lui Alex se transformă dintr-o dată într-o expresie de intensă uimire.

De sub sprâncenele subțiri și delicate și printre genele fine și curbe, scânteiau doi ochi căprui, cu reflexe aurii, cu colțurile ridicate spre tâmples — ochii aurii de pisică, puternicul semn de recunoaștere al sângelui Kuzan-ilor, transmis de-a lungul secolelor.

— Zena! strigă Alex, întrerupându-i coborârea sub punte. Ochii lui Apolo sunt aurii! Un Kuzan, fără nici o discuție!

Printul îl luă cu blândețe în brațe pe copilașul cu păr auriu care era fiul său, și chipul cu trăsături aspre i se luminează de bucurie și mândrie.

Mirată dar încântată de interesul lui brusc și plin de încântare față de propriul său copil, Zena, vrând să-l tachineze, întrebă:

— Te-ai îndoit vreodată?!

Alex tăcu o clipă, privindu-și frumoasa soție, apoi zâmbi, în culmea fericirii.

— Niciodată, draga mea, minți el galant, nici măcar un minut.

EPILOG

În lunile următoare, în cursul cărora Alex se purtă ca un soț și tată devotat, Zena îl tachina uneori:

— Nu-mi vine să cred că acesta e același bărbat care declara, doar cu puține luni în urmă, că nu-l interesa nici vreo soție, nici copiii.

Alex zâmbea ironic și spunea:

— Nici mie, doamna mea, nici mie!

Al doilea copil al lor, o fiică numită Ninia, s-a născut doi ani mai târziu, într-un cătun de munte, și familia prospera, membrii ei fiind nespuse de mulțumiri unii de alții.

Își creșteau copiii cât mai departe de societatea mondenă coruptă. Alex făcuse pace cu bătrânul Iskender-han, deoarece aveau foarte multe în comun: amândoi erau aroganți, mândri și egoiști.

Familia Alexander Kuzan petrecea unele perioade din an la dașa, făcând scurte vizite la St. Petersburg și la Nisa. Copiilor le plăceau cel mai mult pacea și liniștea văii situate la mare altitudine,

în munți, unde Alex construise pentru ei un soi de fortăreață agățată de stânca abruptă și aspră de granit, asemenea cuibului unei păsări de pradă.

Zena călătorea prin întregul labirint de cătune montane, cercetând și compilând elemente necesare unui studiu final referitor la drumurile de migrație ce străbăteau trecătorile transcaucaziene ce duceau spre Europa. Pe măsură ce era terminat câte un volum, Alex avea grijă să fie publicat, frumos ilustrat cu hărți complicate — minunate acuarele semnate de Vrubel — și conținând nenumărate fotografii cu care contribuia el însuși, în calitate de fotograf amator.

Alex era măgulitor de bun, și nespus de modest în privința propriilor sale realizări, deoarece nu numai că se ocupa în mod eficient și rentabil de conducerea a cinci moșii vaste ci, împreună cu tatăl și cu frații săi, supraveghea extinderea unui prosper imperiu industrial alcătuit din mine de aur, puțuri petrolifere și rafinării, ce constituiau sursa averii Kuzan-ilor.

Odată cu trecerea anilor, tatăl și fiul au devenit o priveliște obișnuită, rătăcind pe cărările de munte. La prima vedere păreau o pereche nepotrivită, fiul fiind tot atât de luminos și blond pe cât de oacheș și brun era tatăl. Dar ochii oblici trădau cosanguinitatea, iar pomeții înalți ai obrajilor și nasurile drepte erau copii identice, în timp ce formidabila și puternica structură osoasă și musculară a membrilor era deja evidentă la adolescentul zvelt și robust care călărea alături de tatăl său.

Crescut în respectul obiceiurilor din munți, băiatul învăța să călărească plin de îndrăzneală, să spună adevărul și să nu se teamă niciodată.

Ibin Iskender As-sagr As-saghir — adolescentul zvelt, înalt și blond: așa era numit. Băiatul lui Alexander — Tânărul Șoim.

Însă murmurele de nemulțumire, flăcările tot mai mari ale fierbințelii revoluționare, violentele și haoticele dezmembrări ale societății, alimentate de suflul disperării țărănimii, se auzeau de la mare depărtare. Maiestuoasele lanțuri muntoase apărau familia prințului de aceste nemulțumiri turbulente. Alex era conștient că zăgazurile aveau să se rupă în curând, și întocmise planurile de urgență necesare pentru viitorul familiei lui. Fusesse trimis aur în străinătate, iar iahtul *Steaua Sudului* fusesse mutat de la Nisa la Poti. Dar Alex spera că munții aveau să continue să-i apere familia așa cum o făcuseră pentru nenumăratele triburi de munteni care locuiseră vreme de două mii de ani departe de curentul vijelios al istoriei. Poate că vor reuși să rămână în cuibul lor de vulturi din munți, departe de dezintegrarea mocnită a imperiului vechi de o mie de ani care era pe cale de a se destrăma din cauza unor răzlețe schisme politice și a unui țar incapabil, stupid și nepriceput.

Alex spera să rămână izolat de nemulțumirile și agitația aceea, preferând să-și crească familia într-o atmosferă solitară și pașnică. Dar dacă asta n-ar fi fost posibil, pregătise deja o cale de salvare.

Înțeleapta lui precauție a fost totuși inutilă pentru fiul său. Tânărul Șoim avea alte idei — idei adoptate în anii educației din munți, unde viața de războinic li se potrivește tuturor.

În ciuda prudenței și sfaturilor practice ale tatălui său, băiatul nutrea cu totul alte gânduri. Îndrăzneț,

sigur de sine și convins de dreptatea lui, el își făcuse propria-i alegere, cu întregul idealism al tinereții. Când a început conflagrația, a plecat călare, împotriva dorinței părinților săi, să lupte pentru moștenirea lui.

NOTE EXPLICATIVE

I. Practica utilizării de diminutive în locul numelor oficiale este extrem de răspândită în Rusia. Numele de familie erau întotdeauna derivări tandre ale numelor de botez, și rușii erau foarte inventivi în privința alintărilor lor. Obiceiul de a folosi diminutive englezești drept nume rusești era o comportare firească profund înrădăcinată și larg răspândită, cu începere din primii ani ai secolului al nouă-sprezecelea. Odată cu apariția mișcării panslaviste, în anii '70 și '80, a existat o ușoară revenire la folosirea vechilor nume rusești, însă în interiorul cercurilor aristocratice și mondene, continuau să predomine diminutivele de alint anglofile. Era ceva amuzant, un soi de exclusivitate de club, ceva totodată firesc și manierat. Personajele lui Tolstoi au nume precum Dolly și Kitty, chiar și într-o veche și tradițională familie moscovită ce locuia în străvechea capitală a imperiului, care era considerată ca fiind mult mai puțin europeană în privința gusturilor sale decât St. Petersburg-ul. Deoarece Ecaterina și Elisabeta sunt nume rusești foarte răspândite, diminutivele lor — Kitty și Betsy — erau extrem de des întâlnite. Mulți purtători ai numelui de Alexander erau numiți Sandy, iar Paul a devenit Bobby. Ceea ce explică numele în aparență nerusesc al fratelui Zenei.

II. Denumirea rusească de Vauxhall aplicată gărilor de cale ferată rusești a evoluat într-un mod complicat și ciudat. Prima cale ferată deschisă pentru servirea pasagerilor a fost linia Liverpool – Manchester, în 1830. Cinci ani mai târziu, Nicolae Întâi a decis să aibă și el propria cale ferată și a poruncit să se construiască o linie între St. Petersburg și Țarskoe Selo, unde se afla reședința familiei imperiale. Această cale ferată a fost dată în exploatare în 1837.

Deoarece nu exista nici o stație intermediară și pentru că numai familia regală și câțiva curteni foloseau linia, aceasta nu a constituit un succes comercial. Atunci, cineva a avut ideea de a construi un parc de distracții în genul grădinilor Vauxhall din sudul Londrei care, la vremea aceea se bucurau de o enormă popularitate. Linia de la Țarskoe a fost prelungită cu trei kilometri până la Pavlosk, și au fost donați companiei de căi ferate cincizeci de acri de pământ. Astfel a fost construit Vauxhall-ul din Pavlosk, întrecându-se prototipul londonez în ceea ce privea distracțiile și devenind imediat extrem de apreciat de către locuitorii St. Petersburg-ului. Trenurile erau ticsite cu pasageri, iar căile ferate au ieșit din impas. Deoarece Țarskoe Selo era singura gară existentă pe vremea aceea în St. Petersburg, populația și-a luat obiceiul de a le cere vizitiilor și conducătorilor de birje să meargă, pur și simplu, la Vauxhall.

În felul acesta denumirea a ajuns treptat să-i fie aplicată clădirii propriu-zise a gării din St. Petersburg. Când s-a terminat montarea căii ferate a lui Nicolae către Moscova, gara a devenit cunoscută sub numele de Vauxhall-ul din Moscova.

În cele din urmă, denumirea s-a răspândit, până când toate gările din imperiu, de la Baltică la Pacific, și-au tras numele de la parcul de distracții inițial, din sudul Londrei.

III. Lanțul munților Caucaz servea atât pentru apărare cât și ca baricadă împotriva progresului social. Străvechile modele de viață au supraviețuit mult după ce dispăruseră în afară, și despre rădăcinile lor se cunosc prea puține amănunte.

Originea multora dintre triburile caucaziene este un mister. Dintre zecile de limbaje cercetate, numai câteva se aseamănă cu alte limbaje ale omului. Celelalte sunt unice. Nu toate rasele și limbile au propriul lor nume. Multe dintre acestea din urmă nu conțin nici un cuvânt care să însemne poporul nostru sau limba noastră. Într-un ținut din Daghestan există optzeci de mii de locuitori care vorbesc aceeași limbă și nu au un nume al lor. Savanții îi numesc în mod arbitrar „avari“, deși ei nu au nimic în comun cu vechii avari. Este posibil ca în urmă cu mii de ani să fi fost cuceriiți și anihilați în totalitate de către emigranții noi, cu excepția câtorva rămășițe care au fost nevoite să se retragă în munți, unde au supraviețuit. Sau poate că nu erau decât o parte dintr-o migrație mai timpurie, care a rămas în văile îndepărtate din munți. Triburile montane mai mari — cuvântul mare este utilizat într-un sens foarte limitat — posedă un foarte modest material informativ. Toate trăiesc conformându-se complexității lor legi a muntelui — așa-numitul adat — care diferă de la rasă la rasă și este știut pe dinafară de cei mai în vârstă. Pentru majoritatea caucazienilor, cuvântul națiune este de neînțeles. Locul acesteia este luat de familii și cercuri de prieteni, acestea fiind numite laolaltă societăți. Membrii unei societăți sau ai unei familii sunt răspunzători unii față de alții și obligați să-și asigure reciproc protecție. Gradele de rudenie sunt lipsite de importanță, și cu cât numărul membrilor familiei sau societății e mai mare cu atât mai mare e importanța acesteia. Chiar și în triburile care mai păstrează un caracter cert feudal, un prinț fără legături familiale este un om lipsit de putere și respect. Dar dacă are o familie cu mulți războinici și cu avere (evaluată nu în aur, ci în

cai, oi, vite și recolte agricole) o căpetenie a unui trib de munte le impune respect societății mai mici. Ca și în orice altă cultură, pentru deținerea puterii e necesară averea. Chiar și marele Șamil, cel mai cumplit dușman al Rusiei, care a purtat un război sfânt împotriva imperiului vreme de douăzeci de ani, nu a fost în stare să pretindă din partea războinicilor din Daghestan supunere, ajutorul forței lor sau loialitate. Extrem de independenții daghestanezi nu voiau să lupte pentru un prelat musulman ce se trăgea dintr-o familie săracă și fără renume.

IV. Tot așa cum grecii defineau pe oricine care nu era grec prin cuprinzătorul termen de barbar, iar rușii îi numeau pe toți străinii germani, oamenii din munți îi denumeau pe ruși ghiauri. Cuvântul provine de la turcescul *gyaur* și înseamnă, la modul general și disprețuitor, un străin ca rasă și un necredincios din punct de vedere al religiei.

V. Urmele lăsate de Zena în noroiul cenușiu-albăstrui erau uimitor de semnificative pentru Alex și Ivan. Urmele au o individualitate a lor proprie. Nu există doi oameni sau două animale care să lase aceeași amprentă pe sol. Dimensiunile și forma urmelor de pași, distanța dintre călcâie sau gheare, apăsarea picioarelor din spate — toate se combină în orice urmă, într-un mod care niciodată nu se repetă a doua oară. Pentru un urmăritor, fiecare combinație este ceva tot atât de specific individului și tot atât de puțin confundabil cu a altcuiva ca și un chip sau o imagine. După ce a studiat-o și și-a fixat-o în memorie, o poate recunoaște sub orice schimbări ale aspectului ar regăsi-o. Va fi capabil să identifice urmele unui cal adult ca și pe cele ale unui animal pe care le-a observat pe când acesta avea vârsta de un an, și asta cu aceeași ușurință cu care o persoană obișnuită recunoaște un bărbat pe care l-a cunoscut pe vremea când era adolescent.

Urmele sunt semnificative și spun ceva despre persoana sau animalul căruia îi aparțin, precum și în legătură cu împrejurările în care au fost făcute. Oricine poate deosebi urma piciorului unui om de cea a unei vaci, sau a unui câine, sau a unui cal, și cu o asemenea ușurință și siguranță încât nici nu ne gândim vreodată cum să facem acest lucru. Un pândar experimentat trage concluzii mult mai puțin evidente, dar cu aceeași certitudine și într-un mod atât de inconștient, instantaneu și firesc încât se aseamănă cu o intuiție.

De exemplu, el știe că bărbații lasă altfel de urme de pași decât femeile și copiii; o persoană tânără — urme deosebite de cele ale uneia în vârstă, un om care aleargă — urme ce diferă de cele ale unuia care merge. Urmele de pași ale unui bărbat sunt mai grosolane și mai mari decât cele ale unei femei, iar pasul e mai lung. Urma unui copil seamănă uneori cu cea a unei femei, doar că piciorul nu este tot atât de bine format și partea lui din față e mai îngustă. Un picior de femeie este mic, subțire, iar curbura tălpii e mai elegantă, și pasul e mai scurt. O femeie gravidă are un pas și mai scurt și apasă mai mult pe călcâie.

Această caracteristică deosebită a urmelor picioarelor Zenei le-a fost atât de evidentă lui Ivan și lui Alex. Într-o clipă, amândoi au știut că ea era însărcinată.

VI. Deși Coranul interzice băuturile alcoolice, în general această regulă tradițională nu era respectată. Vinurile locale, precum și un soi tare de mied, numit bosa, erau băute în mod curent.

Când era vorba de aprecierea unei băuturi tari, șeicii turci, ca de exemplu Ibrahim-bei, respectau o îndelungată tradiție de neluare în seamă a conștiințioaselor perceptive ale Coranului. Lista sultanilor care au murit de tineri datorită băuturii ar fi lungă, și de la cârmuitor în jos, a bea vin era ceva obișnuit printre cei bogați, în ciuda mustrărilor și îndemnurilor Coranului spre abținere.

VII. Această declarație nu este lipsită de un istoric precedent. Frumoasa contesă de Beauharnais, fascinantă și irezistibilă, era soția ducelui de Leuchtenberg, membru al familiei imperiale ruse. Zenaida, sau Zina — cum i se mai spunea, era una dintre cele mai admirate și invidiate femei din zilele ei, nu numai datorită farmecului și căsătoriei sale strălucite, ci și pentru că posedea o indiferență regească față de bârfe și zvonuri. Era cuceritoare și arogantă. Unul dintre admiratorii ei asidui era marele duce Alexei Alexanderovici, și se povestește că într-o noapte, soțul ei, ducele de Leuchtenberg, s-a întors târziu acasă de la club, unde îi plăcea să joace cărți, și găsisse dormitorul soției sale încuiat, pentru a nu i se permite să intre. A început să bată în ușă și să strige, insistând să fie lăsat înăuntru, făcând până la urmă un adevărat scandal. Deodată ușa s-a deschis lăsându-l să iasă pe herculeanul Alexei (înălțimea formidabilă era ereditară în familia imperială; mulți dintre marii ei duci și numeroși țari depășeau un metru nouăzeci și cinci de centimetri). Alexei l-a snopit în bătaie pe zgomotosul intrus și apoi i-a tras un picior soțului ofensat, făcându-l să se rostogolească în josul scărilor, unde a fost nevoit să-și petreacă restul nopții, dormind pe canapeaua din camera sa de lucru. A doua zi, soțul revoltat s-a dus drept la țarul Alexanderu al III-lea și s-a plâns de felul în care fusese tratat. Țarul i-a răspuns cu calm că, dacă el însuși nu era în stare să-și conducă soția, nu se putea aștepta să-l ajute alți oameni. Țarul a mai adăugat că el nu va tolera nici un divorț de senzație. Așa că ducele, prudent, și-a petrecut de-atunci înainte nopțile în camera sa de lucru. De-a lungul anilor, acest trio trebuie să fi ajuns la un soi de înțelegere amiabilă, deoarece era deseori văzut în toate restaurantele elegante și în locurile de distracție atât din Rusia cât și din străinătate, mai ales la Paris.